Pentru Ingrid Pentru Nathan şi Flora

Am câştigat multe bătălii la viaţa mea, dar mi-a luat mult timp să mă obişnuiesc cu ideea că degeaba câştigi nişte bătălii, căci războiul tot nu-l poţi câştiga. Romain CARY — *Promisiunea zorilor*

NECUNOSCUTA DIN SENALuni, 21 decembrie

1
Turnul cu ceas

Fiecare om se află la un moment dat în faţa necesităţii de a-şi hotărî destinul, de a face gestul decisiv asupra căruia nu va mai putea să revină.
Georges SIMENON

1.

Paris.

— De data asta, ne-ai pus pe toţi în pericol, Roxane: brigada, colegii, pe mine...

Maşina de poliţie neinscripţionată tocmai părăsise bulevardul Grande-Armee pentru a intra în Place de l'f.toile. Comandantul Sorbier îşi descleştă dinţii pentru prima oară de când plecaseră din

Nanterre. Cu degetele crispate pe volan, poliţistul îşi continuă reproşurile, cu o voce lugubră.

în contextul actual, dacă presa află ce ai făcut, până şi

comisarul Charbonnel riscă să zboare

.Lângă el, Roxane Montchrestien tăcea, cu privirea întoarsă spre geamul pe care se prelingeau picături de ploaie. Sub un cer plin de nori grei, Parisul era sinistru, zilele lipsite de soare înşirându-se una după alta i$_{n}$ă de la începutul lunii. Umiditatea se

simţea deja în tot habitaclul. Poliţistul se aplecă în faţă pentru a da la ma- ximuni dezaburirea şi miji ochii. Silueta masivă şi f_{an}. tomatică a Arcului de Triumf abia se desluşea în spatele cortinei de ploaie. Tristeţea decorului îl duse cu gândul la manifestaţia din acea sâmbătă, când minoritatea cea mai violentă a mulţimii vandalizase edificiul parizian. Scena revoltei făcuse înconjurul lumii, cristalizând atmosfera nocivă care otrăvea ţara. De atunci, lucrurile nu se ameliorară deloc.

— Pe scurt, ne bagi pe toţi în rahat, termină Sorbier, dând înapoi ca s-o ia pe bulevardul Marceau.

Lipită de spătarul scaunului, Roxane încasa reproşurile fără să crâcnească, nici măcar nu se gândea să se apere. Îşi respecta şeful, pe comandantul Sorbier, care conducea BNRF-ul, Brigada Naţională de Căutare a Fugarilor. De mai multe luni, parcă trecea printr-un tunel fără sfârşit, îşi masă pleoapele şi lăsă geamul în jos. La contactul cu aerul proaspăt, avu senzaţia că-şi

recapătă energia, ceea ce îi provocă un declic salutar: de acum înainte, destinul ei se va scrie departe de poliția națională.

— O să demisionez, şefu', zise ea îndreptându-se de spate. F. mai bine pentru toată lumea.

Roxane simţi o oarecare eliberare rostind aceste cuvinte. Ea. care trăise întotdeauna pentru meseria ei, se alia astăzi în incapacitatea de a şi-o face corect. Ca în cazul multora dintre colegii ei, neliniştea i se transformase

F an a[Un]sfrn![ımP?.[U_i Wr»;rbiia] „«cumpănire, în [ura] împotriva

„SINUCIDEŢI-VĂ! SINUCIDEŢI-VĂ!" Se gândea la sloganurile abjecte adresate polițiștilor în timpul manifestațiilor. *Acum e momentul,* își zise ea trăgând în piept o gură de aer poluat. *Acum trebuie să plec.*

Un angrenaj ucigător se pusese în mișcare și îi făcuse pe oameni să-i deteste pe cei care trebuiau să-i apere. Polițiștilor li se întindeau capcane prin cartiere, comisariatele erau asediate, ei erau linșați în timpul manifestațiilor, se trăgea asupra lor cu mortiere în plin centru. Copiii lor mergeau

la şcoală cu frica în sân, familiile lor se destrămau şi, sâmbătă după sâmbătă, manifestaţie după manifestaţie, canalele de ştiri îi prezentau ca pe nişte naziști, cu o aviditate obscenă.

„SINUCIDEŢI-VĂ! SINUCIDEŢI-VĂ!” *Acum trebuie să plec.* Norocul ei că nu o împiedica nimic. Nu avea împrumuturi de rambursat, nu avea copii de crescut, nici pensie de plătit. Avea să plece nu doar din poliție, ci şi din ţara asta bolnavă. Să-şi găsească o insuliță stâncoasă mai retrasă,

dar nu prea departe, de unde ar putea s-o vadă, cu durere, arzând.

— O să primiţi scrisoarea mea de demisie chiar în seara asta, promise ea.

Sorbier clătină din cap.

— Nu-ţi face iluzii, Roxane! N-o să scapi atât de uşor!

Rulau acum de-a lungul Senei, înspre Place de la Concorde. Poliţista îşi arătă proasta dispoziţie pentru prima oară.

— Pot măcar să ştiu unde mă duceţi?

— Departe de lumea dezlănţuit!

Expresia aproape că o făcuse să zâmbească. Îi evoca o câmpie verde, briza blândă, câmpurile nesfârşite, grâul copt sub razele soarelui, clinchetul clopoţeilor de la gâtul
vacilor. Ceva foarte departe de realitatea pariziană: un oraş intrat în metastază, murdar şi apatic, acoperit cu „n strat de poluare şi de tristeţe fără sfârşit.
Sorbier aşteptă să ajungă la mijlocul podului Con- corde pentru a-i explica ce avea în minte.

— Uite care-i planul, Roxane: Charbonnel ți-a găsit un post liniștit, ca să te dai la fund câteva luni.

— Deci sunt transferată, nu?

— Temporar, da.

François Charbonnel era comisarul divizionar care conducea Oficiul Central de Luptă împotriva Crimei Organizate, structura care controla BNRF-ul.

— Și echipa mea de anchetă?

— Locotenentul Botsaris va asigura interimatul. Ți se dă o șansă să-ți revii. După

aceea, dacă tot vrei s-o faci, n-ai decât să ne
laşi baltă.
Roxane îşi duse mâna în capul pieptului,
unde tocmai simţise un reflux gastric.
— Concret, în ce constă această nouă
funcţie?
2.
— Ai auzit vreodată de BANC?
— Nu.
— Sincer să fiu, până azi-dimineaţă, nici
eu.
Sorbier avea cel puţin onestitatea de a nu
încerca să-şi înfrumuseţeze propunerea
parbrl^fSuu'Zr ^ C" Ptoaia ^

buteiaiele r ,! , ma¤ina sc împotmolise în am-
— Biroul AfacerHoTNe^ reVar<rUr ti ^erma¤n'
'„1. explică poims „7*onven!ionale a fost creat
în La început, serviciul opindc direct de
prefectură. !_ aVCa ca SCop *
ancheteze cazurile mai neobişnuite la care
poliţia judiciară nu reuşea să dea răspunsuri
raţionale.
— Ce înţelegeţi prin „neobişnuite”?
— Tot ce are legătură cu paranormalul.
— Faceţi mişto?
— Nu, dar trebuie să iei în considerare
contextul epocii, se justifică Sorbier.
Societatea descoperea aşa-numitul „realism

magic”. Se încerca studierea anumitor domenii excluse din ştiinţa oficială, oamenii erau pasionaţi de OZN-uri, Grupul de studii şi informaţii despre fenomenele spaţiale neidentificate avea să-şi deschidă porţile la Toulouse...

— De ce nu ştie nimeni de chestia asta?

Gradatul ridică din umeri.

— Sunt câteva articole în presa epocii. Structura număra vreo 10 persoane la sfârşitul anilor 1970 şi 1980. Dar puterea socialistă şi evoluţia societăţii au schimbat natura Bituului taie a fost tncet-tncet folosit

ca loc provizoriu pentru polițiștii epuizați sau într-o stare fragilă după comiterea unei greșeli grave.

Roxane auzise de centrul de la Courbat destinat polițiștilor deprimați, alcoolici sau în *buniout*, dar niciodată de fundătura aia.

— Cu timpul, BANC s-a mutat și efectivele sale active s-au evaporat precum zăpada topită de soare. Astăzi nu mai există decât o linie bugetară, care, de altfel, o să dispară anul viitor, în iunie. Așa că, după toate

probabilitățile, vei fi ultimul polițist care ocupă acest post.

E singurul azil pe care mi l-ai găsit? Sorbier nu trecu cu vederea remarca

— .Cred că nu eşti chiar într-o poziţie de forţă în privinţa asta, Roxane. Şi pentru cineva care, acum cinci minute, voia să demisioneze, mi se pare că eşti f$_{oa}$t$_e$ pretenţioasă.

Comandantul tocmai o luase la dreapta, pentru a intra pe strada Bac. Roxane coborî geamul cu totul. Grenelle, Verneuil, Varenne... în cartierul Saint-Thomas-d'Aquin copilărise. Fusese la şcoală în apropiere, la Sainte-Clotilde; tatăl ei, militar, lucrase la palatul Bri- enne, la Ministerul Apărării. Familia locuise pe strada Casimir-

Perier. Saint-Thomas-d'Aquin era un soi de Saint-Germain-des-Pres fSră turişti. Era ceva neaşteptat să se întoarcă azi aici. Se simţi asaltată de amintiri vagi, dar liniştitoare: un parchet Versailles cu linii aurii, nişte muluri albe de forma unor frunze de acantă, clapele zglobii ale unui bătrân Steinway, sculptura în bronz reprezentând o pisică ce părea să te sfideze din înaltul brâului şemineului. Claxonul furios al unui şofer de taxi o readuse la realitate.

— Şi câţi băieţi voi avea în echipă?

— Niciunul. Ţi-am spus deja, serviciul nu mai funcţionează de ani întregi. în ultimele luni, o singură persoană era încadrată pe acest post: comisarul Marc Batailley.

Roxane se încruntă. Numele îi spunea vag ceva, dar nu era în stare să-şi dea seama de unde îl ştia. Sorbier îi reîmprospăta memoria.

— Batailley este un fost poliţist de la Criminalistică. A avut perioada lui glorie la începutul anilor 1990 când echipa pe care o conducea în Marsilia l-a identificat şi l-a

arestat pe unul dintre primii ucigaşi în serie francezi, supranumit „Horticultorul”.

— Horticultorul?

— Tipul tăia cu foarfeca de grădină tot ce considera de pnsos la victimele lui: degetele de la mâini ori de la picioare, urechile, penisul...

— Original.

— După fapta asta strălucită, Batailley a obţinut mutarea la Paris, dar nu a reuşit niciodată să confirme speranţele puse în el. Cred că de vină a fost viaţa lui de familie tumultuoasă. A pierdut un copil şi căsnicia i

s-a destrămat. Sfârşitul de carieră a fost haotic din cauza unei sănătăţi şubrede, de unde detaşarea lui la BANC.

— A ieşit la pensie?

— Nu încă, dar a avut un grav atac de inimă noaptea trecută. Asta i-a permis lui Charbonnel să profite de situaţie, ca să te plaseze pe postul ăsta.

Sorbier aprinse luminile de avarie înainte de a opri în faţa porţii din fier forjat a scuarului Misiunilor Străine. Nu mai ploua. Roxane se grăbi să iasă din maşină. Umiditatea îi impregna hainele, părul, creierul.

Sorbier o imită şi se rezemă cu spatele de capotă, aprinzându-şi o ţigară.

Se stârnise vântul. În sfârşit, se putea respira. O gaură de cer albastru, timidă, se căscă deasupra parcului. Copiii se întorceau deja, scoţând strigăte vesele şi luând cu asalt balansoarele şi toboganul. Roxane avea amintiri aici: cornetele cu vanilie şi căpşuni de la Bac à Glaces, vizitele cu mama ei la Bon Marché şi Conran Shop, apartamentul lui Romain Gary, puţin mai jos, prin faţa căruia trecea cu o mare curiozitate, pe vremea când îşi dădea bacul la franceză,

trăgând mereu cu ochiul ca să vadă dacă nu cumva ușa imobilului era deschisă, în speranța că va întâlni fantomele lui Romain, Jean și Diego.

— Iată biroul tău, zise Sorbier, arătând cu degetul spre cer.

Roxane se uită în sus. Mai întâi, nu înțelese la ce anume făcea aluzie superiorul ei, apoi distinse un soi de clopotniță cu un orologiu în vârf. Un turn mult retras de la stradă, pe care nu-l remarcase niciodată până atunci și care depășea în înălțime acoperișuri^, celorlalte clădiri.

— Edificiul datează din anii 1920, începu Sorbier pe un ton profesoral. A fost o anexă a magazinului Bon Marche construită de arhitectul l.ouis-llippolytc Boileau. Prefectura a pus mâna pe el la începutul anilor 1990, dar statul tocmai l-a pus în vânzare.

Roxane înaintă spre poarta înaltă, cu două canaturi, vopsită în albastru.

— Te las, o anunţă Sorbier întinzându-i o legătură de chei. Şi ţine minte, Roxane, fără tâmpenii!

— Ştiţi codul de la intrare?

— 301207: data la care au fost create Brigăzile Tigrului'. Plus un B, de la Brigadă.
— Sau de la Biroul Afacerilor Neconvenționale, remarcă ea.
— Sper că ne-am înțeles, Roxane: nu ieși în evidență! N-o să fim mereu aici ca să îndreptăm boacănele pe care le faci.

3.

Dacă din stradă turnul era discret, el se impunea cu maiestuozitate imediat ce treceai de poarta mare. Se înălța grațios în fundul unei mici curți cu arbori, înghesuit între două imobile lipsite de farmec. în vârf,

cadranele impozante ale orologiului îi prelungeau silueta, ancorându-l solid în cerul parizian. Un veritabil donjon chiar în mijlocul arondismentului 7.

[1] Brigizi regionale de poliţie mobili (actuala poliţie judiciari), înfiinţate în 1907 de ministrul de interne George! Clemenceau, supranumit .Tigw! ■

Roxane traversă curtea pavată până la intrarea în „far" unde era garat un scuter roşu-aprins. Cu una dintre cheile date de Sorbier, ea descuie canaturile unei uşi masive de lemn lăcuit. Turnul se deschise spre un tunel solar. Ca într-o biserică, lumina pătrundea prin vitralii, inundând cele trei

etaje cu o strălucire caldă. Parterul anunţa culoarea: cărămizi roşii, un parchet de stejar, o structură metalică, grinzi nituite ă la Gustave F.iffel.

Pe verticală, o scară elicoidală de fier forjat lega cele patru niveluri. Roxane urcă scările cu ochii aţintiţi spre vârf. Era plăcut. Un aparat termic băzâia uşor. Din vârful turnului se auzeau nişte acorduri de pian. Schubert, Int- *promptu*-urile. Una dintre bucăţile muzicale din copilăria ei.

Ajunse pe primul palier. Etajul era separat în două. într-o parte, o mulţime de

fişete metalice, rafturi care urcau până în tavan, cutii de arhivare din carton, un fax şi chiar un minitel. În cealaltă parte, o bucătărie cu un bar din lemn brut, urinata de u baie cu duş.

Lângă un copiator, un brad de Crăciun decorat în stil vechi era păzit de o pisică siberiană dolofană care stătea tolănită pe un pat din foi de hârtie. Când o văzu pe Roxane, motanul mieună şi fugi către nivelul superior.

— Hei, tu, vino aici!

Poliţista îl ajunse din urmă pe scară şi se aplecă să-l mângâie pe burtă. Îndesată şi musculoasă, pisica avea o blană argintie strălucitoare şi o mutră de desen animat.

— ¡1 cheamă Puţin, se auzi o voce în spatele ei.

Surprinsă, Roxane făcu stânga-mprejur şi îşi duse mâna la pistolul Glock aflat în toc. O tânără stătea lângă fereastra de la etajul al doilea. Avea vreo 25 de ani, coafură afro, piele măslinie, ochi de smarald, ochelari cu rame de baga, zâmbet radios şi strungăreaţă.

— Tu cine mai eşti? se enervă Roxane.

— Valentine Diakite, se prezentă tânăra cu o voc(calmă. Sunt studentă la Sorbona.

— Şi ce naiba faci aici?

— îmi fac teza de maşter despre Biroul Afacerilor Neconvenţionale.

Roxane oftă.

— Şi asta îţi dă dreptul să fii aici?

— Am aprobarea comisarului Batailley. De şase luni triez şi clasez dosarele. Dac-aţi fi văzut în ce stare se afla arhiva! O adevărată babilonie!

Roxane o privea pe masterandă tronând în mijlocul cutiilor de carton ca o prinţesă în palatul ei. Colanţii săi negri, fusta din velur, puloverul cu guler rulat şi cizmele de piele maro-roşcat o făceau să se gândească la o variantă modernă a Emmei Peel'.

— Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Poliţia: căpitan Roxane Montchrestien.

— Îl înlocuiţi pe Marc Batailley?

— Se poate spune şi-aşa.

— Aveţi veşti despre staiea lui de sănătate?

— Nu.

— Bietul de el! E îngrozitor ce s-a întâmplat. De azi-di- mineață numai la asta mă gândesc. Eu l-am găsit când am venit.

— Aici a făcut atacul de cord?

— Nu cred c-a fost un atac de cord, cred că a căi ut [>ᶜ scară, zise ea arătând spre structura metalică în spirală. E al naibii de periculos.

Celebru personaj din serialul briianic de spiona, *The Avcngm. (N.t.)*

Roxane o abandonă pe studentă pentru a urca până la ultimul etaj. Acolo

unde se afla biroul lui Marc Batail- ley. Locul era uimitor: un spațiu de cel puțin șase metri înălțime până la plafon, traversat de grinzi nituite, o canapea mare Chesterfield, un impozant birou vintage din lemn de stejar. Decorul și cărămizile roșii creau o atmosferă hibridă, ceva între club englezesc și loft new-yorkez. Dar mai ales priveliștea te copleșea, oferind o panoramă amețitoare asupra Parisului. La vest, Turnul Eiffel și Domul Invalizilor, la nord colina Montmartre și Sacre-Coeur, la sud Grădina Luxemburg și hidosul turn Montparnasse, la est catedrala

Notre-Dame, încă distrusă. Aveai senzaţia năucitoare că survolezi lumea, că o ţii la distanţă şi că scapi de furia ei.

4.

Roxane se întoarse la Valentine Diakite care-şi instalase propriul birou la etaj ul inferior. Dincolo de lookul de bibliotecară înţeleaptă, masteranda degaja o aură solară care o tulbura.

— Explică-mi cum îşi ocupa timpul Marc Batailley.

— Comisarul lucra uneori într-un ritm mai lent, recunoscu Valentine. Când am venit eu,

acum şase luni, cancerul lui pulmonar era în remisie. Marc era obosit, dar agreabil şi îţi dădea mereu sfaturi bune.

— De când nu mai este activ Biroul?

Încântată să fie de folos, studenta se lansă într-o mică expunere.

— La începuturile lui, în anii 1970 şi 1980, BANC a condus anchete uneori terifiante despre fenomenele de bântuire, telekinezie, control mental sau despre experienţele de moarte iminentă care nu se numeau încă aşa. Serviciul primea pe-atunci sute de mărturii din toată Franţa.

Valentine arătă spre cutiile de carton din jurul ei.

— Totul trecea pe-aici: fantomele, nălucile albe, telepátia... Era totodată marea epocă a ufologiei. Dacă aveţi curiozitatea să vă uitaţi prin arhivele din acea perioadă, veţi vedea că nu suntem departe de ***X-Files.***

— Şi astăzi?

Studenta făcu o mutră de dezgust.

— Astăzi mai primim uneori câteva scrisori de la tot felul de idioţi care cred că

lumea este condusă de reptilieni, că Bill Gates creează virusuri pentru a rezolva problema suprapopulării şi că guvernul francez le-ar propaga graţie antenelor 5G.

Roxane îşi masă pleoapele. Avea chef să fie singură, să doarmă, să taie curentul care îi electrifica mintea.

— N-o să mai poţi rămâne aici. Valentine.

— De ce? Aveam acordul comisarului şi...

— Da, dar acum eu sunt şeful. Şi un serviciu de poliţie nu este bibliotecă universitară.

— Aş putea să vă fiu de ajutor.

— Nu văd cum. l'ână diseară, să-ţi strângi catrafusele. Şi nu-ţi uita motanul când pleci.

Valentine ridică din umeri.

Nu e motanul meu. Şi nici al lui Marc Batailley, de

altfel. Era deja aici când am venit noi. l-am găsit urma în arhive. Puţin şi-a făcut apariţia la

Birou în 2002, ceea ce înseamnă că are o vârstă respectabilă

.Contrariată, Roxane făcu stânga-
mprejur şi urcă din nou la ultimul etaj. î" spate|

c pcre,e|ui de sticlă, cadrane kde fontă ale fostului orologiu făceau locul straniu, aproape ireal. Avea impresia că se află într-un soi de cabinet al curiozităţilor. în privinţa echipamentului de birou, din contră, te simţeai cu 30 de ani în urmă. Dotarea cu tehnologie informatică era inexistentă, cât despre telefon, îi aducea aminte de cel al părinţilor sSi de pe vremea când era adolescentă.

O luminiţă roşie clipea lângă aparat. Curioasă, Ro- Nane apăsă pe butonul

difuzorului pentru a asculta mesajul care, potrivit orodatării, era înregistrat la ora 13:10 chiar în ziua aceea.

Marc, sunt tot Catlierine Aumonier. Aș fi avut neapărat nevoie să vorbesc cu tine în legătură cu mesajul meu de azi-dimineață. Sună-mă, te rog.

Cum nu mai erau alte mesaje, Roxane îl ascultă pe cel de dinainte, lăsat la ora 7:46.

Bună, Marc, sunt Catlierine Aumonier, director adjunct la înfirmeria prefecturii. Te sun ca să-ți cer părerea despre un caz destid de ciudat.

Am preluat ieri-dimineaţă o tânără, total amnezică, pe care Brigada Fluvială a scos-o goală din Sena. Întrucât nu am adresa ta de e-mail, îţi trimit dosarul pe fax. Sună-mă să-mi spui dacă o cunoşti. Pe curând!

Nedumerită, Roxane puse imediat mesajul încă o dată. Dacă Batailley îl ascultase — şi dioda luminoasă te făcea să crezi că da —, probabil că o făcuse doar cu câteva minute înainte de a cădea pe scară.

Poliţista simţi nişte furnicături în stomac. Tot ceea ce, într-un fel sau altul, avea legătură cu infirmeria prefecturii

poliţiei — faimoasa I3P a cărei funcţionare era cam misterioasă — îi suscitase mereu interesul. Catherine Aumonier spunea că-i trimisese un fax lui Batailley. Roxane se uită printre hârtiile, cărţile şi revistele stivuite pe birou, dar nu găsi niciun fel de telecopie. Observase că faxul se afla chiar lângă fotocopiator. Coborî scara până la primul etaj. Aşezată turceşte pe parchet, Valentine Di- akite stătea bosumflată într-un colţ şi tria hârţii.

— Ai primit un fax astăzi? o întrebă Roxane.

Studenta se mulţumi să clatine din cap în senin că „nu”.

Nu era nimic în cutia telecopiatorului. Roxane reconstitui mental ceea ce bănuia că se întâmplase. Marc sosise devreme. Ascultase mesajul de la Catherine Aumonier, se dusese după fax, apoi o luase pe scară pentru a urca în biroul său. Atunci căzuse. Dar unde era telecopia acum? Roxane se uită sub scară, apoi sub obiectele de mobilier şi sub fişetele metalice.

Nimic. îşi ascultă intuiţia: se duse înapoi lângă bradul de Crăciun unde motanul se întorsese să lenevească pe preşuleţul lui care nu era altceva decât... faxul de la Catherine Aumonier.

Netezi cele două foi capsate, care erau destul de mototolite. Puţin le rupsese puţin, dar reuşeai să citeşti cu uşurinţă documentul. După cum explicase şefa de la I3P, era vorba de dovada internării unei paciente care prezenta tulburări de memorie. Raportul era laconic, dar fotografia

tinerei femei stârnea curiozitatea: un chip fragil şi speriat încadrat de plete care-i ajungeau până la umeri.

I'entru o clipă, ezită s-o sune pe Catherine Aumonier, apoi se hotărî să se ducă personal ia infirmeria prefecturii, îşi luase deja geaca pe ea, când îşi dădu seama că nu mai avea maşină de serviciu. Maşina ci Peugeot 5008 rămăsese la Nantcrre şi nu era pregătită s-o recupereze.

Pe biroul lui Valentine zări o cască Jet fără vizieră, în nuanțe de brun și galben, cu o bandă în pătrățele pe mijloc.

— Scuterul parcat la intrare e-al tău? întrebă Roxane

punandu-şi
casca de
protecţie pe cap.
Poţi să-mi da
iNKunoKulodinSííW
U,tIMAEDI$_{nt}$__ „„

Honit

D«»or: Mojwrt f-wve-t
(a)*
NCconvcntionale
PMMAMU DIN CAICVA
MlnnUfUl <k- Meme *fi* Prtf«U.ra po*lo. <ftn
Parú <P P P) *u anun^t Wtinţarea unu< B*qo a
Afaeerlor (PA N C) p*nlru
vtk*i*rM Uilm<ncl « ix«X fenqmen» ,rtexjAo-
bíe U car» numero* '««tileoi m UR maitori
.8 ANC. V* ivrJ ca mrtiune sj cercetM ma-
nrf,»iir* unor «tnimert* <pvml 'rafionale*«*»77 >.
a Olfc. g,jţ.e m.jtoacefor moderne de

.nveMiga^exp0c.jU pc g S^liSr ^^
raţiune", a preti,at pirt«tul Pamuhn. donvud
dommii |icqve»
lacque» lenoir. .JtünJa ne invati ai tizi cl.
Ctabarl Dging.. prim-mi-
Ancoh> Ôt vülhJul wngtu. ewill in invirigbghuV,
Raymond Marcea" Nx*ll<·; a mai ipus pretect
Cohdtverra ptroum a ,ou increamiaJ Cü.·^·^ilevifi«.
fromanuei Cutera. BAN C. va pre- y. i^ity. oom.
rorte centralizarea numerbajek" otnervatli de
oovcntionate declarate la tec;»le -Vo>it pe l*v)J
pnm-mfoa-u.
rüeurS y . ..» ----prgtnya
MVi4cup tAxauci Natwn*.
în' timpul' kSu libse. »«fel de ßirtur». Lnea»«.·· <>
D-A.N.C p teqitimea/i interesul)i i> oreri o
.WMti <0«»vn
üttjnere oficiali. În pofida câtorva retineri >i
iro.nl An partea loV^iV*Menuil au tat MejJnWon.

' 1 ■ (Nord) y
Caitir (Tiro)
Ocmnu
lInfirmeria

De ce m-am aruncat în apă? gândea nou-venita. [...] Sărmanul meu cap nu mai este populat decât cu alge şi scoici. Şi tare-mi vine să spun că asta este foarte trist, deşi nu mai ştiu exact ce înseamnă acest cuvânt.
Jules SUPERVIELLE

1.

— Aţi ajuns prea târziu, o anunţă chiar de la început Catherine Aumonier.

Cu o siluetă masivă, halat alb, aer sever şi ochelari cu lentile semilună pe nas, directoarea adjunctă a infirmeriei părea

indispusă. Aşezată la un mic birou metalic, o studia pe Roxane cu neîncredere.

— Adică? întrebă poliţista, care rămăsese în picioare în faţa ei.

— Necunoscuta din Sena nu mai este la noi, răspunse Aumonier.

Dincolo de reproşuri, Roxane percepu o oarecare jenă, ca şi cum doctoriţa tocmai fusese prinsă cu mâţa-n sac.

— începeţi cu începutul, ceru ea.

Era prima dată în cariera ei când punea piciorul în infirmeria prefecturii de poliţie din Paris. Supranumită I3P, structura

medicală era unică în Franţa şi avea o reputaţie proastă. Locul servea drept spital psihiatric de urgenţă pentru indivizii adunaţi de poliţie în capitală dacă prezentau „tulburări mentale evidente”. Creată în urmă cu un secol şi jumătate, I3P primea în mod regulat reproşuri pentru funcţionarea ci opacă datorată tutelei prefecturii.

— Necunoscuta noastră a fost scoasă din Sena duminică dimineaţă, pe la ora 5, de o unitate a Brigăzii Fluviale, nu departe de Pont-Neuf, începu Aumonier, cu ochii aţintiţi

pe notiţele ei. Era complet goală, nu avea decât un ceas la mână.

În ciuda interesului ei pentru acest caz, Roxane simţea că se sufocă. Biroul era minuscul, aproape cât o celulă de închisoare. Lumina verzuie şi mirosul de varză care impregna atmosfera îi provocau greaţă. Fiecare respiraţie era un chin.

— Ne-au adus-o în aceeaşi zi pe la ora 10, după o rapidă examinare efectuată de serviciul unităţii medico-judiciare a spitalului Hotel-Dieu.

Aumonier îi întinse certificatul medical completat de medicul de la UMJ. Roxane se uită cu atenție peste el. Tipul nu făcuse exces de zel, mulțumindu-se să bifeze câteva casete și să scrie în grabă în chip de concluzie: *„Subiectul prezintă tulburări mentale susceptibile de a constitui un pericol pentru siguranța persoanelor din jur și pentru ea însăși”*. Necunoscuta refuzase să i se ia amprentele, și tipii de la UMJ nu se strofocaseră s-o facă, întrucât nu o puteau acuza de nicio infracțiune penală, în afară _{poau}. de faptul că se scăldase goală în Sena.

— Când a fost scoasă din apă, fata era dezorientată, cu minţile rătăcite. Incapabilă să răspundă la vreo întrebare. Dacă la lldtel-Dieu a stat cât de cât liniştită, când a ajuns la noi a luat-o razna de-a binelea.
Catherine Aumonier deschise un fişier de pe laptopul ei, apoi întoarse ecranul spre Roxane.
— Totul a fost filmat de camerele de supraveghere. Au sedat-o când au adus-o, dar efectele au fost limitate. Era foarte

agitată, se zgâria, își smulgea părul, șuvițe întregi.
Roxane avea ochii ațintiți pe imagini. O tânără în halat, complet debusolată. O față lungă și fantomatică de silfidă prizonieră a tristeții și nebuniei ei.
— N-a fost posibil niciun dialog cu ea?
— Cred că nici măcar nu înțelegea majoritatea întrebărilor care i se puneau, răspunse Aumonier.
— Ați stabilit un diagnostic?

— Cu atât de puţine date, este dificil. Un amestec de bufeuri delirante şi de amnezie disociativă.
— E posibil să fi simulat?
— F. posibil, dar n-aş pune pariu că e aşa. Părea să fi suferit un traumatism profund. Pe scurt, după aproape 24 de ore, situaţia nu se ameliorase, dar până la urmă a reuşit să rostească o frază, care m-a intrigat. A cerut să-l chemăm pe Marc Batailley.
— Ce-a spus?

— A zis-o chiar de mai multe ori, de parcă implora: *„Sie mussen Mure Battiilley anrufen!"*
— În germană?
— Da.
— Și știați de cine vorbește?
— Da, l-am întâlnit des pe Marc când lucram pe cheiul Rapee.
— La Institutul Medico-Legal? Ea dădu din cap.
— l-am lăsat două mesaje lui Batailley, dar nu m-a sunat înapoi.

Când se prezentase la 13P, F.oxane se ferise să-i spună că le ascultase.

Aumonier crezuse că fusese trimisă de prefectură şi ea n-o avertizase că se înşală.

— Şi pe urmă?

Directoarea adjunctă îşi băgă degetul mic în ureche şi se scărpină fără pic de ruşine. Semăna cu una dintre tărăncile olandeze pe care le pictase Van Gogh când pregătea *Mâncătorii de cartofi:* faţa roşie, trăsăturile aspre, fruntea joasă, nasul ca un cotor de măr.

— Am mai ţinut-o pe fată câteva ore, dar s-a făcut o presiune enormă asupra noastră să mai eliberăm din saloane.

— Apropo, aş putea să văd camera în care a stat?

Cu preţul unui real efort, directoarea adjunctă se ridică de pe scaunul ei.

— în mod normal, avem şase-şapte persoane pe zi, dar luni am avut 11 nou-venite.

Se încheie oftând la halatul cu insigna tricoloră a prefecturii.

— Nu ştiu ce se întâmplă în momentul de faţă. Cu atâţia toxicomani, iluminaţi, paranoici, boschetari, migranţi, nu mai

reuşim să ţinem pasul. F. prea mult, prea mult.

2.

Cele două batante ale uşi; se deschiseseră spre un lung culoar gălbui. De o parte şi de alta erau încăperi cu uşi de culoare roşie. La stânga, birourile personalului, b$_{u}$. cătăria, camera de odihnă, farmacia; la dreapta, saloanele şi baia cu duş. Nu erau ferestre nicăieri. Toată claritatea lumii părea că dispăruse pentru a nu lăsa decât o lumină murdară şi

devitalizată, ca şi cum locul trecuse prin sita unui perfid filtru Instagram.

Un zumzet surd şi neliniştitor făcea să vibreze pereţii. Era ora mesei. Două infirmiere le distribuiau platouri pacienţilor. în meniu, peşte fiert, varză de Bruxelles şi cremă de brânză.

— Potrivit legii, pacienţii noştri nu pot rămâne aici decât maximum 4« de ore, o informă Catherine Aumonier. După aceea, o parte dintre ei sunt internaţi din oficiu ¡11 alte spitale şi o altă parte sunt repuşi în

libertate sau recuperaţi de un comisariat în vreo anchetă pentru crimă ori dclict.

în spatele unei deschizături din plexiglas, un bărbat ştirb, în pijama albastră, urla cât îl ţinea gura: „Mi-e frig! Mi-e cald! Mi-e frig! Mi-e cald! îmi vreau raţia de *mazoiit".* Ca s-o şterg la Knokke-le-Zoute!"

— 1'e la mijlocul după-amiezii, n-am mai avut de ales, continuă ea. Trebuia s-o trimitem pe fată în altă parte. Cu cei nou-veniţi aveam 20 de pacienţi preluaţi, deşi

dispunem doar de 16 paturi, repartizate în 10 saloane.

— Aţi găsit unde s-o duceţi?

— Bineînţeles! Ne-am zbătut să-i obţinem un loc la centrul de psihiatrie Jules-Cotard. Este o clinică mică, nu foarte departe, lângă cimitirul Montparnasse. pierdut-o[mPU› transferului‹ ,ot"'] s-a dus naibii. Am

[1] Putură belgiana,

amestec de bere
și cola. (N.r.

—)Ați pierdut-o? Vreți să spuneți că pacienta a fugit?

Simțind reproșul din vocea lui Roxane, Aumonier se enervă.

— în mod normal, funcționăm cu patru agenți de securitate. Unul este cu normă redusă, altul este cică bolnav și al treilea nu mai vine de când și-a cerut mutarea. Conform regulamentului, trebuie în mod obligatoriu doi tipi pentru transferul pacienților, dar în acea după-amiază nu era decât unul.

I3P suferea de sindromul francez: țara era supratataxată și supraadministrată, dar, în același timp, nimic nu funcționa cum trebuie. Mai departe, în salonul lui, știrbul continua să urle în versuri: „Vreau un strop de *magout* dulce, la restaurant m-aș duce! Aș hali și un mamut, decât acest scârbos pește crud!"

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— A fugit brusc de lângă agentul de securitate, în curtea clinicii Cotard.

Aumonier își șterse nasul cu mâneca în timp ce ajungeau în fața salonului nr. 6.

— Aici este.

O matahală de supraveghetor veni să le deschidă ușa. Era o celulă mică, de 10 metri pătrați, fără duș și fără oblon. Aproape goală — doar cu un pat metalic fixat de podea și un scaun de toaletă chimică, cum se folosesc uneori pe șantiere sau în campinguri. Pe pereți, graffl- tiuri vechi spuneau o parte din povestea precedenților locatari.

— Hei, tu, ești o găoază fără fofează! îi aruncă directoarei adjuncte pacientul care ocupa patul.

Așezat turcește, era zguduit de ticuri și împroșca brusc cu insulte.

Stânjenită, Roxane îl privea cu coada ochiului, chior cu gura strâmbă și cu o ancoră tatuată pe antebraț ¡,' amintea de Popeye marinarul.

— Trimite-mi-o pe mă-ta, să te refac! urlă el din nou.

Aumonier îl ignoră pe boschetar și anticipă întrebarea pe care Roxane avea să i-o pună.

— întrucât am dezinfectat camera imediat după plecarea ei, tehnicienii de la Criminalistică nu vor putea găsi mare lucru.

Roxane se gândi puțin. Nu era sigură că cei de la Criminalistică se vor deplasa pentru acest caz. Polițiștii din arondismentul 14 aveau să difuzeze un aviz de căutare. Tipii vor trimite o mașină să patruleze în jurul clinicii Co- tard,

aşteptând ca fata să fie văzută de cineva. Aumonier era conştientă că o dăduse în bară, totuşi avea un atu în mânecă.

— Farouk, unul dintre supraveghetorii noştri, a avut prezenţa de spirit să adune părul pe care şi l-a smuls fata.

Scoase din buzunarul halatului o pungă de plastic sigilată conţinând o mână de fire de păr blond. Sceptică, Roxane examină săculeţul. Era mai bine decât nimic, chiar dacă nu era sigură că erau destule rădăcini pentru a extrage ADN-ul. Fără a mai vorbi de riscurile ca prelevarea să fie contaminată Cercetă din nou încăperea Şi privirea i se opri pe scaunul toaletei chimice.

— Aţi curăţat-o?

— Evident, schimbăm cutia pentru fiecare pacient. Chestia asta funcţionează cam ca o litieră.

— I'a. ştiu. încercaţi să găsiţi rezervorul cu deşeuri al necunoscutei şi prelevaţi iot ce puteţi.

— Ce căutăm, practic?

Poliţista ridică din umeri. — Urină, fecale, orice puteţi găsi.

Ora 19. Roxane gonea cu scuterul lui Valentine Diakite. Frigul îi crispa faţa, îi cuprindea membrele, îi ardea degetele. Geaca de piele şi tricoul cu mânecă lungă constituiau o armură prea moale în faţa frigului muşcător al nopţii.

în Place Denfert-Rochereau, o luă pe bulevardul Raspail pentru a se întoarce la noul ei birou. Era ora la care oamenii pleacă de la serviciu. Pe bulevard, circulaţia era blocată, deviată în parte din cauza lucrărilor interminabile care desfigurau capitala. Pariziancă din naştere, Roxane nu-şi văzuse niciodată oraşul într-o asemenea stare. De luni întregi, lucrările se înmulţeau. Nu mai găseai nicio stradă, nicio intersecţie, niciun grup de case fără să aibă trotuarul spart. Cel mai rău era că majoritatea acestor şantiere erau fantome. Muncitorii săpaseră gropi, după care, dintr-un motiv necunoscut, fuseseră trimişi în altă parte. Fără ca autorităţile să se sinchisească de asta, gropile rămâneau căscate săptămâni în şir, protejate de oribilele bariere de tablă gri-verzui — aceleaşi care, în weekend, le serveau manifestanţilor drept proiectile pentru a-i agresa pe poliţişti.

Cazul „necunoscutei din Sena" nu-i ieşea din cap. Acest fapt divers avea o coloratură poetică ce-i plăcea. îi amintea de un episod literar pe care îl studiase pe când era studentă în clasele pregătitoare literare. Cel al unei tinere

sinucigaşe de la sfârşitul secolului al XIX-lea care fusese scoasă din apă în apropierea unui pod de pe Sena. Subjugat de frumuseţea ei, un angajat de la morgă îi realizase clandestin mulajul feţei. Masca ei mortuară din ipsos fusese mai târziu duplicată, devenind, de-a lungul anilor, un obiect de artă care decora apartamentele Parisului boem de la începutul secolului următor. Aragon vorbea despre ea în ***Aurelicn*** şi o numea „Gioconda suicidului", Camus avea o copie în biroul său. Serenitatea chipului ei fascina pe toată lumea. Era de o frumuseţe neobişnuită: pomeţi înalţi şi plini, piele netedă, ochi închişi cu gene fine şi un surâs misterios încremenit în fericire ca şi cum trecerea în lumea de dincolo o cufundase într-o beatitudine absolută.

Pe strada Sevre, o trotinetă electrică ce venea pe contrasens o scoase pe Roxane din divagaţiile ei literare. Evită la limită vehiculul şi reuşi să iasă din trafic pentru a ajunge pe strada Bac. Dârdâind de frig, intră pe poarta mare cu scuterul, apoi se strecură în curtea de la 111 bis, unde îl parcă. Când împinse uşa de la turnul cu ceas, regăsi cu o adevărată uşurare atmosfera biroului: mai întâi căldura, apoi acordurile liniştitoare ale pianului, decoraţiunile de Crăciun care o cufundau din nou în lumea copilăriei, fără a uita de Puţin, motanul siberian care era deja printre picioarele ei.

There's no place like home...

La etajul al doilea, aşezată la birou, Valentine Diakite era încă fidelă postului şi Roxane înţelese că avea să-i fie greu să scape de ea.

- Deci? întrebă tânăra, luminându-se la fată, dornică sa afle mai multe.

Impresionată de spontaneitatea ei şi nu fără o idee

aTvTzUeTe^{0}'!!^{5}BP.$^{min,e\cdot}$ ^^ „ $^{fäCU\ fapid}$ „„

zi«e?.as^{v}fât?,$^{adeV3rat53\ m\cdot\cdot a\ddot{i}u}$!'' acum e momentul!

ca la start Ş'tul raportului.Apoi scoase pungile de plastic din buzunarele interioare ale gecii: una conținea firele de păr, cealaltă, un tub cu urina necunoscutei.

— E un TGV care pleacă din Paris-Nord peste jumătate de oră. Poți să ajungi în Lille la ora 21.

— În Lille?

— Acolo se află Institutul European al Amprentelor Genetice, unul dintre cele mai importante laboratoare private din nordul Franței.

Valentine începea deja să ia notițe pe telefonul mobil.

— Departamentul meu, BNRF, colaborează foarte des cu ei, continuă Roxane. Punctul lor forte este viteza de reacție, mai ales în acele cazuri când ai nevoie de analize înainte ca un suspect să iasă din arestul preventiv.

— Dar nu v-a însărcinat nimeni cu acest caz!

— Ei şi, cine-o să ştie? îi replică Roxane. Te înființezi acolo şi îi dai probele genetice unui tip care se numeşte Johan Moers.

— La ora 9 seara?

— Nu e nicio problemă, tipul e *strânge,* doarme acolo. Ca să-ți uşurez sarcina, o să-i trimit un SMS şi o să-l anunț că te duci.

Roxane se gândise că voluntarismul lui Valentine va dispărea în fața primului obstacol, dar nu se întâmplă deloc aşa.

— Mă duc, zise ea punându-şi casca pe cap.

Aranja pungile cu probele prelevate în geanta ei Lady Dior şi îi întinse lui Roxane o carte de vizită de culoarea fildeşului.

— Îmi trimiteți biletele şi adresa laboratorului pe e-mail?

— Contează pe mine. Vei fi înapoi la Paris înainte de miezul nopții.

4.

Fericită să rămână singură, Roxane se instală confortabil pe marea canapea Chesterfield, îi trimise un mesaj lui Johan Moers, cumpără şi transferă biletele de tren, apoi rămase pentru un moment cu privirea în gol, derulând în minte filmul camerelor de supraveghere. Necunoscuta scoasă din Sena avea un fizic banal şi fascinant, în acelaşi timp. Îi amintea de Sylvidre, duşmancele de moarte ale lui Harlock[1]. Femei vegetale, plăsmuite din sevă şi fibre, pe cât de frumoase, pe atât de periculoase.

Tot prin SMS, Roxane îi reaminti lui Catherine Aumonier promisiunea pe care i-o făcuse de a-i trimite numele, adresa şi raportul agentului de securitate care o lăsase pe necunoscută să-i scape. Sună după aceea la spitalul Pompidou pentru a se interesa de starea de sănătate a lui Batailley. Fu nevoită să pălăvrăgească o groază de timp până să poată vorbi cu un medic. Veştile nu erau bune: poliţistul prezenta multiple fracturi şi un sever traumatism cranian. Fusese plasat în comă indusă pentru ca hematoamele să-i poată fi operate şi reduse. Starea lui era stabilă, dar prognosticul vital rămânea rezervat.

Îşi termină rondul printr-un schimb de SMS-uri cu Loulse Veyron, coordonatoarea Direcţiei de Ordine Publică şi Circulaţie care controla Brigada Fluvială. Cele două femei se cunoşteau puţin şi stabiliră o întâlnire neoficială, pentru a doua zi, cu scafandrul care o scosese
Wt l")!'™) j^poinC2 de animaţie SF *Căpitanul Harlock. piratul*
pc necunoscută din Sena în noaptea de sâmbătă spre duminică.

Roxane avu un flash cu apartamentul ei — cenuşiul, frigul, singurătatea, betonul, chemarea neantului — şi nu se simţi în stare să se întoarcă acasă. Chiar dacă nu avea haine de schimb, hotărî să profite de coconul protector pe care i-l oferea turnul cu ceas.

În bucătăria de la primul etaj reperă un mic răcitor de vinuri lângă frigider. Făcu un inventar rapid, apoi se decise să aleagă o sticlă de vin alb: Pessac-Leognan, domeniul Chevalier 2011. Îşi turnă un prim pahar, pe care îl dădu pe gât fără să-l savureze. Doar pentru senzaţia de a avea o doză de alcool în sânge. Al doilea 1 se păru mai voluptuos: vinul era excelent, fructat şi lemnos, cu arome de piersici albe şi de alune. Batailley avea gust.

Luă sticla cu ea la ultimul etaj şi meşteri la vechiul calorifer din fontă pentru a creşte temperatura. Deşi nu suferise niciodată de frig, în ultima vreme era din ce în ce mai sensibilă. Pe neaşteptate, un val paralizant putea să se abată asupra ei şi s-o pătrundă până la os. Se înfăşură într-un pled mare din lână, cu model ecosez, strâns pe canapea, şi scotoci puţin prin discoteca lui Batailley. Şi aici alegerea era bună. Poliţistul era un împătimit al muzicii clasice. Avea teancuri de CD-uri, unele încă nedesfăcute. Cu predilecţie Schubert, Beethoven şi Satie, interpretaţi de pianişti celebri: Krystian Zimerman, Daniel Barenboim, Martha Argerich, Milena Bergman, Aldo Ciccolini.

Rafalele de vânt făcură să vibreze pereţii de sticlă, întărindu-i impresia că se afla într-un far. Noaptea era senină. Din poziţia ei dominantă, Roxane vedea oraşul dintr-un unghi necunoscut. într-un colţ al încăperii, descoperi o scară pliabilă din lemn, cu câteva tre După ce o desfăcu, reuşi să aibă acces la un panou cui] sant prin care se ajungea pe o terasă minusculă, înghesu'. ită lângă un rezervor de apă în stil newyorkez.

Vântul sufla cu putere, dar o revigora. Se îndrăgostise de turnul ăsta pe loc, de cum îl văzuse. Imediat se simţise ca acasă. în acea clipă, aşezată pe tabla zincată a acoperişului, avea impresia că este o santinelă a capitalei, instalată în postul de observaţie al unui vas care plutea prin noaptea parizianâ. Mişcarea şi luminile erau hipnotizante. Mai era un detaliu care îi atrăgea atenţia. Roxane strânse pledul în jurul umerilor şi o nouă imagine îi apăru în minte. Cea a meterezelor unei fortăreţe. Aici, se simţea temporar la adăpost. Aici, nimeni nu va veni s-o caute.

Şi, dacă s-ar întâmpla asta, ar avea timp să se apere.URGENŢE MEDICO-JUDICIARE

Subiemnatul/Subiemnata Prenume JaCQUSS—
Adrcw complctă UMJ
ociionind în calitate de me<fic pvhialru
Subiectul prezinţi tutoorări mentale susceptibile de a constitui un pericol pentru siguranţa persoanelor din jur şi pentru el însuţi

Certificat întocmit la

EMarţi, 22 decembrie

3

Milena Bergman

Nu ştim nimic despre ea... o necunoscută... care s-a aruncat în Sena, o tânără, a închis ochii }i a luat secretul cu ea... de ce a făcut asta? Foamea, iubirea... Ne putem imagina ce vrem...

Louis ARAGON

1.

Trezită de lumina zilei, Roxane deschise ochii fără să înţeleagă imediat unde se află: deasupra acoperişurilor, în mijlocul cerului, plutind printre reflexiile de zinc, de cupru şi de ardezie. înfofolită în pledul cu model ecosez. Cu un motănoi siberian ghemuit la picioarele ei.

Se ridică în picioare, se frecă la ochi şi se dezmetici. Era cald ca într-o etuvă. Tricoul îi era ud, pătura i se lipea de picioare. Dădu mai încet caloriferul, căruia îi luase mult timp să se pună în mişcare, dar care funcţionase la putere

maximă toată noaptea. Semn bun: din punct de vedere meteo, era zi de sărbătoare. Pentru prima dată după mai multe săptămâni, Regele Soare binecuvânta capitala cu răsăritul său.

Roxane se simţea ca prinţesa din poveste care a dor. mit pe un bob de mazăre. Îşi masă ceafa, umerii, până l a vertebre. Canapeaua Chesterfield arăta bine, dar nu era făcută pentru a servi drept pat, cu atât mai mult dacă te apropiai de 40 de ani.

Cu Puţin pe urmele ei, coborî la primul etaj, unde reperase o cafetieră. Umplu o farfurie cu crutoane ca să pună capăt mieunatului motanului, îi turnă apă într-un bol, apoi dibui pe blatul bucătăriei o priză în care putu să bage încărcătorul telefonului. Era un pic mahmură, dar trecuse ea prin stări şi mai rele. în timp ce-şi pregătea cafeaua, îşi verifică mesajele. Aumonier îi trimisese raportul şi adresa agentului de securitate care o lăsase pe necunoscută să fugă: un oarecare Anthony Moraescare locuia în cartierul Saint-Philippe-du-Roule. Dar, mai ales, avea un apel pierdut de la Johan Moers, biologul din I.ille căruia Valentine îi dusese mostra de păr. îl sună imediat.

— Am rezultatele tale, Roxane.

— Deja? Mi-era teamă că prelevările sunt contaminate sau că nu sunt destui foliculi.

— în ultima vreme s-au mai făcut progrese în analiza capilară, răspunse tehnicianul. Nu m-am ocupat cu personal de probe, dar asistentul meu a reuşit să pună mâna pe doi-trei bulbi pentru a extrage suficientă materie genetică. Am rezultatele în faţa mea.

— Crozav! Aş vrea să i le trimiţi pe e-mail adjunctului meu, locotenentul Botsaris.

— Cred că-l am în lista mea de contacte. Stai să verific... l a, e-n rejţulă. ştiai că fiecare om pierde în medie între SOşi 100de fire de păr în fiecare zi?

Nu, dar mulţumită ţie, îmi încep ziua cu o veste

— Apropo de veste bună, voi fi la Paris în prima săptă-mână din ianuarie. I.uăm prânzul împreună?

— Bineînţeles.

— Spui asta de fiecare dată şl mereu anulezi.

— Supraestimezi conversaţia cu mine, Johan.

—Ca să fiu sincer, nu conversaţia cu tine mă interesează...

— La revedere, Johan!

închise, satisfăcută. în cursa ei matinală, primul obstacol fusese uşor de trecut. A doua etapă: să-l sune pe Botsaris. Era gata să formeze numărul, când auzi scârţâitul uşii de la intrare. Peste câteva secunde, Valentine Diakite apăru în bucătărie, elegantă, dichisită, plină de energie.

— Am trecut în fugă înainte de a merge la spital. Nu ştiam că aveaţi de gând să dormiţi aici!

— Nici eu, băigui Roxane, jenată să fie surprinsă chiar când s-a dat jos din pat.

— Am cumpărat nişte croasanţi, vreţi?

Roxane îi mulţumi că se dusese la Lillc seara trecută şi îi rezumă informaţiile pe care, la rândul ei, le adunase. Masteranda dispăru la fel de repede precum apăruse.

Roxane rămase câteva minute nemişcată, aşezată la barul din bucătărie. Nesigură, blocată, întrebându-se dacă scena pe care tocmai o trăise era într-adevăr reală. Se chinui să scape de parfumul persistent al lui Valentine — efluvii dulci şi catifelate, de lemn deschis la culoare şi de tei — şi recăpătă controlul, formând numărul adjunctului său.

— Salut, Botsa.

— Roxane? Ce mai faci? Mă bucur să te-aud.

— Ai două minute?

— Sunt pe drumul spre Nantes cu Gibernet şi un ofiţer de la Oficiul pentru Represiunea Violenţei. Trebuie să verificăm o chestie în cazul Claret-Tournier.

Roxane închise ochii. Pe fundal, percepea zgomot maşinilor din trafic şi frânturi dintr-o conversaţie ani' mată. Banda de avertizare sonoră a şoselei. Cea a urgente," şi a adrenalinei de care ea era acum privată.

— Sorbier mi-a povestit ce-ai păţit, continuă locotenentul. Voiam să-ţi las un mesaj, dar...

Ea îl întrerupse pentru a merge drept la ţintă:

____Nu te îngrijora pentru mine! Vrei să-mi faci un serviciu?

— Spune-mi ce serviciu, mai întâi. Cu tine, trebuie să fiu atent.

— Johan Moers o să-ţi trimită un profil ADN pe e-mail. Aş vrea să-l treci prin FNAEG.

— Roxane! E riscant să fac asta!

— Ii treci pe o altă procedură. Am făcut deja chestia asta de nenumărate ori.

Dar Botsaris era prea prudent pentru a recunoaşte la telefon că nu respectase regulile de consultare a Fişierului Naţional al Amprentelor Genetice.

— Te rog, nu mă amesteca în...
— Vreau doar să verific o chestie.
— Nu azi.
— E important pentru mine.
— N-o să te schimbi niciodată. E deprimant.
— Mersi, Botsa.

2.

După ce făcu un duş, îşi puse hainele din ziua trecuta Şi, cum era vreme frumoasă, se hotărî să meargă pe ¡0« pană la cheiul Saint-Bernard, unde trebuia să se întâi- nească cu unul dintre scafandrii care o scoseseră pe necu- loscuta din Sena în noaptea de sâmbătă spre duminică.
Sub razele soarelui, drumul era agreabil: Saint-Germain, Odeon, Sorbona, apoi merse pe chei. Umiditatea nesuferită a săptămânilor precedente lăsase loc unui aer rece şi uscat, iar vremea frumoasă schimba totul.

Pe drum, începu să sune pentru a afla informaţii, lovindu-se de letargia administrativă a comisariatului din arondismentul 14. Cazul nu avansase deloc. Cu o zi în urmă fusese difuzat un aviz de căutare şi o maşină patrulase în jurul clinicii de psihiatrie Jules-Cotard, fără să remarce nimic deosebit. Acelaşi lucru îl raportau şi cei de la Brigada de Criminalistică: nicio echipă nu semnalase prezenţa necunoscutei în intervenţiile din timpul nopţii, în final, o sună pe coordonatoarea Direcţiei de Ordine Publică şi Circulaţie, care o aştepta la faţa locului.

În spatele Grădinii Plantelor, Roxane fu cât pe ce să se facă zob traversând şoseaua expres, apoi rătăci mai multe minute până să găsească pasajul care ducea pe chei. Cartierul general al Brigăzii Fluviale era constituit din patru clădiri geometrice destul de urâte, amarate la cheiul Saint-Bemard, în jurul cărora gravitau ambarcaţiuni pneumatice, bărci Zodiac şi o navă rapidă de patrulare. Ridicat pe un ponton, ansamblul te ducea cu gândul la o construcţie modulară de şantier, gen Algeco. Dar zona era mărginită de platani, sălcii plângătoare şi pruni, pe Sena sclipeau reflexii argintii, iar panorama te cucerea.

În faţa clădirii principale, la intrare, Louise Veyron fuma o ţigară în compania unui tip înalt, brunet, care îşi bea cafeaua direct din termos. Coordonatoarea făcu prezentările.
— Brigadier Bruno Jean-Baptiste, căpitan Roxane Montchrestien. Bruno e cel care a condus operaţiunea care vă interesează.

Conversaţia începu, un pic tensionată. De ceva timp Brigada Fluvială era în criză. Cu doi ani înainte, moartcj unei scufundătoare, în timpul unui antrenament, crease un şoc şi ştirbise reputaţia brigăzii. Pentru a merge mai departe, serviciul de elită schimbase chiar tutela, dar rana era încă deschisă. Pompierii scufundători din Paris, principalul lor „concurent", îi înlocuiseră în inima unor reprezentanţi ai mass-mediei şi deveniseră noii „îngeri păzitori ai Senei".

Roxane se strădui să destindă atmosfera jucând cu cărţile pe masă: ea nu căuta decât să o identifice pe necunoscuta scoasă de Fluvială cu două zile mai înainte.

— Vă amintiţi de această intervenţie?

— Evident. Sâmbăta trecută, Météo-France emisese o avertizare de cod galben, îşi aminti brigadierul. Timp de mai bine de 24 de ore n-am avut decât ploaie încontinuu şi rafale puternice de vânt. De altfel, primăria luase decizia de a închide parcurile şi grădinile începând cu ora 17.

Jean-Baptiste trebuie că măsura aproape doi metri. Cu pielea arămie şi părul negru dat pe spate, era o namilă de om, dar vocea, mai degrabă subţire, contrasta cu statura lui impozantă.

— Am preluat apelul la ora 4:28, continuă el rămânând cu ochii plecaţi pe o foaie dublă de hârtie care era, probabil, raportul intervenţiei. Un tip spunea că vede de la fereastra lui pe cineva care se îneacă în apropiere de Pont-Neuf.

— De unde venea apelul?

-l'"* ™ ' ina ioritatea trec prin serviciul de urgenţă fost caTuT" SaU 17 31 W' dar de da,a asta n»a

l'rintr-un semn din bărbie, scufundătorul arătă clădirea.

— Tipul ne-a sunat direct. Probabil, a găsit numărul nostru pe internet. Se mai întâmplă, dar nu foarte des.

— Şi-a lăsat datele?

Jean-Baptiste îi întinse foaia, şi Roxane fotografie informaţia: Jean-l.ouis Candela, Cheiul Luvru, nr. 12.

— Am plecat direct cu Cronos, o barcă semirigidă cu două motoare a câte ISO de cai-putere.

— Câţi eraţi?

— Trei, aşa cum e regula: un şef de Intervenţie, un pilot şi o scufundătoare.

— Era o intervenţie dificilă?

— Când plouă cu găleata, întotdeauna se complică lucrurile. Ca să nu mai vorbesc de rafalele de vânt de 90 de

kilometri/oră, dar, chiar şi cu aceste dificultăţi, am ajuns la faţa locului în două minute. Iarna, când e vorba de sinucigaşi ori alcoolici, trebuie să ne mişcăm cât mai repede. Din cauza curenţilor şi a frigului, te poţi duce la fund în mai puţin de cinci minute.

— Aţi reperat fata imediat?

— Da, era efectiv pe cale să se înece, dar Myrielle, scufundătoarea, a scos-o din apă fără greutate.

— Cât de rece era apa în seara aceea?

— Cinci-şase grade.

— În ce stare era fata?

— Păi... ca cineva care tocmai a stat ceva timp gol-puşcă într-o apă de cinci-şase grade. Era complet îngheţată, cu o uşoară insuficienţă respiratorie şi în stare de şoc.

Scufundătorul făcu o pauză şi bău o gură zdravănă de cafea. Roxane îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se proteja de soarele care împroşca Sena cu razele lui. Cerul era senin cum rareori se întâmplă. Cele două arce metalice ale podului Sully se detaşau la orizont şi mai departe, se zărea capul vestic al insulei Saint-Louis şi J lueta convalescentă a turnurilor catedralei Notre-Dame

Dumneavoastră aţi dus-o la spital?

— Mai întâi am analizat situaţia în dreptul cheiului Conţi, preciză Jean-Baptiste. Când am ajuns aici, erau poliţişti de la Sainte-Geneviève, comisariatul arondismentului S. l-am chemat pentru că o dronă survola Senatul. Sunt o pacoste maşinăriile astea, în ziua de azi. Se înregistrează cel puţin o alertă pe zi. Nu l-au prins pe tip, dar s-au oferit să ne ajute. Hôtel-Dieu este chiar alături. Am debarcat fata pe Cheiul Florilor şi ei au dus-o la Serviciul de primiri urgenţe.

— A trecut pe la camera de gardă? Credeam că a fost dusă direct la UMJ.

Scufundătorul făcu o grimasă.

— Din cauza riscurilor de infecţie, era mai bine să treacă pe la camera de gardă.

— Credeam că apa este mai puţin murdară decât înainte. N-a promis primăriţa Hidalgo că am putea înota în ea pentru Jocurile Olimpice?

— F. drept că apa a fost şi mai murdară decât acum, recunoscu brigadierul, dar gradul ei de poluare bacteriologică rămâne ridicat. Te poţi pricopsi cu o mulţime de porcării, mai ales ***Escheritliia coli,*** care îţi provoacă

diaree şi infecţii urinare. Cât despre urină şi despre cadavrele de şobolani care plutesc prin apă, acestea pot declanşa cazuri grave de leptospiroză.

— Chiar şi dacă stai doar câteva minute în apă?

— I'roblema fetei era că avea nişte tatuaje care păreau recente. Chestia asta creşte în mod considerabil riscul de

Roxane crezu că a înţeles greşit, din cauza zgomotu-lui pe care-l făceau mecanicii care trebăluiau pe lângă un remorcher şi care acoperea vocea scufundătorului.

— Fata avea tatuaje?

— Da, în jurul gleznelor.

Povestea asta cu tatuajele constituia o pistă serioasă. Catherine Aumonier nu pomenise de ele. Tipii de la I3P făcuseră într-adevăr o treabă de mântuială.

— Cum fata era goală, era greu să nu le vezi. Dar ce m-a frapat e că aveai impresia că fuseseră făcute în grabă.

— Ce reprezentau?

Jean-Baptiste miji ochii pentru a-şi aduce aminte.

— Pe primul este uşor să mi-l amintesc: erau nişte frunze de iederă care se încolăceau în jurul gleznei. Celălalt era mai ambiguu. M-a făcut să mă gândesc la o blană cu pete, mai degrabă la un pui de căprioară decât la un leopard, înţelegeţi? Pot încerca să vi le desenez dacă vreţi.

— Ar fi bine!

Louise Veyron, care rămăsese tăcută pe toată durata discuţiei, scoase din geantă un carnet şi un stilou. în timp ce scufundătorul desena, Roxane îi puse ultimele întrebări.

— Fata purta un ceas, nu-i aşa?

— Un ceas şi o brăţară.

Încă o scăpare a tipilor de la I3P.

— Cum credeţi că a ajuns acolo? A fost împinsă sau s-a aruncat?

— De unde vreţi să ştiu?! în orice caz, nu avea urme clare de agresiune pe corp.

Îşi rezervă timp să-şi termine desenele, apoi zise într-o doară, zeflemitor:

— Poate că a apărut acolo prin magie. Ca şi cum fluvi ar fi aruncat-o el însuşi din străfundurile lui.

3.

O jumătate de oră mai târziu, Roxane bătea la uşa unui mic apartament de pe strada Commandant-Rivière ¡11 cartierul Saint-l'hilippe-du-Roule.

— Poliţia!

Tânăra care îi deschise era pe picior de plecare: geacă Parka cu nasturi, fular înnodat la gât şi geantă de-a curmezişul

pieptului. Avea un aer slav, tenul palid şi o faţă ternă în ciuda machiajului.

— Căpitan Montchrestien, îl caut pe Anthony Moraes.

— Tony tocmai a plecat, răspunse fata.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

— Iubita lui. În fine, dacă pot spune aşa.

— Pot să intru?

— Nu, de ce?

Roxane strecură o privire prin întredeschiderea uşii de unde ieşeau efluviile călduţe încă ale nopţii. Apartamentul, situat la mansardă, era compus din două camere. În mod evident, agentul de securitate nu era acolo.

— Unde-l găsesc pe Moraes?

— Cred că în cafeneaua lui obişnuită.

— Şi unde-i asta?

— La colţul străzii, la La Cavalina.

— Tu cum te numeşti?

— De ce mă tutuieşti?

— Nu mă călca pe nervi! Numele tău?

Stella Janacek

— .Aşadar ascultă-mă bine, Stella: dacă în următoarele 10 minute îl avertizezi pe tipul tău că am trecut pe-aici, viaţa ta va deveni foarte complicată. Pricepi?

Ameninţarea păru să aibă efect. Cel puţin, asta preferă să creadă Roxane văzând cS fata dă din cap, mişcare pe care o interpretă ca: „Doar nu credeţi că o să-mi asum riscuri pentru tipul ăsta?"

Roxane cobori scările în viteză. Voia să-l ia pe agentul de securitate prin surprindere. Ajungând în strada Faubourg-Saint-Honoré, găsi cu uşurinţă cafeneaua. Localul era şic cu faţada lui neagră, cu lambrechinele aurii şi cu recipientele metalice care incălzeau o micuţă terasă încadrată de vegetaţie artificială. Cercetă cu privirea spaţiul exterior fără să-l vadă pe Anthony Moraes, a cărui fotografie o găsise pe reţelele de socializare. După ce intră, îl recunoscu în sfârşit, aşezat la o masă lângă fereastră, absorbit de ecranul telefonului.

— Salut, Tony! zise ea aşezându-se în faţa lui. Agentul de securitate tresări,

îşi arătă surprinderea şi

îşi băgă telefonul Samsung în buzunarul bluzonului. Mic de statură, avea faţa rotundă, tenul gălbui şi sprâncene negre, enorme care se uneau deasupra rădăcinii nasului.

— Cine sunteţi?

— Căpitan Montchrestien de la BNRF.

— Ce-am mai făcut?

— Vreau să-mi povesteşti păţania de ieri. Moraes ridică din umeri.

— Am spus deja totul la audiere.

s>

— Nu, doar ai răspuns la câteva întrebări pentru un raport despre incident, chestie care n-are nimic de-a face cu o audiere.

— Asta nu schimbă nimic: am spus adevărul. N|_{ci nu} se pune problema să fiu eu ţapul ispăşitor pentru ce s." întâmplat. !3P-ul duce o lipsă cronică de agenţi de sec_u. ritate. Toată lumea o ştie! Aumonier n-ar fi trebuit să ruj lase să fac acest transfer singur.

— Ai dreptate. Nimeni nu te acuză. Explică-mi doar cum s-a întâmplat.

Agentul de securitate oftă şi îşi termină cafeaua espresso înainte de a-şi începe povestirea, pe un ton expeditiv.

— Cotard este o clinică mică, n-are nici curte, nici parcare. Aşa că am lăsat maşina lângă altă maşină staţionată, pe strada Froidevaux. Iar fata a tulit-o când am deschis uşa ambulanţei. Asta-i tot!

— Dar infirmierii o sedaseră.

— Mda, două doze de Loxapac. în mod normal, ar fi trebuit s-o doboare. De altfel, în timpul drumului, a fost moleşită.

— Cum a scăpat?

— Mi-a dat o lovitură cu o violenţă nebună! însoţindu-şi vorba de faptă,

arătă cu indexul tăietura

adâncă de lângă sprânceana stângă.

— Cum ţi-a făcut asta?

— Cu o lovitură de picior! Ştoarfa! se enervă el ridicând vocea.

— Cum era îmbrăcată?

— În mod normal, în timpul transferurilor, le dăm pacienţilor hainele lor, dar cum ea nu avea aşa ceva, a primit de la infirmerie o pijama, o geacă groasă şi o pereche de papuci.

Roxane rămase tăcută ceva timp, apoi jucă la cacealma singura carte pe care o avea în mânecă.

— Teoria mea este că ai înccrcat să-i şuteşti ceasul de ia mână.

— Ce?!

— Şi că ea ţi-a cârpit câteva palme ca să nu te lase s-o faci.

— E aberant.

Tony dădu să se ridice, dar Roxane îl apucă de umăr pentru a-l forța să se așeze la loc.

— Când am venit, navigai pe Chrono24, o aplicație specializată în

Ntcunouuto dm ieno

vânzarea ceasurilor de ocazie.

— Ei și? Nu e interzis!

— încercai să vinzi ceasul pe care l-ai furat.

— Pff, pufni Tony pentru a respinge acuzațiile.

— Ascultă, o s-o rezolvăm simplu, Tony: ajunge să dau un telefon, și statutul tău de agent de securitate se duce naibii în secunda doi. Cu povestea asta de furt, o să te alegi cu un cazier judiciar și n-o să mai ai nicio șansă să lucrezi în poliție. Te-ai pus într-o situație foarte delicată.

— Scutește-mă!

— Cum zici tu.

înfofolit în bluzonul lui, agentul de securitate încrucișă brațele și se împinse în fundul banchetei.

— Ceasul nu-l mai am, zise el pe un ton țâfnos. L-am dat unui comerciant.

— Dar știu că nu pierzi timpul...

— L-am lăsat aseară într-un butic cu mărfuri de ocazie, din strada Marbeuf.

Roxane cunoștea câteva dintre aceste buticuri.

— Care: Romain Rea, MMC?

— Nu, altul, în apropiere, care se numește Timpul regăsit.

— Ca romanul lui Proust?Poftim?

— Las-o baltă! Nu mai ai nimic altceva să-mi spui, Tony?

Moraes scutură din cap, ca un adolescent bosumflat.

— Atunci, cară-te! Vreau să-mi beau cafeaua liniştită.

4.

Guillaume Musso

Pentru a sărbători această mică victorie, Roxane îşi comandă un espresso dublu şi nişte *biscuiţi*. Aşteptându-şi micul dejun, căută pe telefonul mobil orarul de la Timpul regăsit. Magazinul de ceasuri de ocazie nu deschidea decât la ora 11. Mai avea o jumătate de oră de pierdut. Nu se putu abţine să nu dea o căutare pe Google cu numele Valentine Oiakité, dar, aparent, masteranda făcea parte dintre puţinele persoane de vârsta ei care nu aveau nicio existenţă digitală. în cele din urmă, o sună. Valentine pierdea vremea pe holul spitalului, aşteptând să găsească un medic care să-i dea veşti despre Marc Batailley.

— Am ceva de lucru pentru tine.

— Oricând!

— Aş vrea să suni la principalele saloane de tatuaj din regiunea pariziană, pentru a afla dacă vreunul dintre ele a executat recent nişte desene în jurul gleznelor cuiva, reprezentând unul o coroană de iederă şi celălalt o piele sau o blană cu pete.

— Nu cred că-mi dau seama exact cum arată.

— Îţi trimit două crochiuri prin SMS.

— OK!

Bându-şi cafeaua, Roxane dădu mai multe telefoane pentru a-l identifica pe preşedintele asociaţiei de locatar, al imobilului de pe cheiul Luvru, nr. 12. îl con- si afla ca niciunul dintre proprietarii sau chiriaş» imobilului nu răspundea la numele de Jean-Louis Candela. Aşadar, tipul care anunţase Brigada Fluvială în acea noapte o făcuse probabil sub o identitate falsă. Faptul în sine nu spunea maie lucru — se întâmpla chiar destul de frecvent ca oamenii, luaţi pe nepregătite, să-şi dea un nume de împrumut sau să refuze să-şi decline identitatea când contactau poliţia. într-o procedură normală, Roxane ar fi putut cere să se identifice numărul cu pricina. Ar fi cules informaţii de la vecini, ar fi centralizat şi vizionat toate camerele de supraveghere de pe lângă l'ont-Neuf. Dar ea n-avea nici echipă, nici competenţă pentru a se ocupa de acest caz. Ancheta asta nu exista. Era în acelaşi timp şansa, dar şi limita ei de investigaţie.

Tocmai achita nota de plată, când telefonul îi vibră. Faţa colţuroasă a lui Botsaris apăru pe ecran.

— Roxane? l-am cerut lui Cruchy să treacă profilul ADN trimis de tine prin FNAEG.

— Rezultatul?

— S-a potrivit cu o oarecare Milena Bergman.

Poliţista simţi câţiva fluturaşi zburând prin stomac: reuşise să-i dea un nume necunoscutei din Sena.

— O muziciană germană, precizâ Botsaris.

Milena Bergman...

Numele îi suna cunoscut. îl întâlnise seara trecută în turnul cu ceas, când scotocea prin colecţia de discuri clasice. Milena Bergman era una dintre pianistele ale căror înregistrări le avea Marc Batailley!

— Pentru ce delict figurează în baza de date?

— O chestie veche. Furtul unei genţi Bulgari dintr-un butic de pe bulevardul Montaigne, în 2011. Pe atunci, fata era cam cleptomană.

Roxane îşi conectă casca şi, păstrând legătura cu l o cotenentul ei, deschise Wikipedia din browserui telefo nului. Enciclopedia online avea o pagină despre pianistă Fără să citească articolul, ea privi fotografia

necunoscutei o tânără blondă, cu părul lung, al cărei profil se potrivea cu cel de pe fișa UMJ.

— Cum ai ajuns în posesia amprentelor acestei femei? întrebă Botsaris.

După tonul lui, Roxane înțelese că acesta simțea că-i vorba de ceva necurat. Așa că preferă să-i spună adevărul.

— A fost scoasă acum două zile din Sena de Brigada Fluvială.

— Ce?

— Fără îndoială, o sinucigașă. A fost dusă la l3P, dar după aceea a tulit-o, în timpul transferului.

— M-ar mira mult să fie ea, spuse polițistul.

— De ce?

Botsaris lăsă să treacă mai multe secunde, apoi zise:

Pentru că Milena Bergman a murit acum un an.

Căutare în Wikipedia

Milena Bergman

Milena Bergman este o pianistă germano-suedeză care s-a născut pe 7 iulie 1989 la Linköping și a murit într-un accident aviatic în largul arhipelagului portughez Madeira.

Biografie

Singură la părinți, fiica unui inginer aeronautic german și a unei profesoare de muzică suedeze, Milena Bergman trăiește în Suedia până în 1996, când familia ei se mută la Hamburg. Începe să studieze pianul mai întâi cu mama ei, apoi la Johannes Brahms Konservatorium și la Hochschule für Musik und Theater din München, la clasa profesoarei Margarita Anke.

În paralel cu studiile, participă la numeroase masterclass în Italia, Franța și Statele Unite, cu maeștri precum Aldo Ciccolini sau Regina Noack.

Milena Bergman

Pe parcursul studiilor, obține mai multe premii internaționale, cum ar fi Premiul I la Concursul Internațional de pian Arthur Rubinstein de la Tel-Aviv (2002), medalia de aur a Principatului Monaco sau Premiul II la Concursul Internațional Ceaikovski în 2007.

Aceste recompense îi permit să se lanseze într-o carieră internațională de concertistă și îi oferă ocazia să apară alături de cei mai mari dirijori și să cânte în cele mai renumite săli: marea sală a conservatorului din Moscova, teatrul Mariinski din Sankt-Petersburg, Filarmonica din Berlin, Fundația Vuitton din Paris, Royal Festival Hall din Londra, Carnegie Hall din New York, Suntory Hall din Tokyo.

Apariția, în interpretarea ei, a celor opt *Impromptus* de Franz Schubert, realizată de Deutsch Grammophon, este salutată de mulți critici și entuziasmează publicul, pianista devenind o referință imediată a înregistrării acestei opere.

Recunoscută mai ales ca specialistă în Schubert, Milena Bergman este totodată o mare interpretă a muzicii lui Debussy și a lui Ravel. Este apreciată pentru virtuozitatea ei, pentru tușeul rafinat și sonoritatea învăluitoare și poetică. Reputată perfecționistă, pianista înregistrează puțin, dar susține numeroase concerte, în special în Asia, unde notorietatea ei este mare.

pentru pian nu contli

rar prezentă în mass-media, Milena Bergman a afirmat adesea că pasiunea tuie cel mai important lucru din viața ei. De altfel, de-a lungul carierei, ea rânduri perioade sabatice ca să studieze, să citească și să practice sportul.

tile una dintre cele 1*78* de victime ale acckientukji cuwi Buenos A.res-Pam. <ind iocnui ^ pribujil în apropie« de Madeira, pe 8 noiembrie 2019.

Discografie

2009 - Fraru Schobert: Sonate* O 959 h D 960

2011— Johann« Brahmt: Concertul penlru pura orchetlrl nr. 2. NMK Symphony OrcheUrj (Tokyo)

2012— Claude Debusiy: Pretudn — Cartea I ji *2*

201 *i* — Claude Debuuy: Imaginl *162,* Children"» Comer

2015— Maurice Ravel: Sonate * Trio (cu Renaud Capufon >i Yukiko Takahathi)

2016— Mo/art: Concert<e"» penlru pun nr. *23*)» nr. 26, Seoul PWharmonic Orchestra. dirgor Chung Myung-whun 2018 — PlWip Claw, Stud" pentru pian

2020 — The Last Recording. Orquesta filarmónica de Buenos Airet

Acest artKOl este prelual paqial tau În toUMate din art>colul de pe WSpedia în lenba englert. .MOena Bergman* (veo fcstj autoritor).

Pasagera zborului AF 229

existența umană este o farsă tristă, născocită de zei.

Serge FILIPPINI

1.

— Sunteți de la poliție, nu-i așa?

Timpul regăsit era un butic lung și îngust, înghesuit între două magazine de lux de pe strada Marbeuf. Decorul și atmosfera lui te duceau cu gândul la interiorul unei berline scumpe. Odată ce intrai, spațiul era amenajat ca un mic salon, cu o masă joasă din lemn de nuc în jurul căreia erau așezate niște scaune de piele deschisă la culoare. Bă- zâitul domol al caloriferului electric și mirosul de nou te invitau să te simți confortabil, să admiri pe îndelete cronografele unor case celebre de orologerie. În fundul încăperii, în spatele unei tejghele de marmură verde, ceasornicarul era la fel

de elegant: haină cambrată, batistă rulată în buzunarul de la piept, ochelari cu rame de baga, vestă cu motive *paisley* din care atârna lanţul unui ceas de buzunar.

— Vă aşteptam, adăugă el în chip de bun venit.

_ Chiar?

— Sunteţi de la poliţie ***şi*** aţi venit să-mi vorbiţi de spre Résonance.

Roxane îşi puse legitimaţia pe tejghea.

— Aţi ghicit, sunt poliţistă. Aş vrea să vă pun câteva întrebări cu privire la un ceas pe care vi l-a încredinţat aseară un oarecare Anthony Moraes.

— Exact asta vă spuneam: Résonance.

Roxane se încruntă. Cu redingota, ceasul de buzu- nar şi retorica lui de doi bani, ceasornicarul te ducea cu gândul la Iepurele Alb din ***Alice în Ţara Minunilor.*** Iar ei îi venea să-i tragă palme.

— După ce bărbatul a ieşit din magazinul meu, ¡-am anunţat imediat pe colegii dumneavoastră de la comisariatul arondismentului 8, o asigură el scoţând în faţa lui o cutiuţă de lemn marchetat.

în interior se afla un ceas de platină cu o carcasă originală în formă de ţestoasă.

— De ce aţi sunat poliţiştii atât de repede? Eraţi sigur că e furat?

— Da.

lia depărtă braţele în semn de neînţelegere.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că acest ceas este unic şi eu sunt cel care l-a vândut proprietarului său.

stenuftx dădu din Cap- lucrurile luau o întorsătură

— O cafea, domnişoară? Scuzaţi: o cafea, *căpitane?*

— Da, vreau. Tare şi fără zahăr.

În timp ce Iepurele Alb trebălu

Roxane examină ceasul mai cu aten

dată ceva asemănător. În interiorul

■a în jurul cafetierei, t'e. Nu văzuse nicio- unul ca dran sidefatalbastru-pal, două indicatoare păreau să se privească în oglindă.

— în asta constă unicitatca acestui ceas, explică ceasornicarul. Posedă două balansiere care sfârşesc prin a bate în acelaşi timp.

— Şi la ce serveşte acest lucru?

— La nimic, zâmbi el. Este doar o formidabilă inovaţie şi, mai ales, un simbol extraordinar.

— Ce simbolizează?

— Primul său proprietar, pictorul John Lorentz, vedea în asta două inimi care bat la unison.

ii plăcu expresia, care îi aminti de versurile lui Ara- gon: „Mi-am pus inima în pumnul tău/Bate la unison cu-a ta".

Ceasornicarul reveni cu o tavă de argint pe care erau puse două ceşti de porţelan.

— La moartea lui Lorentz, ceasul a fost cumpărat de soţia scriitorului Romain Ozorski, care voia să i-l dăruiască soţului ei. Ea a pus să fie gravată inscripţia de pe verso.

Roxane întoarse ceasul şi citi: *„You are ni otice both* f/te *quiet and tlie confiision of my hcart".'*

— Este extras dintr-o scrisoare a lui Kafka adresată lui Felice Bauer. Frumos, nu-i aşa?

Tocmai se produsese un declic. Acum, Roxane găsea şi ea această creaţie sublimă şi poetică. Şi ea dorea s-o poarte şi să simtă'ceasul cum îi bate la încheietură şi îi luminează inima.

— După divorţ, Ozorski a vrut să scape de ceas, reluă orologierul, şi l-am cumpărat eu pentru unul dmtre clienţii mei.

' „Eşti în acelaşi timp liniştea şi *uciun,u. inimii mele." (în lb. «*.. în orig.) (N.t.)

Pcntr" cine.

^S^rcM^rofcsio.»'; xasp erarc. nici medic,

_ Din câte şt.u, tjmp

„id SS5.A»n- opu* a. .ui OrzosKi: ro-

____Clientul meu este mancierul jos. nedumerită

Roxann^^5' urî Tu comisarul BataiUey? _ Are vreo legitur» c dHţ nicio carte scrîsa

Bineînţeles, e tiul IUI.

ăec Ea clătină din cap. Ce căuta fiul lui BataiUey în po-

v —Aşadar, acest ceas îi aparţine lui Raphael BataiUey?

— Exact, (işi scoase telefonul din buzunarul hainei.) De altfel, am încercat să vorbesc cu el încă de aseară. Nu mi-a răspuns, dar i-am lăsat un mesaj.

— Şi nu v-a sunat?

— Nu.

Printr-un semn făcut cu degetul arătător, Roxane îi ceru ceasornicarului să-l dea iPhone-ul. Profită de faptul că acesta era cooperant şi consultă fişa lui Raphael BataiUey care conţinea şi adresa lui: *Tlw Glass* Home, strada Assas, nr. 77 bis, arondismentul 6.

— *The Glass House?*

— După cum îi spune şi numele, este o casă din sticlă, construită de un arhitect american în anii 1960, pe care a cu' „par' „-° domnul BataiUey. Se pare că meritâ văzută.

Ea reveni la ceas, pe care şi-l puse la încheietura mainu.

— Cât valorează o bijuterie ca asta?

— O mică avere.

Roxanc scoase fotografia necunoscutei.

— Ceasul ăsta a fost recuperat de la mâna unei tinere care a fost scoasă din Sena în noaptea de sâmbătă spre duminică. Vă spune ceva faţa ei?

— Este frumoasă. Ai zice că-i Ophelia pictorului Arthur Hughes.

— Dar n-aţi văzut-o niciodată?

Iepurele Alb clătină din cap şi arătă spre ceas.

— Nu uitaţi să mi-l daţi înapoi înainte de a pleca.

— Nu, îl păstrez. Contaţi pe mine, îl restitui eu proprietarului!

2.

La Podul Alina, Roxane luă un tren RER care o duse până la gara Pont du Garigliano, în apropiere de spitalul Pompidou. Profitase de drum pentru a-l suna pe Johan Moers.

— E o mare problemă cu rezultatele tale ADN.

— Care?

— Se potrivesc cu profilul unei moarte, deşi părul provine de la o fată scoasă în viaţă din apele Senei, acum două zile.

— Dacă e o greşeală, aceasta nu-mi aparţine mie, se apără criminalistul.

— Refă totuşi o secvenţiere, îi ordonă ea, *Tu însuţi,* nu asistentul tău.

— OK, oftă el.

— Şi vezi ce găseşti la analiza urinei. Îţi cerusem şi asta. Apoi, folosind browserul telefonului, se lansase într-o căutare rapidă de informaţii despre Raphael Batailley. La 40 de ani, tipul, destul de arătos, avea deja o lungă carieră „*umeMu"° scrisese vreo 20 de

VZ^^JSTJ&SZ

urmăreau indiferent ce puo • ^ ^ ap·,·nt0 lo peisajul tura tui „■"'«„^^existenţialiste, pretenţioase şi literar, departe: de texte e ^ ^ cSrţilor de suc·

aciïS- -—*r-jf^>z* rr

TJor întrucât îi plăcuse titlul, Roxane cumpără e-bookul, propunându-şi să arunce o privire pe el mat târziu.

Spitalul Pompidou îşi etala arhitectura pe malul Senei, în apropiere de bulevardul periferic. Ridicat pe cheiul André-Citroën, era o construcţie geometrică gigantică. O aglomerare nu foarte armonioasă de vreo 10 clădiri din sticlă legate unele de altele în jurul unei curţi interioare, cu un acoperiş tot din sticlă. Un edificiu modern care avea abia opt ani, dar care dădea deja impresia că este vechi şi murdar. în concordanţă cu ceea ce devenise oraşul.

Roxane rătăci o vreme prin atrium, până să localizeze serviciul de reanimare. Ascensorul o duse la primul etaj, unde găsi o asistentă care îi dădu numărul salonului lui Marc Batailley. După un labirint de culoare pe care te împiedicai de cărucioare metalice, ajunse în fata cameiei cu numărul 18. Verifică panoul de afişaj care indica numele pacientului şi enumera patologiile, tratamentul şi rezultatele analizelor. Prin suprafaţa vitrată o Zdii pe Va-

lentine care îi făcu semn cu mâna, îndemnând-o să intre, ervoasa, Roxane împinse uşa şi pătrunse în încăpere. Batailley avea norocul să ocupe o rezervă individuala - chiar dacă, în acel moment, asta nu-i servea probabil la nimic. Intubat, poliţistul fusese aşezat pe burtă pcntm a respira mai bine. Prin încâlceala de tuburi translucide, arăta exact aşa cum şi-l

imaginase Roxane. Mătăhălos, păr grizonant ciufulit, riduri adânci, barbă de-o săptămână. ¡11 jurul patului se aflau un electrocardi- oscop, o baterie de perfuzii şi un ventilator care oxigena pacientul ca un acordeon ce cânta mereu aceeaşi notă căznită şi monotonă.

Aşezată alături de el. Valentine îşi ridică spre Roxane ochii plini de lacrimi.

— Am vorbit cu un medic, zise ea cu o voce tremurătoare. Starea lui nu s-a îmbunătăţit. Marc are un plămân perforat şi fracturi multiple: la cap, la coaste şi la vertebre.

Roxane trase un scaun aflat de cealaltă parte a patului pentru a se aşeza lângă studentă. Căută o formulă de consolare, dar nu găsi, aşa că vorbi tot despre ancheta ei.

— O cunoşti pe Milena Bergman?

— Da, bineînţeles, răspunse Valentine, ştergându-şi lacrimile. F.ra iubita lui Raphael, fiul lui Marc. A murit în accidentul de avion de care s-a vorbit atâta.

Roxane înghiţi în sec. De când intrase pe culoarele albe, mirosul de spital o îngreţoşa: un amestec călduţ de dezinfectant, de medicamente şi de mâncare proastă.

— De ce-mi vorbiţi despre ea? întrebă Valentine.

— Pentru că ADN-ul pe care i l-ai dus lui Johan Moers corespunde cu cel al... Milenei.

Valentine aproape că sări de pe scaun. Pe faţă i se citea stupefacţia.

— Serios? Dar cum este posibil?

— Tocmai: *nu* este posibil.

Poliţista se uită la ceasul „ei" şi continuă:

— Ai văzut-o de-adevăratelea pe Milena?

ojiiijikw mul«> Marc dar mi-a

. Nl, a muri. înainte rf-l cunosc: pe * ^ , vorbit de multe o,i despre ea

c u u ş u r a t s ă devastat pe Raphael. Marc: spunea ci ^

^ dl? cc•ar

¡împreună cu el, ca aiuc

uev iiMu» I- «

— SSSSS-"Amabu' am ɾnt-în,eu_

gent Şl', hi plus^arată bestial. Nu vi se pare? Roxane făcu un gest vag.

— Nu e chiar genul meu.

fusese suficient să vorbească despre Raphael Batailley pentru ca Valentine să-şi recapete zâmbetul. Avea sclipiri în ochi. O adevărată admiratoare.

— Idila asta cu pianista... de când data? Valentine se gândi un moment.

— Aş zice că a început cam cu un an înaintea accidentului. A fost un articol despre povestea lor în revista *Week'iul* de luna trecută, l.-a contrariat mult pe Raphael. fiindcă informaţia nu ieşise la iveală înainte.

— Cine a divulgat-o?

— Nu se ştie.

Roxane se ridică. Simţea că se sufocă. Lumea spitalului o apăsase întotdeauna. 1 se părea că moartea dă tar- coaie peste tot cu cortegiul ei sonor angoasant: bipurile moiutoareior, smuciturile cărucioarelor metalice, zgomo- I mal arilor de cauciuc pe linoleumul învechit. Şi cu „ ™ „ ndicole care intuiau spaţiul, îmbrăcate cu

Mate de hârtie în culori spălăcite.

— E o chestie pe care n-o înţeleg, reluă ea. Fiul lui Ba- ailley de ce nu este aici? Am încercat să-l sun, venind încoace, dar nu răspunde.Probabil că nici nu ştie ce i s-a întâmplat tatălui său. Când scrie, pleacă adeseori să se izoleze mai multe săptămâni şi nimeni nu ştie unde este.

— Fiţe de artist, oftă poliţista.

— Aţi citit cărţile scrise de el? Roxane clătină din cap.

— Nu citesc decât autori morţi.

— Asta-i culmea snobismului.

— Timpul îţi permite să faci o selecţie. Dar tu le-ai citit?

— Pe majoritatea, l.e ador. Toate romanele sunt dedicate surorii lui, care a murit la vârsta de patru ani.

Roxane îşi aminti de ceea ce-i spusese Sorbier.

— Am auzit vag de povestea asta.

— Ştiţi că Marc era o legendă a poliţiei?

— Mda, ştiu: anii 1990, brigada criminalistică din Marsilia, povestea cu ucigaşul în serie şi tot folclonil din jurul Horticultorului.

Valentine îi aruncă o uitătură urâtă, ca o gardiană a templului legendei familiei Batailley ce era.

— Marc era căsătorit cu o fostă dansatoare din Baletul Naţional din Marsilia. Şi-au pierdut fetiţa în împrejurări tragice.

— Adică?

— O chestie cu adevărat îngrozitoare. (Arătă cu un gest trupul inert de pe pat.) N-atn chef să vorbesc despre asta în faţa lui. După tragedie, cuplul s-a despărţit şi Batailley a fost mutat la Paris.

— O frumoasă familie de ţicniţi.

— Sunteţi lipsită de inimă.

— Nu, dar aş bea o cafea. Vreau să le duci să-mi aduci. Şi mai vreau să nu-mi mai vorbeşti cu dumneavoastră.

—tn∞an¤penuu

Valentine se nai" »

automatul de cafea.

_ Cum vreţi cafeaua?

___Scurtă şi fără zahăr. ^

— Abia i^î studenta diri încăpere, că Roxane se şi repezi ,» sineurul dulap din cameră. Înăuntru se aflau lucrurile personale ale lui Marc Bataillcy: nişte ¡eanşi, o pereche de cizme, o cămaşă, un pulover cu anchior, un ceas Seiko UFO negru cu roşu, datând din anii 1970. Agăţată pe un umeraş, o geacă trei sferturi de piele tocită în care erau un portofel, un iPhone încărcat încă şi o legătură de chei. Roxane le strecură pe acestea din urmă în buzunarul de la jeanşi.

— Aşa deci, îi buzunărim pe bolnavi? Interpelarea o făcu să tresară. Un medic de la reanimare tocmai intrase în cameră, fără îndoială pentru a actualiza prescrierea de medicamente. Avea o siluetă longilină, părul de un roşu incandescent, tuns perie, şi nişte ochi verzi minusculi, rotunzi ca nişte bile.

— Iau cheile ca să-i aduc nişte haine curate, se apără ea.

— Vida... Având în vedere starea în care se află, mă îndoiesc că va avea nevoie de un costum în zilele următoare.

— N-o să rămână toată viaţa aşa, nu? Doctorul nu se sinchisi de politeţuri.

— Amicul dumneavoastră arc corpul făcut praf- Anibulanţierîi l-au adus într-o stare foarte gravă. Cu leziunile şi fracturile lui, este foarte posibil să nu scape.

li verifică semnele vitale pe cardioscop, saturaţia oxigen pe oximetru, îi descâlci cateterele.

— în după-amiaza asta, chirurgii vor încerca sS-l opereze la o vertebră, anunţă el. Să vedem ce se întâmplă înainte de a ne face iluzii deşarte.

în momentul în care pleca, roşcatul cu zâmbet sadic se întâlni cu Valentine care se întorcea de la automatul de cafea.

— M-am gândit la ceva, zise studenta întinzându-i un pahar lui Roxane. Dacă Milena avea o soră geamănă? Asta ar explica posibilitatea unui ADN identic, nu?

— Nu, nu, las-o baltă! Faza cu gemenii n-o întâlneşti decât în romanele poliţiste. Şi nu în alea bune.

— Aţi putea totuşi să daţi câteva telefoane pentru a elimina pista, replică studenta, vexată.

— Concentrează-te mai degrabă pe saloanele de tatuaj. F. o muncă mai ingrată, dar mai utilă.

— Deja am sunat la câteva, clar n-am rezolvat nimic. Coroanele de iederă nu sunt foarte frecvente. Oamenii preferă coroanele de laur, care simbolizează victoria. La fel, nimeni n-a auzit de tatuaj cu piele de căprioară sau de pui de căprioară. Cel mult capete de cerb, care evocă dominarea sau renaşterea.

— Continuă să faci săpături, îi ceru Roxane deschizând uşa. tu o să încerc să dau de Raphael Batailley.

3.

Taxiul se pierdu în circulaţia din strada Vaugirard. Furios, şoferul blestema „pistele de biciclete pentru nenorociţii de bobo-hipsteri", îi înjura pe „idioţii de ecologişti" şi pe primăriţa Parisului care, după părerea lui, „transformase Oraşul luminilor în Oraşul gunoaielor". Alegerile municipale trecuseră, dar taximetristul era tot în campanie.

priv

,C sp* 'V « « p e care-l resimt

s5-i »^"'^hologlc „'^ capitala. u s-au '^'T^n rf'ui v¡n să v,',';'„s „şarmu\ colinei vâny^A^11® ,^RER B, poarta 'a Chapelle, co-

Slontniartro, libe" ale mămicii Hidalgo.

una cocainei sîi nu zâmbească. Îşi puse

Roxane nu se Putu telefon ultima

Sr^eiSt, de casa de discuri a Milenei Bereman. Sub titlul *The Last Recording*. albumul propunea înregistrarea concertului dat de Bergman la Teatro Colón din Buenos Aires, acompaniată de Orquesta l-ilarmónica. Două zile mai târziu, pianista avea să-şi găsească sfârşitul intr-unul dintre cele mai grave accidente ale aviaţiei civile franceze.

Roxane descărcase mai multe articole din diferite ziare pentru a-şi reîmprospăta memoria. Îşi chinuia ochii pe ecranul mic al iPhone-ului ei, încercând să reţină cât mai multe detalii.

Avionul Air France 229 se prăbuşise în mare pe 8 noiembrie 2019, provocând moartea celor 178 de persoane aflate la bord, dintre care 10 membri ai echipajului.

Accidentul juridice erau î

era recent, aşa că numeroase proceduri încă în curs. în Franţa se deschiseseră două anchete principale: una „judiciară», pentru ucidere în- voluntara, şi alta „tehnică", sub egida BEA, Biroul de Anchete şi Analize.

„..” Dinc o ı o dc rapoarte şi expertize, toată lumea era de di şt parcrc m Privința mai multor fapte, în momentul spariției, avionul se afla undeva deasupra oceanului.Între Tenerife şi Madeira. Decolase din Buenos Aires la începutul după-amiezii şi urma să ajungă la Paris pe la ora 7 dimineața. Zborul fusese complicat: o vreme execrabilă, cu furtuni repetate care provocaseră turbulențe pe toată durata traseului. O mare parte a avioanelor care trebuiau să survoleze zona în care avusese loc accidentul aleseseră în ziua aceea să o ocolească, dar nu asta a fost şi decizia căpitanului zborului 229.

După primele ipoteze extravagante — un atac terorist condus de piraţii aerului, un fulger care ar fi lovit aparatul şi ar fi provocat o pană electrică totală, o preluare a controlului avionului de la distanţă —, rapoartele intermediare ale BEA prezentaseră accidentul într-o lumină mai raţională. Traversarea unei furtuni la mare altitudine provocase formarea de cristale de gheaţă pe sondele avionului. Givrajul aparatelor de măsură dereglase temporar indicaţiile de viteză afişate în cockpit şi deconectase pilotarea automată.

Rapoartele vorbeau cu reţinere şi de „reacţii neadec- vatc ale piloţilor” care provocaseră decroşajul avionului şi ieşirea lui din domeniul de zbor. Mai prozaic, se înţelegea că tipii fuseseră complet depăşiţi de situaţie. Transcrierea înregistrărilor din timpul zborului îţi dădea fiori reci pe şira spinării şi arăta o panică generalizată şi o lipsă totală de control. Nici măcar o clipă, piloţii nu înţeleseseră ce se întâmplă.

Fidelă sieşi, acţionând ca o haită, drapată în virtutea ei imaculată, o anumită parte a presei i-a atacat pe membrii echipajului, scotocind prin toate ungherele vieţii lor private pentru a scoate la iveală „o grămadă de secrete mizerabile”. Sub pretextul anchetei, a fost dat în vileag totul: amante, divorţ, psihoterapie, somnifere, apetenţa

tn. oetreceri, frecventarea barurilor cu prostituate din cartierul Recoleta. Toată lumea avea ceva să-şi reproşeze. O de detestabile ar fi aceste pract.c, faptul era clar: nic unul dintre cei trei piloţi nu reuş.se să redobândească controlul asupra avionului, îl lăsasera sa cada pana la impact. . .

Rin ultimele pagini ale raportului aflai, aproape uşurat, că majoritatea pasagerilor nici nu-şi dăduseră seama că avionul era în situaţie critică. Era noapte, hublourile erau închise, multe centuri de siguranţă nu erau puse.

Totul se petrecuse foarte repede. între decroşaj şl momentul în care aparatul lovise suprafaţa apei în plină viteză se scurseseră mai puţin de trei minute. Pasagerii muriseră pe loc. Resturile avionului se duseseră la fund, dar intr-o zonă destul de puţin adâncă, astfel că se reusise ;!$^{C}_{m}$ ™ artiiiHr în timp ce mai emiteau încă tevaluni om ^^W PCrmite loca**>™ 'or. în că-

oin S 'ns Z^Tuii:‘ fu r scoasă ,a suprafaţă _

5 1 dl cnei ''nntre ele se afla şi cil f w încredi'nţate familiei lor. Bergman.

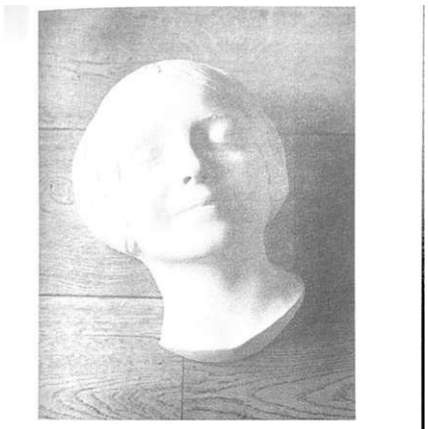

în casa de sticlă

Aprobarea celorlalţi este un stimulent de care uneori e bine să te fereşti.
Paul CÉZANNE

1.

Pe strada Assas, intrarea în casa familiei Batailley era uşor de ratat. Pentru a ajunge la ea, trebuia mai întâi să treci de o poartă din fier forjat care permitea accesul la o alee îngustă. Pe vreo 20 de metri, drumul se întindea de-a lungul grădinii botanice a Facultăţii de Farmacie, după care dădea într-o curte cu verdeaţă a unei coproprietăţi. Plin de copaci şi de plante, locul avea un aer campestru atât de rar în Paris! Amintire a grădinii bunicii ei, Roxane identifică un şir de tufe de leandri roz, doi tei argintii mari, un arţar şi chiar un neverosimil ginkgo biloba cârtişi pierdea frumoasele frunze de culoarea topazului, în sfârşit, dincolo de o perdea înaltă de platani desfrunziţi, casa de sticlă i se oferi în întregime privirii. Ceasornicarul nu minţise. *Tlie (Huss House* era un uriaş paralelipiped translucid, grefat pe un mic **imobil** de trei etaje din cărămidă brun-gălbuie. Roxane citise în taxi că această clădire fusese intr-adevăr construită în anii 1960 de un

arhitect american care locuia la Paris, un oarecare William Glass, al cărui patronim rezona în mod deosebit cu realizările lui. Glass era într-adevăr un teoretician obsedat de transparenţă. Avea la activ proiecte celebre: teatrul de sticlă din Copenhaga, şcoala de arhitectură din Bilbao, sediul societăţii Green Cross din New York...

Roxane făcu turul edificiului. Nu era nici ţipenie de om pe-acolo. Marea forţă a casei stătea în simplitatea ei şi puritatea liniilor. Un vis arhitectural pentru amatorii de minimalism. O simplă structură de oţel grimat suporta o înşiruire de geamuri care înlocuiau pereţii. în mod uimitor, din grădină nu se vedea mare lucru în interior. Cerul, soarele, norii, forma ramurilor şi podoaba copacilor se reflectau în ele într-un joc hipnotic în perpetuă mişcare.

Apropiindu-se de dala din sticlă jivrată care servea drept uşă de intrare, Roxane auz.i un declic şi se miră să vadă panoul pivotând. Una dintre cheile ţie care le luase de la spital funcţiona probabil ca o parolă electronică ce descuia automat uşile când te apropiai.

Trecu pragul şi se trezi într-un soi de loft. Nu mai văzuse niciodată o asemenea locuinţă. Nu exista niciun perete despărţitor. Nişte piese de mobilier din lemn brut, joase şi alungite, delimitau spaţiile. Indiferent în ce loc te aflai, privirea străpungea încăperea dintr-o parte în alta. *Conceptul tle apartament cu dublă expunere la 360 de grade,* gândi ea înaintând pe pardoseala de cărămizi roşii patinate, aranjate în zigzag, ca lin veritabil parchet în stil unguresc din lut ars.

De ce venise aici? Nici chiar ea n-avea măcar cea mai mică idee. Voia să adulmece locul, căci el reflecta adese

aacolo lar acum, familia
personalitatea c e l o r « « „ Mllcna ttergman. **Batailley o interesa la ra** ^ ^ anch(;i5 cât mai mult **Voia mai p.^un colac** de salvare nesperat. Sorbier, p05-.“eiW.'li crezuseră că o pun pe tuşă, dar desti- **„„l³! nenorocitul** ăsta de destin care prea des o descura- **ase** - tocmai o dusese | >e pista unui caz ieşit din comun, **pe** cat de intrigant, pe atât de misterios.

Păşi pe urmele celor doi Batailley, plimbându-se prin locuinţă, ca şi cum ar fost la ea acasă. Locul o duse mai întâi cu gândul la un mic muzeu particular. Ca şi tatăl lui, scriitorul avea bun gust. Operele de artă — sculpturi şi picturi — umpleau spaţiul cu o graţie stranie, ltecu- noscu o statuie monumentală tipică a sculptorului Bernar Venet: cercuri torturate din oţel patinat care păreau să se încolăcească la nesfârşit. Un minotaur gigant din bucăţi de tablă calaminate, precum şi o litografie mare a lui llans Hartung, ceva între haşuri şi turbioane, cu dominantă albastru-nocturn.

Dar opera de artă cu adevărat splendidă era priveliştea asupra exteriorului. Deschiderea spre natură care dădea impresia că arborii şi plantele făceau parte din casă. Şi care o determina pe Roxane să-şi pună o întrebare: de ce oare romancierul nu scria în acest cadru încântător?

Cam peste tot pe pereţi şi în bibliotecă se găseau fotografii cu pianista şî scriitorul. Milena şi Raphael la New York, Milena şi Raphael pe pârtiile de la Courchevel, Milena şi Raphael pe Coasta de Azur şi tot aşa. Cu părul în vânt şi zâmbetul ţie buze, cuplul îşi afişa iubirea în mod făţiş. O fericire poate cam exagerată sau prea jucată. 0 fericire pe care vrei mai mult s-o vadă alţii decât s-o trăieşti tu însuţi. Nn, se simţi ea obligată să recunoască, spun« asta pentru di era invidioasă. Roxane se ruşinii de căderea ei în mediocritate, contaminată de ranchiună, fiindcă ea nu trăise niciodată decât poveşti de dragoste nasoale. Adevărul era că Milena Bergman era de o frumuseţe ieşită din comun. în orice fotografie, părul ei blond era ca o aură de praf stelar. Un soi de melancolie eterată şi extrem de graţioasă emana din toată fiinţa ei. Adevărul era că Roxane era pur şi simplu geloasă. Recunoscu asta în sinea ei, iar în clipa următoare îi păru rău pentru pianistă şi pentru destinul ei funest.

încăperea era glacială. încălzirea venea probabil din pardoseală, căci nu exista niciun calorifer, fără îndoială din raţiuni estetice. De-a lungul unui mic zid de piatră se înşirau arzătoarele unui şemineu cu gaz. Roxane apăsă pe întrerupător şi imediat nişte flăcări portocalii alungite începură să danseze în aer deasupra patului de pietricele albe.

Atracţia focului o făcu să rămână lângă vatră. Pe unul dintre cele două fotolii *lotinge* care încadrau şemineul, găsi — sub un vechi cardigan din tricot gofrat — numărul din *Week'nd* de care îi vorbise Valentine. Oscilând între informaţie, *lifeslyle* şi *people,* publicaţia se voia de top, undeva între *Vtinily Fair* şi *M, le magazine ¡lu Monde.* Revista era deschisă la pagina cu articolul care, la un an după prăbuşirea cursei Uuenos Aires-Paris, dezvăluise relaţia dintre Milena şi Raphael.

în joacă şi pentru a simţi prezenţa lui Rapliael Batail- ley, luă pe ea cardiganul de lână. Din el emana un parfum subtil, amestec de iod şi portocală amară. Se lăsă să cadă în fotoliu şi citi articolul cu o plăcere pe care nu şi-o permitea de obicei, nici măcar în saloanele de coafură.

înţelegea că articolul îl înfuriase pe Raphael, rea- prinzându-i durerea şi transformând o tragedie intimă în subiect de bârfe. înţelegea totodată şi de ce Raphaël Ba- tailley şi Milena Bergman se plăceau probabil: doi artişti populari, dar discreţi, care tiăiau din arta lor exercitând-o în afara societăţii, departe de bisericuţe şi grupuri. Milena nu era la fel de adulată ca alte staruri din generaţia ei, precum Hélène Grimaud, Khatia Buniatishvili sau Yuja Wang. Dar nici nu căuta să fie. Ea repeta fără încetare că pasiunea pentru pian nu constituia cel mai important lucru din viaţa ei.

Lectura articolului ridica imediat două întrebări. De ce acesta nu apăruse decât acum? Şi cine îi furnizase informaţiile jurnalistului — un oarecare Corentin Lelièvre —, dându-i acces la fotografii private şi la o mulţime de anecdote confidenţiale? îi trecu prin minte o idee. Butonă telefonul şi. intrând pe site-ul revistei, reuşi să-l contacteze pe Lelièvre şi să înceapă un dialog. Foarte dezagreabil şi în permanenţă prudent, jurnalistul se credea Bob Woodward. O puse pe Roxane la locul ei, ţinându-i chiar lecţia despre secretul surselor, după care îi închise telefonul în nas.

Poliţista inspiră profund pentru a-şî păstra calmul, propunându-şi să-şi atingă scopul mai târziu, prin alt mijloc. Profită de faptul că avea telefonul în mână şi îl sună din nou pe romancier. Surpriză! O sonerie discretă se făcu auzită în încăpere. Roxane căută să afle de unde venea zgomotul şi descoperi iPhone-ul lui Raphaël în ser- larul unui birou din lemn de nuc, pus alături de paşaport, cheile de la maşină, un carnet de cecuri şi o cartelă magnetică pentru parcarea André Honnorat. Pentru orice eventualitate, Încercă să activeze telefonul, dar acesta se inchise. Nu mai avea baterie.

încă înfofolită în cardiganul de lână, Roxane se întoarse şi se întinse în fotoliul de lângă şemineu. închise ochii şi văzu defilându-i prin minte imaginile accidentului

aerian. Frica, urletele, conştientizarea brutală a morţii iminente. Trebuia să ajungă la sursa informaţiei: identificarea trupului neînsufleţit al Milenei. Era singurul mod de a se lămuri în privinţa morţii ei. Se gândi câteva minute cum să procedeze, care era cea mai bună metodă? Se pierdea în meandrele serviciilor de poliţie. Complexitatea asta era paralizantă şi contraproductivă. Cea mai neînsemnată căutare de informaţii se lovea de o birocraţie kafkiană, de concurenţa între servicii, de inerţia proprie administraţiei franceze.

Refuzând să se descurajeze, făcu în minte lista contactelor ei de la Institutul de criminalistică al jandarmeriei naţionale. în cele din urmă, îl alese ca punct de intrare pe Bertrand Passeron, unul dintre veteranii de la Unic, Unitatea naţională de investigaţie criminală. Se îndoia de faptul că el putea să-i dea direct nişte informaţii, dar probabil că ar putea să joace rolul *dego-between* şi s-o pună în legătură cu o altă unitate. Passeron o simpatiza de când lucraseră o scurtă |jerioadă împreună la una dintre ramificaţiile afacerii Dupont de I.igonnes, unul dintre cele mai mari eşecuri ale BNRF.

— Salutare, Roxane, o întâmpină el cu o voce cântată.

Passeron trebuie că ieşise de câteva luni la pensie Şi, deşi lucrase tot timpul la Paris, păstrase un puternic accent din sud-vest.

Ka îi spuse că era în căutarea unor informaţii despre identificarea trupurilor celor morţi în accidentul cursei Buenos Aires-Paris.

_ Oh, U2I se ocupă de genul acesta de solicitări Roxane se aştepta la acest răspuns. U2I, Unit'$_{at}$ investigaţie şi de identificare, fusese creată c'u aproa!* f de ani mai înainte, cu ocazia accidentului d$_{e\ pc}$ i¿$_{u}$ tele Sainte-Odile. Era vorba de tipii care erau trióik,"' fiecare catastrofă — prăbuşire de avion, accident g$_{rav}$^ circulaţie, atentat în străinătate — care implica victime de naţionalitate franceză.

— Ai cumva telefonul vreunui tip care ar putea să-mi dea informaţii despre identificarea unui corp?

— Trebuie să mă uit. Ce cauţi mai exact?

— Să verific două-trei detalii.

— O să încerc să-ţi găsesc pe cineva, promise Passeron. Lasă-mi un pic de timp.

Roxane închise, spunându-şi că subterfugiul nu va mai dura foarte mult. în ultimele ore reuşise să găsească ajutor, fiindcă interlocutorii săi credeau că discută cu BNRF-ul. Dar, mai devreme sau mai târziu, vestea suspendării ei avea să se răspândească. între timp, mai avea câteva zile de libertate pentru a realiza o anchetă fără hârţogăraie şi fără piedici. Şi era foarte hotărâtă să profite de acest lucru.

O rafală de SMS-uri o scoase din gândurile ei. Valentine. Studenta sunase la Deutsche Grammophon, apoi la agentul Milenei. După cum bănuise Roxane, pianista nu avea evident nicio soră geamănă şi de altfel nici fraţi sau surori. Tatăl ei murise de mult. Maică-sa se recăsătorise şi trăia la Dresda cu un profesor ieşit la pensie, ei J. !$^{a\ tditura\ lui}$ Raphael Batailley şi vezi dacă

-şnu unde se „nă, îi ceru ea studentei. '

lin încăpere n o m P ' < > fi t ă de căldura şi liniştea 2 a"?' relua reflecţia. Avusese dreptate să se ambaleze cu privire la acest caz. l otuşi, era prea implicată pentru a-şi da seama de toate dedesubturile. Contextul era bogat, dar, fără o echipă împreună cu care să facă ancheta, nu-şi putea

oferi luxul de a se ocupa de toate. Pentru a avansa, trebuia să se concentreze pe două obiective: să identifice fata şi s-o găsească.

— Ce faccţi aici? Interpelarea o făcu să tresară.

Deschise ochii şi se ridică. O femeie stătea în faţa ei, înarmată cu o găleată şi cu un mop cu aburi. PllnuţS, la vreo 40 de ani, îmbrăcată cu un tricou galben şi o salopetă albastră cu dungi albe. Avea părul decolorat şi ochelari-fluture, cu lentile groase.

— Sunt de la poliţie, doamnă, zise ea scoţându-şi legitimaţia.

— Şi asta vă dă dreptul să vS lăfăiţi în acest fotoliu? Cine v-a permis să intraţi?

— Ancheta mea.

— Aveţi un mandat de percheziţie?

femeia nu era prea amabilă. Roxane încercă să inverseze raportul de forţă.

— Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Josefa Miglietti, portăreasa. Vin să fac mcnaiul în fiecare marţi.

Deschise uşa unui bufet din lemn de nuc în care erau produse de curăţenie.

— Îl caut pe Raphael Bataillcy pentru a-l anunţa că tatăl lui a avut un accident foarte grav ierl-dimineaţă.

— Chiar aşa? întrebă Josefa. Părea cu adevărat afectată.

— Ştiţi unde este?

Nu l-am mai văzut de cel puţin două săptămâni.Roxane îi arătă articolul din *Week'nd*.

— Dar pe ea, o cunoaşteţi?

_ Pianista? Milene nu-mai-ştiu-cum? _ 0„ n-aţi văzut-o dând tărcoale prin zonă recent? _ Recent? A murit de un an! Nu prea sunteţi la curent! _ Sau pe cineva care seamănă cu ea? sugeră Roxane. Portăreasa clătină din cap.

— Singura dată când am vorbit cu ea a fost acum mai bine de un an. Venise aici pentru câteva zile.

— Când mai exact?

— Nu mai ştiu. în vară, probabil. în perioada în care credeam că domnul Marc avea să moară din cauza cancerului de plămâni.

— N-aţi remarcat nimic suspect în imobil în ultimele două zile? insistă Roxane.

— în afară de dumneavoastră?

— Bineînţeles, în afară de mine! Josefa se scărpină în cap.

— Un jurnalist a încercat în două rânduri să mă interogheze, săptămâna trecută.

— A venit aici?

Portăreasa încuviinţă din cap.

— A zis că se numeşte Constantin Lelievre, sau cam aşa ceva.

— Ce voia să ştie?

îmrehîri[1] f^ Vfeţi 5i dumneavoastră, de fapt. Mi-a pus Roxă -^Pre Pianis,<1 Un noumesa'i ^T® tclefonul< car e » vibra în buzunar. Hndc că RB cstel i ^ arent ine: Patroana editurii pre-

— Hai. vale,, că a! Oîtlrrar ll ar că nu stie unde stă.

Cd <> împinge pe r ' ab3! ord°nă Josefa, prefăcându-se — ..".„" „xane cu coada mopului.

Poliţista nu sc lăsă îndemnată de două ori. Batailley nu era la Londra. De la Brexit încoace, îţi trebuia paşaport ca să călătoreşti în Anglia, iar cel al scriitorului se afla în biroul lui. Editoarea îndruga minciuni gogonate, prin urmare avea să-i facă o mică vizită. Era timpul să dea o lovitură puternică de picior în muşuroiul ăsta de mitomani.

3.

Roxane trăsese de mânecile puloverului, în speranţa deşartă de a-şi proteja mâinile de temperaturile scăzute. Mărindu-şi paşii, suflă în mâini pentru a-şi încălzi degetele, în timp ce lacrimile provocate de frig îi curgeau pe obraji. Din fericire, pentru a se duce la editură, Ra- phael Batailley nu trebuia să traverseze tot Parisul, în plus, plimbarea era mai degrabă plăcută: grădina Marilor Exploratori, bulevardul Observatorului, bulevardul Montparnasse. Şi, la sfârşit, străduţa Campagne-Premiere. Una dintre străzile ei preferate din capitală. Roxane se năpusti pe ea cu acelaşi elan ca soarele şi vântul. Nici acolo lucrările nu cruţau cartierul. De când venise ultima oară, strada nu se înfrumuseţase. în mijlocul faţadelor patinate şi colorate se ridica acum un proiect imobiliar tern şi cenuşiu, înfăşurat într-o plasă metalică.

Urâţenia câştigă întotdeauna...

Era una dintre tristele legi necruţătoare ale epocii. în timp ce străbătea artera, se simţi permeabilă la amintiri. I se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. Fără să se anunţe, ca un bufeu brusc, un buchet de reminiscenţe o luară cu asalt, pe neaşteptate, năpă- dind-o cu o precizie demoniacă. Se revăzu deodată aici, chiar pe această stradă, într-o seară de iunie 1997, sărbătorind sfârşitul examenelor de bac împreună cu nişte prietene, bucurându-se de perspectiva de a intra în excelentă clasă pregătitoare literară la începutul anu|„° şcolar următor.

Era ziua în care se celebra Sărbătoarea Muzicii. Era cald. Stânga tocmai câştigase alegerile. Un grup de ***baby rockers*** cânta ***Champagne Supernova*** în faţa hotelului Istria. Pe atunci, viaţa i se părea incredibil de bogată, plină de speranţă şi de posibilităţi. Astăzi, viaţa ei era un zid, o suită de probleme de rezolvat, un şir de lovituri pe care trebuia să le pareze, fără să poată da înapoi niciuna. Pusese cruce oricărei perspective de ameliorare sau de dezvoltare personală. Era perfect conştientă că e cu moralul la pământ. Ştia că lumea se schimbase definitiv şi că ea nu-şi va mai găsi niciodată locul.

Ajunse la numărul 13 bis, un imobil de trei etaje din cărămidă roz, adresa sediului editurii Fantlne de Vilatte. Sună şi pătrunse într-un hol întunecat şi îngust care dădea spre o curte pavată. În mijloc, o fântână năpădită de iederă, în jurul căreia se înşirau mai multe ateliere de artist reconvertite în locuinţe. Cel mai mare era cel al editurii: o clădire care semăna cu o seră, din cauza acoperişului de sticlă de deasupra birourilor.

— Aş vrea să vorbesc cu Fantine de Vilatte.

— Dacă nu aveţi programare, nu va fi posibil.

Tânăra de la intrare îi răspunsese pe un ton condescendent care o irită. Roxane îşi scoase legitimaţia şi o puse cu fermitate pe biroul de sticlă. -Sunt de la poliţie, drăguţă. Aşa că ridică-ţi posteriorul de pe scaun şi du-te...

— Eu sunt Fantine de Vilatte, anunţă o voce în spatele ei. elesan iT[3]

[a]păru într"<> rază de soare. O femeie

J

[g ,à»la vreo 60] de ani, înfăşurată într-un şal colorat.

Părul blond-cenuşiu era strâns într-un coc împletit sofisticat care o făcea să semene cu o eroină medievală.

— Căpitan Montchrestlen de la BNRF. îl caut pe Ra- phael Batailley, în cadrul unei anchete.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Spunându-mi unde este, de exemplu.

Fantine îşi strânse şalul de mătase în jurul umerilor.

— Rapha este la Londra. Fără îndoială, într-un hotel sau într-o casă închiriată, dar nu ştiu *absolut* nimic şi n-am nicio modalitate de a afla.

Roxane se aştepta la acest răspuns. Ea îi arătă actul de identitate pe care-l găsise în casă.

— Şi-a lăsat paşaportul acasă, deci nu este la Londra, deci vă bateţi joc de mine, deci o să mă supăr.

Fantine de Vilatte îi răspunse cu un zâmbet liniştit şi cu privirea ei cristalină, modalitate prin care ii arăta că nu este impresionată.

— Tatăl lui tocmai a avut un accident grav, argumentă Roxane.

— Chiar nu vă pot spune nimic. Avem un pact de încredere. Când scrie, Rapha doreşte să fie singur. Cunoaşteţi definiţia pe care o dă Thomas Mann scriitorului: „un om pentru care scrisul este mai dificil decât pentru ceilalţi". Roxane schimbă macazul.

— O cunoaşteţi pe pianista Milena Bergman?

— Hm... după nume, răspunse editoarea cu o mică grimasă, dar nu personal.

— Era iubita lui „Rapha" totuşi. Nu v-a prezentat-o niciodată?

— Nu, nu-mi vorbea niciodată de ea.

— E ciudat, nu?Nu. RaphaSI îmi vorbeşte despre personajele lui. pcn tru romancierii ca el, cărţile sunt mai importante ca viaţa „Cărţile sun' mai importonte ca viaţa." Fantine de Vilatte era opusul lui Passeron: avea un accent ascuţit, nepronunţând Miri le şi transformând pe „an" în „on". Pa, mă rog, toate astea nu sunt decât cuvinte, remarcă Roxane.

— Da, nu sunt decât cuvinte, doamnă, dar nu le subestimaţi puterea. Roxane oftă. Cât de pretenţioşi erau oamenii âştia!

— Pentru mulţi artişti, continuă Fantine, scrisul este o portiţă de scăpare. Acesta este miracolul ficţiunii: te scoate momentan din realitate. Dar n-am de gând să vorbesc despre asta cu dumneavoastră.

Vilatte era tenace şi pedantă. Cel mai rău era că ea chiar credea în balivernele astea.

— Cred că nu înţelegeţi bine situaţia. Marc Batailley este în spital şi se zbate între viaţă şi moarte. Cu ce drept îl privaţi pe fiul lui de această informaţie?

— Mă puneţi într-o situaţie inconfortabilă.

— Nu, tocmai, vă propun să ieşiţi din ea. Fiţi convinsă că, dacă tatăl lui moare fără ca el să fi fost anunţat de spitalizarea lui, RaphaSI n-o să mai publice nicio carte la editura dumneavoastră.

De data asta, argumentul părea să fină. Editoarea lăsă să treacă minute bune de tăcere, dar în cele din urmă ciripi.

Raphael este într-o clinică psihiatrică, zise ca coborând vocea.la început, Roxane se aşteptase la o chestie

---------- iiiwpui,

dubioasă-şi nuerade. -Unde este internat?

ncă de la început, Roxane se aş ¡ d ~ 5 ' nu cra decepţionată.

— Nu este *internat*. Stă acolo de bunăvoie.

— Mă luaţi drept o idioată?

— E vorba de clinica Fitzgerald din Cap d'Antibes. Acolo s-a obişnuit Rapha să-şl scrie cărţile în ultimii ani.

— De ce?

— Pentru că-i plac cadrul, mediul, proximitatea maladiei mentale, vertijul pe care l-l provoacă aceasta şi carc-i alimentează şi-i stimulează scriitura.

— Lucraţi într-adevăr cu nişte ţicniţi.

— Dumneavoastră nu puteţi înţelege.

— Nu, bineînţeles. Noi, poliţiştii, suntem prea proşti... Roxane o părăsi pe Fantine de Vilatte şi ieşi în curte.

Se aşează pe o bancă de piatră, lângă fântână, şi dădu căutare pe browserul web al telefonului. Intră pe site-ul Air France. La ora aceea din zi, de la Orly erau zboruri spre Nisa din oră în oră. Dacă se grăbea, poate că reuşea să prindă cursa de 14:15. Cazul ei se afla la o răscruce. Acum era convinsă că cercetările ei pentru găsirea Mile- nei Bergman duceau la Raphael Batailley. Şi era hotărâtă să meargă să-l caute.

Un scriitor la nebuni

Nebunul }i scriitorul sunt *oameni care văd abisul* }i se oruncă în *el.*
Honoré de BALZAC

1.

„Doamnelor fi *domnilor,* în *vederea apropiatei aterizări, vă invităm să vă* ocupaţi *locurile* fi *să vă* puneţi centurile *de siguranţă. Asiguraţi-vă că bagajele de*

mână se apă sub scaunul din *faţa dumneavoastră sau* în *compartimentele pentru bagaje. Uşile şi ieşirile trebuie să rămână degajate. La Nisa este cer senin* fi o *temperatură de* 16 *grade."*

Cu fruntea lipită de hublou, Roxane nu reuşea să se trezească. În ciuda agitaţiei pe care i-o provoca ancheta, fusese cuprinsă brusc de o stare de epuizare chiar de la decolare şi dormise pe tot parcursul zborului. O durea spatele. Un început de migrenă îi zvâcnea în cap. Hainele, pe care nu şi le mai schimbase de ziua trecută, începeau să o incomodeze. Simţea transpiraţia şi avea senzaţia că este asemenea unor cearşafuri vechi, umede şi şifonate.

Îşi redeschise telefonul chiar înainte de aterizare şi descoperi un mesaj de la locotenent-colonelul Najib Messaoudi, de la Unitatea jandarmeriei de identificare a victimelor catastrofelor, care o ruga să-l contacteze. Passeron se ţinuse de cuvânt şi o făcuse pe mesagerul. Această informaţie era suficientă pentru a o binedispune. Cuprinsă de elan, fu cât pe ce să-i telefoneze imediat jandarmului, dar rezistă tentaţiei, îmbulzeala de la debarcare nefiind propice unei discuţii serioase.

Odată ajunsă în terminal, vru să închirieze o maşină, dar ezită şi se mulţumi cu un taxi. La Nisa, aerul era călduţ, temperatura primăvăratică şi cerul de un albastru profund. Roxane aşteptă ca vehiculul să ruleze cu viteză normală pe drumul de pe ţărmul mării pentru a-i cere şoferului să închidă radioul, şi îl sună pe Najib Messaoudi. Hotărâtă să nu-l supere pe militar, adoptă o atitudine rezervată.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, colonele. Nu vreau să vă plictisesc mult. în cadrul unei anchete, a trebuit să mă interesez de accidentul avionului 229 şi aş vrea să verific câteva elemente cu dumneavoastră.

— Vă ascult.

— Am citit că au fost recuperate aproape două treimi dintre trupurile victimelor.

— Aşa este, 121 din 178.

— Concret, cine a scos trupurile la suprafaţă?

Noi, jandarmeria, în colaborare cu armata portugheză şi cu Ministerul de Interne argentinian. Operaţiunea a durat şase luni, dar majoritatea trupurilor au fost scoase în două faze. O parte în zilele de după prăbuşire şi o altă parte, graţie unui submarin,

după ce am găsit carlinga
avionului

._ 0,1. Atât timp cât
un fenomen de sapot Dar, la contactul cu a rapid.
rap Roxane coborî geamul. Taxiul tocmai trecuse de hi- pod romul din C.agnes-sur-Mer. Era vreme bună. Aglomerată în timpul sezonului estival, axa rutieră era acum liberă. Marea şi cerul se contopeau într-un albastru-azuriu. Această ambianţă plăcută te ducea cu gândul la Riviera de altădată şi contrasta cu gravitatea vorbelor jandarmului.

— Şi după aceea, reluă Roxane, cum se face identificarea?

— Avem două echipe diferite care lucrează la asta. O secţiune *post-mortem,* care prelevă probe de pe corpurile scoase din apă, şi o secţiune *ante-mortem,* care contactează familiile pentru a strânge cât mai multe informaţii posibile, inclusiv genetice, despre victime.

— Conform raportului BEA, toţi pasagerii au murit pe loc. r

— Da, încuviinţă Messaoudi, la viteza aia, aparatul s-a făcut bucăţi în mod fulgerător. Se vede pe cele câteva autopsii efectuate: oamenii nu au murit înecaţi, ci din cauza politraumatismelor.

— Nu există nicio şansă ca cineva să fi putut scăpa teafăr?

— Nu, nu văd cum.

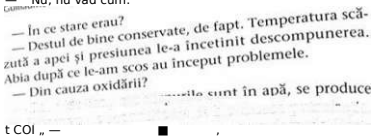
— În ce stare erau?
— Destul de bine conservate, de fapt. Temperatura scă-
zută a apei şi presiunea le-a încetinit descompunerea.
Abia după ce le-am scos au început problemele.
— Din cauza oxidării?
— [illegible] sunt în apă, se produce

t COI „ — ■ ,

.nificare ce blochează putrefacţia, aerul, corpul se va degrada foarte

După această introducere, Roxane se aventură în miezul problemei.

__ N-o să mă învârtesc în jurul cozii, colonele. Caut nişte informaţii despre o victimă anume: pianista Milena Bergman.

_ l'entru asta, va trebui să o luaţi pe calea oficială. Nu cred că vă pot furniza aceste informaţii la telefon.

_ Ce-o să schimbe asta, în afară de faptul că mă face să pierd timp?

— Aşa e regula, asta-i tot. Altceva?

— Vă rog, nu mai suport hârţogăraia asta care ne complică viaţa, chiar nu puteţi să-ini spuneţi nimic?

— Ce vreţi să ştiţi, căpitane?

— Mai întâi, data la care corpul ei a fost scos din apă. Ea auzi un clic de mousc la celălalt capăt al firului,
apoi zgomotul tastaturii computerului.

— Pe 21 aprilie 2020, la câteva zile după ce am localizat cea mai mare parte a carlingii. A făcut parte dintre victimele al căror corp rămăsese legat de scaun.

— A fost uşor de identificat?

— Da, nu ştiam ce modalitate să alegem. Ca să vă spun drept, a fost o dublă identificare. Mai întâi, comparând cele două fragmente de ADN, cel

găsit pe corp şi cel recoltat de echipa *ante-mortem,* apoi graţie unei radiografii panoramice dentare pe care ne-a furnizat-o familia. A fost mai bine decât puteam spera.

*CuHM*** Mu»»

— Aveţi fotografii cu corpul?
— Da, dar nu vă bazaţi pe mine ca să vi le trimit.
— Corpul a fost înapoiat familiei?
— Ca toate celelalte pe care le-am recuperat.
— Ştiţi ce s-a întâmplat cu el? Un nou clic de mousc.
— Milena Bergman a fost incinerată în Germania, la Dresda, pe 18 mai, anul trecut.
direcţia peninsule. Hem ^r Nu ...... decât
p'„„- f[u,u.:';;;;; Va »woul sa ne perfect. Rocă,,tecul greierilor peniru
Jusese Mcssaoudi:
iu C identificată de cei ...ai buni experţi a, ,andarmene. Îi incinerată. Atunci de ce părul necunoscute. SC potrivea cu ADN-ul din baza de date a Ministerului de Interne? Recapitulă în minte ceea ce-i spusese liotsaris: Milena Bergman figura în KNAEG după o condamnare de acum nouă ani pentru furt dinti-un butic de lux. Pusese ceva în neregulă atunci cu prelevarea genetică? Presa vorbise despre această arestare? Existau fotografii cu incidentul? Trebuia să verifice.

Taxiul ajunse în faţa unui porţi înalte, impersonale, din fier forjat, prevăzută cu două camere de supraveghere.

— Sunteţi sigur că aici este?
— Asta îmi spune GPS-ul, răspunse şoferul luând drept martor ecranul: clinica Fitzgerald.
— Aşteptaţi-mă aici.

-Contorul merge. Dumneavoastră plătiţi

Roxane sună, se prezentă şi aşteptă un moment ca cele doua părţi ale porţii să se deschidă, pentru a permite nt o i „!ÎI*Un parc îmPSd"fit- Coborî şi o luă pe jos . ' , ,$_c$'®^{tri}5 ^{carc} traversa pădurice de pini pe o 'Stanţa de ISO de metri. O casă mare în stil neoclasic, cum se construia în anii 1920, se ridica în mijlocul pinilor Ş. al eucalipţilor.

Erau zilele cele mai scurte ale anului. în câteva mi- $_4$ ' aerul se răcorise. Soarele apunea deja, împodobind cerul cu dâre roşietice. în parc, câţiva pacienţi terminau o partidă de crichet, alţii jucau popice sau fumau o ţigară, aşezaţi pe o bancă, cu privirea pierdută în gol. Timpul îşi încetinise curgerea, cadrul era atemporal, ceva între cămin de bătrâni, grădiniţă şi centru de dezintoxicare. Nimic nu trăda cu adevărat epoca. Ar fi putut foarte bine să fie cu un secol mai înainte. Roxane se gândi la imaginile cu hotelurile de lux rechiziţionate pentru a fi transformate în spitale militare, în timpul Primului Război Mondial.

O intuiţie: în loc să intre în clădire, continuă să meargă pe cărare până la un platou stâncos care cobora spre mare. Atunci îl văzu, din

depărtare, instalat mai deoparte, sub un soi de colibă de paie care avea forma unui chioşc de muzică. Îl observă pe îndelete înainte ca el să o vadă. Aşezat la o masă de grădină, în faţa laptopului şi a unei sticle de vin alb, RaphaSI Batailley avea privirea pierdută în zare.

Nici măcar când începuse să se apropie de el, nu părea să-i remarce prezenţa. Peste cămaşa albă purta un cardigan bleumarin, acelaşi model ca acela pe care ea îl văzuse chiar de dimineaţă în casa de sticlă. De aproape, i se păru la început că are înfăţişarea şi postura unui aristocrat englez ieşit dintr-un roman de E.M. Forster. Apoi aerul lui neîncrezător o duse cu gândul ia nişte actori de cinema: un punct de echilibru între dandismul lui Rujiert Everett şi chinurile lui Montgomery Clift.

— Sunteţi deja la aperitiv sau este sticla de la prânzul care se prelungeşte? întrebă ea.

Era tot ce-i venise în minte pentni a începe conversaţia.Scriitorul îşi întoarse brusc spre ea coama neagră de păr şi ochii verzi, nemulţumit că era deranjat, ca şi cum Roxane tocmai îi administrase nişte şocuri electrice. Poliţista rămase la povestea cu vinul.

— îmi oferiţi un pahar?

în mod provocator, el îi întinse sticla bine începută — un Meursault-Perrieres care nu mai era foarte rece-şi, ca să braveze, poliţista o luă şi bău o gură direct din ea.

— Mă numesc Roxane Montchrestien, zise ea aşezân- du-se pe scaunul liber din faţa lui.

— Este un nume grozav pentru o eroină de roman, decretă el după ce se gândi puţin.

— Mulţumesc pentru compliment.

— Sunteţi nouă aici?

— Nu sunt pacientă.

— Ah, sunteţi noua infirmieră despre care vorbeşte toată lumea? îmi închipuiam că sunteţi mai tânără.

— Nu sunt nici infirmieră.

Păstrând un aer la fel de serios, scriitorul se încruntă şi îşi scărpină barba nerasă. Privirea îi scăpăra de parcă era drogat sau beat. Sau amândouă.

— Sper că nu sunteţi jurnalistă? se îngrijoră el, măsurând-o din priviri. Nu, n-aveţi faţă de jurnalistă.

— Dar faţă de poliţistă am?

în ciuda părerii lui Valentine, de aproape scriitorul o hlobosi'tT „„ [dC] „ [beS.ial‹‹ o cleS³”f³] neglijentă, [lu]. Observă ca Roxane purta cardiganul

— Ce caută puloverul ,”„

•Mi fost la mine acasă i ',, .[Pt' un,erii] dumneavoastră? ¡Şi muşcă bui» dâmh ~ <> să vă explic [ndU”>' sc³]ma de gafă.

_ Sper că aveţi o pereche bună de vâsle şi că poliţia va putea să vă plătească un avocat.
Roxane încercă să calmeze situaţia.

*CuHM*** Mu»»

— Am venit să vă aduc ceva.
Roxane îşi scoase ceasul pe care-l purta la mână şi il puse pe masă. Raphael Batailley îl privi la începui cu un aer detaşat. Apoi îl întoarse şi descoperi inscripţia.
— Unde l-aţi găsit?
— Vă aparţine, nu-i aşa?
— Da, e al meu. Dar l-am dăruit cuiva
-Cui?
Batailley îşi trecu mâna prin păr.
— Ceva îmi spune că ştiţi deja.
— Femeii pe care o iubeaţi, Milena Bergman. Ştiţi cumva dacă îl purta când a murit?
— în mod evident, nu. N-ar fi în această stare dacă ar fi stat şase luni în apă. Unde l-aţi găsit?
— Cineva a încercat să-l vândă ieri unui ceasornicar din strada Marbeuf.
— Cine?
— Un agent de securitate al infirmeriei psihiatrice din Paris.
— De la cine l-a şutit?
— De la o pacientă a l3P.
— Care-l avea de la cine?
— Exact asta încerc să aflu.
Roxane avu impresia că interesul lui Raphael scădea, **scriitorul** neînţelegând foarte clar ce legătura avea el cu
rrzTrpunâX-şi ceasul la propria încheietură. Mulţumesccămi l-aţi adus.
Trebuie să semnez vreo ba, tie? Să dau vreo declaraţie?
staţi **puţin, povestea nu s-a închciat! Lăsaţi-mă**
Pre^n\tarea tn^re sunt?c ^a'i bine. Dar faceţi-orepede.
I jn weekendul trecut. Brigada Fluvială a scos dinSena O tânără pe cale să se înece, în apropiere de Pont-Neuf. Fata era goală, complet dezorientata şt amnezica. Singurul lucru pe care-l purta era acest ceas.
Raphael se frecă la ochi cu putere, ca şi cum prin acest gest putea reuşi să-şi recapete sobrietatea. Roxane continuă.
— Analizând ADN-ul firelor de păr ale fetei, am găsit o corespondenţă în Fişierul Naţional Automatizat al Amprentelor Digitale.
— Cu cine?
— Cu Milena Bergman. Scriitorul clătină din cap.
— Nu văd de ce ADN-ul Milenei ar fi în FNAEG.
— Din cauza unui furt din 2011. Sceptic, Raphael ridică din umeri.
— Trebuie să fie o eroare pe undeva
de U U m T „ 3rStă fotDtl0pr,a raP°««'ui de examinare

Batailley aruncă o privire pe el. Fotografia păru să-l intrige, fără să-l tulbure.

— O poză neclară alb-negru, asta nu înseamnă nimic. Roxane 11 întinse atunci telefonul ei pentru a-i arăta
imaginile surprinse de camerele de supraveghere de la
r
De data asta, înregistrările video îl magnetizară pe Raphael. Era complet transfigurat: ochii i se măriseră, gura i se crispase, maxilarul i se încleştase.

_ Ce-i asta, o glumă?

_ Nici cu nu-mi explic, mărturisi Roxane. Ce părere aveţi, ea este?

_ Nu. Este *imposibil* să fie ea. Milena se afla în avionul care s-a prăbuşit. Corpul ei a fost identificat. N-au existat niciodată îndoieli în privinţa asta.

— Aş vrea să mă ajutaţi s-o găsesc pe femeia asta.

— Cum adică să o *găsiţi*'!

— A fugit de la infirmerie în timpul unui transfer şi nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

Furios, Raphael împinse masa metalică, se ridică şi făcu câţiva paşi pe stânci. Umbra lui febrilă se agita în contralumină. Orizontul era în flăcări. Silueta pinilor maritimi fremăta pe fundalul unui cer de culoarea pralinei.

— E un taxi care aşteaptă la intrare. întoarceţi-vă împreună cu mine la Paris, spuse ea ajungându-l din urmă în apropierea unor pante stâncoase care coborau abrupt în Mediterana.

El ridică tonul, ameninţând-o cu degetul.

— Nu, n-o să vă urmez în nebunia asta. Milena a murit. A fost o lovitură destul de dură pentru mine. Era însărcinată cu copilul nostru. Chestia asta m-a...

Vocea i se frânse.

— Nu ştiam, zise ea cu o voce blândă.

— Plecaţi!

— îmi pare rău că am venit să vă răscolesc aceste amintiri dureroase, dar...

CArX-TF! urlă el

.Strigătele scriitorului sfârşiră prin a-i alerta pe infirmieri. Roxane se uită în spate, peste umăr. Parcă ieşiţi din *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* doi tipi în alb tocmai ii remarcaseră prezenţa şi alergau înspre ei. Marja ei de manevră se micşora. Cu atât mai mult cu cât Batailley începea s-o cam sperie. Iar apropierea falezei stancoase nu prevestea nimic bun.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva, Raphael, şi din nefericire este o veste proastă.

Romancierul se apropie şi ridică braţul. Pentru o clipă, Roxane crezu că avea s-o apuce de umeri şi s-o arunce în mare din vârful stâncilor, dar el se mulţumi cu un gest al mâinii prin care o incita să vorbească.

— Tatăl tău a avut un grav accident ieri-dimineaţă. liste la spital.
— Ce?
— A căzut pe scara din biroul lui. Este în comă.

*CuHM*** Mu»»

— Şi nu puteai să-mi spui mai devreme?!
— întoarce-te la Paris cu mine, îi ceru ea.

Cu mâinile în şolduri, Raphael Batailley se strâmbă şi îşi trase răsuflarea ca un fotbalist care se ridică după un fault dur.

— Dă-ml cinci minute ca să-mi pregătesc bagajul, zise el făcându-le un semn liniştitor infirmierilor care se năpusteau spre ei.

în timp ce el se întorcea spre clădirea clinicii, Roxane le dădu explicaţii celor doi bărbaţi care o flancaiî şi o conduseră cu fermitate până la poartă. Poliţista urcă în taxi, pe bancheta din spate, cerându-i şoferului să mai aştepte câteva minute. Scriitorul era cam imprevizibil. Nu avea să-i fie uşor să-l canalizeze. I>ar avea nevoie de prezenţa lui la Paris pentru ca ancheta cisa avanseze.

Aşteptându-l pe Raphael, îşi verifică mesajele. J»,ian Moers încercase să dea de ea. îl sună imediat

— .Ascultă, Roxane, am refăcut eu însumi analizele, ex- trăgând şi alte fragmente de ADN din păr. Sunt aceleaşi amprente genetice ca azi-dimineaţă. N-a fost nicio eroare.
— Şi urina? Criminalistul fu categoric.
— Este imposibil de extras vreun fragment cât de mic.
— De ce?
— Mai întâi, fiindcă există foarte puţin ADN în urină şi fiindcă aceasta se degradează foarte repede, dar mai ales pentru că eşantionul tău era contaminat cu dezinfectantele prezente în vasul de toaletă.
— Căcat!
— Da, în cazul ăsta, chiar poţi spune aşa, glumi el. în schimb, am o informaţie care ar putea să te intereseze.
— Spune-mi-o!
— Am făcut şi alte analize, pentru orice eventualitate. Şi rezultatul uneia dintre ele m-a intrigat.
— Hai spune tot, Johan!
— Am găsit în urină urme ale hormonului beta-hCG.
— Şi ce înseamnă asta?
— Că fata este însărcinată, răspunse Moers. Necunoscuta din Sena aşteaptă un copil.
Când Roxane închise telefonul, un gând ii trecu prin minte: nu numai că Biroul afacerilor neconvenţionale tocmai işi redeschisese porţile, dar avea să-şi recapete şi notorietatea.

Le Point

O pianistă celebră condamnată pentru furt

rünôro pkuiiitó germana Milena Bergman a fost declarată vinovată de furt şi o *¡masat* o *amendă uriaşă.*

Ieri după-amiază, pianista germană Milena Beigman a compărut în faţa unui tribunal corecţional din Parii, fiind acuzată de furtul unei poşete de lux. Faptele au avut loc pe 18 decembrie 2011. când tânăra muziciană de 25 de ani trebuia să susţină, chiar în acea seară, un recital la Teatrul Champs-Elysées. La începutul după-amiezii, domnişoara Bergman a furat o geantă de mină dm magazinul Bulgari de pe bulevardul Georgc-V. ta fusese surprinsă pe înregistrările camerelor de supraveghere video ale magazinului ţi fuseseră alertate forţele de ordine. Urmase o arestare furtunoasă direct la hotelul unde stătea tanăra, strada Abbé-Grégoire, în arondismentul 6.

în timpul audierii, interpreta, celebră pentru înregistrările ei cu muzică de Schubert şi Debussy, laureată a numeroase concursuri internaţionale, a recunoscut faptele ţi şi-a cerut scuze pentru comportamentul ei. pentru care vrea să-ji asume întreaga responsabilitate. După spusele acuzatei, stresul vieţii de muzicun concertist şi administrarea unor medicamente ar fi responsabile de această „cădere nervoasă", nepremeditată, -dar pentru care nu solicită circumstanţe atenuante. S-a declarat ruşinată de a fi acţionat în acest mod şi totodată a prezent* scuze poliţiştilor cu care avusese o puternică altercaţie. Tribunalul a condamnat-o la 1 S00 de euro amendă şi la 2 000 de euro pW> daune-interese pentru partea civilă.DOPPELGÄNGER

Raphaël Batailley

Realitatea este ceea ce refuzi să dispară când încetezi să crezi în ea.
Philip K. Dick

1.

Paris, în timpul nopţii.

— Puteţi să mă lăsaţi acolo. O să-mi continui drumul pe ¡os.

Taxiul m-a lăsat la intersecţia străzii Assas cu strada Vavin. în pofida frigului, simţeam nevoia să-mi dezmorţesc picioarele şi să iau o gură de aer proaspăt înainte de a mă întoarce acasă. Pusese o grea încercare să-mi văd tatăl în secţia de reanimare de la Pompidou. în ultimele ore ale după-amiezii, fusese operat la o vertebră. După spusele doctorului, operaţia decursese bine, dar nu se punea problema să-l scoală din comă prea curând

.Stând în picioare lângă patul lui, avusesem senzaţia că retrăiesc orele sumbre de anul trecut, când crezusem că-l pierd de-a binelea după ce fusese diagnosticat cu un cancer pulmonar. Un cadou, prin care i se mulţumea pentru fidelitatea lui, oferit de cele două pachete de ţigări zilnice pe care le fuma de când avea 15 ani. Pe atunci, chimioterapia îl terminase şi, cu toate că majoritatea me- dicilor nu-î mai dădeau nicio şansă, un tratament pe bază de imunoterapie îl salvase în mod miraculos. în seara asta mă agăţăm de acel deznodământ fericit şi îmi spuneam că bătrânul leu avea să scape cu bine încă O dată. *Fluctuat nec mergitur.*

M-am uitat la ceas — faimosul Resonance pe care mi-l restituise Roxane Montchrestien. Ora 21. Era un ger de crăpau pietrele. Apropierea Crăciunului şi cumpărăturile din ultimul moment făceau circulaţia deosebit de aglomerată, în ciuda orei târzii. Am mers în susul străzii vreo 200 de metri până la micuţul muzeu Zadkine, apoi am traversat pentru a ajunge pe trotuarul opus şi am luat-o de-a lungul grădinii botanice a Facultăţii de Farmacie.

În lumina lunii pline, locul semăna cu o pânză nocturnă a lui Douanier Rousseau. în spatele gardului din fier forjat, o vegetaţie pe cât de surprinzătoare, pe atât de luxuriantă alcătuia un tablou în nuanţe de albastru-în- Ch,s Ramurile negre ale copacilor desfrunziţi se răsfirau tor fâsn f ⅈ[ân2e de] P[hla]“fen care prindeau în firele

Am £p°” [q]ţ[CU,>a.e] P[arc3] „în hârtie de orez. ^¿Ef [ˈa nUmăr“ˈ 77] am urcat 5' deosebit de lumii „x ? [de 5,ic]a- Noaptea senină ° şi semene cu[d a] verzi şi lăptoase

« d” aface'ⅈ[63]

Performanţa

arhitecturală, de rafinamentul instalaţiilor şi al mobilierului pe care fostul proprietar mi le cedase odată cu cheile. în practică, în ciuda confortului şi a frumuseţii sale, casa mă băga mereu în sperieţi. Mai ales când eram singur. în primul an, o pasăre se izbise de unul dintre geamuri, care se făcuse ţăndări. Mă speriasem atât de tare, încât schimbasem tot vitrajul pentru a-l înlocui cu un geam stratificat solid, incasabil. Dar, fără voia mea, simţeam şi astăzi o uşoară indispoziţie, senzaţia pregnantă de a fi expus şi vulnerabil, ca o insectă prizonieră într-un vivariu. Ştiam că acest pericol nu există decât în mintea mea. într-adevăr, tratamentul faţadelor nu le permitea oamenilor din exterior să vadă înăuntru. Nu contează. încă de când eram de-o şchioapă, învăţasem că marea provocare a vieţii mele, la bine şi la rău, consta tocmai în a reuşi să controlez ceea ce se întâmplă în mintea mea.

2.

Am descuiat uşa, am apăsat pe butonul

II.

întrerupătorului central şi am dat drumul la căldură. în ciuda temerilor, eram foarte mulţumit să regăsesc atmosfera plăcută a casei mele. Mi-am lăsat bagajul şi, fără să mai aştept, mi-am recuperat telefonul mobil din sertarul biroului. Era stins. Fără îndoială, bateria murise de mult timp

.în timp ce se încărca, am sunat-o pe portăreasa imobilului, doamna Miglietti, de pe telefonul fix. După ce s-a interesat de starea de sănătate a tatălui meu şi mi-a povestit despre întâlnirea ei cu Roxane Montchrestien, mi-a dat o informaţie care m-a îngrijorat: jurnalistul de la *Week'nd,* care semnase articolul despre mine şi Milena, tot dădea târcoale casei. îi pusese o mulţime de întrebări la care ea se jura că nu răspunsese. Articolul ăsta mă scosese din sărite. Răscolea un episod pe care-l îngropasem şi de care nu mai voiam să aud. Sub pretextul că fac „jurnalism literar" sau „anchetă amplă", ziarele de informaţie altădată prestigioase se alăturau tabloidelor pentru a se bălăci şi ele bucuroase în mocirlă, imaginându-şi că-şi păstrează mâinile curate. Când apăruse articolul, mă întrebasem cine dăduse fotografiile personale şi toate acele informaţii ziariştilor. Refăcând filmul în minte, nu găsisem decât o posibilitate: un membru al personalului de la spitalul Salpetriere. Când fusese internat acolo, anul trecut, pentru a-şi trata cancerul, tatăl meu trebuie că se lăudase faţă de infirmiere şi le povestise viaţa lui (şi a mea). Mi-I puteam lesne închipui arătându-le fotografii pe telefon şi presărând anecdote, fără să vadă în asta nimic rău. Dar spitalele sunt ca nişte strecurători. Totul se ştie într-o secţie. Şi cineva, abuzând de încrederea lui şi de slăbiciunea datorată bolii, îmi vânduse intimitatea pentru 400 ori 500 de euro unui ziarist fără scrupule.

< :u sufletul la
pierdute, dar nu

Dar tic ce acum? Şi de cc tipul continua să scormonească, precum un câine de trufe, în jurul casei mele? Am aruncat o privire la telefonul mobil care se reîncărcase.

gură, am parcurs rapid mesajele şi apelurile
era niclunul care să aibă, într-un fel sau
altU cr,!w^an.
mi-am zis intí ..... *filena a murit,*
am privit afară. Am
„O'çşi am aprins toate spotulJ arbuştii din jurul casei JScl „ᵉᶜ
iurul casei se scăldau „ᵉᵒᵒʳᵉ- dantele şi ·ᵗᵗʳ-» lumină crudă şi
l'radă dezagreabilei
mpresii că sunt observat, m-am
devenit cu uşurinţă para- un peisaj şi mai angoasant, cufundat în semiîntuneric, fremăta în spatele lor.

M-am întors ca să mă aşez la birou şi am scos din buzunarul paltonului fotocopiile dosarului pe care mi-l trimisese Roxane Montchrestien.

În timp ce citeam documentele, îmi sondam emoţiile. Domina frica, amestecată cu neînţelegere. De ce se străduiau să mă facă să cred că Milena lîergman era în viaţă? Mi-era greu să pricep scopul acestei manevre. Un şantaj? O spoliere a moştenirii? O înşelătorie pentru a atrage atenţia presei? Nimic nu mi se părea plauzibil. Poliţista care venise după mine în Antibes părea totuşi să creadă asta. Dosarul făcut de ea era desigur tulburător — amprentele genetice prelevate din păr, testul de sarcină —, dar în definitiv cântărea puţin în faţa certitudinilor. Faptele nu lăsau loc de îndoială. Milena Bergman se afla la Buenos Aires cu o zi înainte de prăbuşirea avionului, ca dovadă înregistrarea concertului său de către Canal 7, televiziunea publică argentiniană, care pusese materialul video pe canalul YouTube. Ea fusese cea care luase avionul, după cum o atesta dubla identificare (ADN şi radiografia panoramică dentară) efectuată de poliţie. De restul nici nu voiam să aud. Perioada aceea din viaţa mea mă epuizase. Nu mai aveam puterea să o iau de la capăt. Şi, cu atât mai puţin, în acest moment.

Treceam printr-o pasă dificilă. încă din preadoles- cenţă, viaţa mea era ciclică. Trăiam suişuri foarte intense şi coborâşuri mai complicate. Toată lumea ştia că surioara mea, Vera, murise în împrejurări sinistre când aveam 10 ani. Dar ceea ce lumea ignora era faptul că eu trăiam cu fantoma ei. Vera mi se arăta la vârste diferite din viaţa ei: un peisaj şi mai angoasant, cufundat în semiîntuneric, fremăta în spatele lor.

M-ant întors ca să mă aşez la birou şi am scos din buzunarul paltonului fotocopiile dosarului pe care mi-l trimisese Roxanc Montchrestien.

În timp ce citeam documentele, îmi sondam emoţiile. Domina frica, amestecată cu neînţelegere, Dc ţese străduiau să mă facă să cred că Milena Bergman era în viaţă? Mi-era greu să pricep scopul acestei manevre. Un şantaj? O spoliere a moştenirii? O înşelătorie pentru a atrage atenţia presei? Nimic nu mi se părea plauzibil. Poliţista care venise după

mine în Antibes părea totuşi să creadă asta. Dosarul făcut de ea era desigur tulburător — amprentele genetice prelevate din păr, testul de sarcină —, dar în definitiv cântărea puţin în faţa certitudinilor. Faptele nu lăsau loc de îndoială. Milena Bergman se afla la Buenos Aires cu o zi înainte de prăbuşirea avionului, ca dovadă înregistrarea concertului său de către Canal 7, televiziunea publică argentiniană, care pusese materialul video pe canalul YouTube. F.a fusese cea care luase avionul, după cum o atesta dubla identificare (ADN şi radiografia panoramică dentară) efectuată dc poliţie. De restul nici nu voiam să aud. Perioada accca din viaţa mea mă epuizase. Nu mai aveam puterea să o iau de la capăt. Şi, cu atât mai puţin, în acest moment.

Treceam printr-o pasă dificilă. încă din preadolescenţă, viaţa mea era ciclică. Trăiam suişuri foarte intense şi coborâşuri mai complicate. Toată lumea ştia că surioara mea, Vera, murise în împrejurări sinistre când aveam 10 ani. Dar ceea ce lumea ignora era faptul că eu trăiam cu fantoma ei. Vera mi se arăta la vârste diferite din viaţa ei

:CutoumeMus» mi|t mai

>ilă fetişcană, femeie tânără, uneori cl ™

. . . . ,,**S** afle **noutăţi. îmi** dădea

Venea să discute **sS.m, ceară să-,** scriu câteva **sfaturi, dar «î'„** ** **rf** cum făceam **când «*"■ 53 ''r-eV marrom.'.nele mele îi sunt dedi-**

Ea esteta originea **vocaţiei mele şi tot ceea ce am** aveam nevoie de ea. O speram, o aşteptam cu nerab- dare dar. din punct de vedere emoţional, fiecare dintre apariţiile ei avea un preţ. Chiar dacă puteau trece şi luni întregi fără să se arate, Vera se întorcea mereu, în cele din urmă. în general, când mă aşteptam mai puţin sau când începeam să mă sim; bine în pielea mea pentru că întâlnisem o fată. Vera rezista la toate psihoterapiile şi la toate medicamentele. Bineînţeles, fusesem întotdeauna conştient că toate astea nu existau decât în mintea mea, dar faptul că ştiam acest lucru nu-mi era de niciun ajutor.

De ani buni, eram „urmărit" de o psihiatră elveţiană, Christa Lanzinger, singura care era la curent cu chinurile mele. Dar chiar şi pe ea o minţisem mult timp prin omisiune. Până luna trecută când, nemaiputând să trăiesc în minciună, scăpasem de povara secretului meu şi îi povestisem cum ajunsesem să mă simt vinovat de moartea surorii mele.

3.

Aubagne, vara lui 1990.

O casă particulară provensală, pe înălţimile oraşului. Este sfârşitul vacanţei de vară. Am 10 ani. Pe pereţii camerei mele, posterul cu Chris Waddle şi afişul o filmului *Scutului În cartierul chinezesc.* Aranjate pe rafturi, un glob pământesc, o figurină din *Vânătorii de fantome, o* machetă a maşinii McLaren a lui Alain Prost, „cărţi al căror erou sunteţi voi", numere din revista /'i/şi o cutie de carton cu cele mai bune gadgeturi din ultimele săptămâni: markerele cu cerneală invizibilă, ochelarii subacvatici, pieptenele pliabil, bomboanele de groază, pulberea slinoşilor, bumerangul preistoric, pumnalul şi colierul lui Rahan.

îmi iau tricoul cu sigla OM şi pantofii Nike Air Pe- gasus daţi de vărul meu pentru că erau prea mici pentru el. O zbughesc în garaj, încalec pe bicicletă şi cobor panta care duce la drumul asfaltat. Sub soarele arzător al după-amiezii şi cu cântecul greierilor ca fundal sonor, gonesc spre prietenul meu Vincent Merlin, al cărui tată a promis că ne duce cu maşina să asistăm la antrenamentul echipei Olympique Marseille pe stadionul Luminy, în sudul oraşului. Când ajung la Vince, un sfert de oră mai târziu, îl găsesc întins în pat în camera lui, cu ambii părinţi şi cu un medic la căpătâiul său: criză de apendicită acută. Trebuie dus la spital. Rămân cu el ca să-l susţin până pleacă, apoi mă întorc acasă cam decepţionat.

De departe, urcând drumul de pământ, sunt uimit să văd, parcat alături de maşina noastră Audi 80, un Renault 9 maro pe care nu-l mai văzusem până atunci niciodată. Din instinct, simt un potenţial pericol. Cobor de pe bicicletă şi o ascund în spatele unor tufişuri. Căldura este sufocantă. Mă apropii de casă, făcând un ocol mare pentru a intra prin spate.

Aud voci care vin dinspre terasă. Cea a mamei şi a unui bărbat pe care nu reuşesc să-l identific. Mama mea, Élise Iiatailley, este pe punctul de a săruta pe gură un bărbat care nu este tatăl meu. Simt că mi se pune un nod în gât. Tremur din toate încheieturile. Mă ghemuiesc ca să nu fiu văzut, apoi, după câteva secunde de sideraţie, mă strecor la subsol. Clătinându-mă încă pe picioare, mă instalez sub conducta şemineului care, graţie misterelor acusticii, îmi permite să ascult conversaţia de parcă aş fi la câţiva metri de ei. în cele din urmă, îl identific pe bărbat: Joël Esposito, dentistul nostru.

Sunt şocat, copleşit, dar nu surprins. Mama a fost mereu aşa: ea nu există, nu respiră decât atunci când bărbaţii o privesc. Mi-a luat mult timp să înţeleg acest lucru şi să-l accept. Orice discuţie, orice cuvinte schimbate cu un bărbat reprezintă pentru ea o relaţie de seducţie care ne pune pe toţi în pericol, fiindcă ameninţă să distrugă edificiul familial. Mama îşi închipuie că este o artistă. A fost scurt timp dansatoare în Baletul Naţional din Marsilia şi se plânge în stânga şi-n dreapta că, din cauza mariajului, n-a putut avea cariera pe care o merita. Insatisfacţia este trăsătura definitorie a personalităţii ei care o împinge să facă dovada unui egoism nemaipomenit.

Rămân ore în şir ascuns în subsol, aşteptând ca dentistul să plece. În zilele următoare, aceste imagini âccastiHnfn ^ devorează[- »ar nu ştiu ce să fac CU ^u cu mai,™C u tata T * * *"«« * ^ ciuda frivolităţii ej jî atatı el o idolatrizează, în mei se ceartă frecvent lnH suporta o despărţire. Părinţii rost amenințările proferate h ^ ' „ea' 5tiu Pe de remarcă a tată,ul meu ^¿l ma'»* la cea mai mică ^reputaţia", „o să fac să Ci dTn^^"„' **

„Un băiat inteligent ca tine": asta îmi repetă adeseori tata ca să-mi dea încredere. Un băiat inteligent ca mine ar trebui să fie în stare să găsească un mijloc de a dezamorsa situaţia şi de a salva familia.

Dar ce pot face? Ticluiesc zeci de scenarii. Unul singur mi se pare plauzibil: să încerc să-l sperii pe dentist pentru a-l constrânge să pună capăt adulterului.

îmi adun revistele ***PifGtulget,*** precum şi vechile programe IV care zac în suportul de reviste din sufragerie. Decupez nişte litere şi le asamblez pentru a compune o scrisoare anonimă care sper că nu-mi trădează vârsta:

ŞTIU CĂ AVEŢI O RELAŢIE CU ELISE BATAILLEY. DACĂ NU-I PUNEŢI CAPĂT, SOŢUL El SI SOŢIA DUMNEAVOASTRĂ VOR AFLA DESPRE EA.

lau un plic, scriu adresa cu litere mari de tipar, folosind o riglă, şi trimit totul la cabinetul dentistului.

A treia zi, lucrurile aveau să o ia razna. Pe 5 septembrie, prima miercuri de la începutul şcolii. Mă întorc la prânz de la şcoală şi trebuie să plec din nou la ora 14, pentru antrenamentul de handbal. Sora mea, Vera, de patru ani, ia masa de prânz cu mine, în bucătărie. Telefonul sună chiar când mâncăm. Mama răspunde şi se îndepărtează cu aparatul telefonic în mână. îmi dau seama că este „el". Amantul. Ciulesc urechile şl înţeleg că îi vorbeşte despre scrisoarea pe care a primit-o. „O las pe Vera la grădiniţă şi trec pe la tine", îi spune ea.

Când îmi iau bicicleta ca să mă duc la spor sun, ,"

nwle^u-m^ îiichipui că poate să fie atât de distrugător. _0 fetiță de patru ani moare într-o mașină lăsată în plin soare La *Provence*. 7 *septembrie 1990*

Vera Batailley, fata binecunoscutului comisar al Brigăzii de Criminalistică din Marsilia, s-a trezii închisă în maşina mamei sale. Prinsă în capcană, ea n-a putut să iasă din vehicul. A murit sufocată în maşina supraîncălzită.

Un accident tragic — al doilea de acest gen din vara asta, în regiunea noastră — s-a produs ieri pe înălțimile oraşului Aubagne.

Un terifiant cuptor încins

Ca în fiecare miercuri după-amiază. Elise Batailley. fostă dansatoare în trupa Baletului Național din Marsilia, o duce pe fata ei la grădinița dm Haut-Caroux. Dintr-un motiv inexplicabil, uită însă să o lase acolo şi o ia cu ea la întâlnirea pe care o are. între timp. fetița de patru ani a adormit pe banchetа din spate. Este ora li. Părând să uite complet de prezența ei. doamna Batailley o lasă în maşină, un Audi 80 staționat în plin soare în parcarea unui complex de locuințe al cartierului Val-Claret.

Așa ca fetița rămâne prizonieră într-un veri-

cunostinț[0»] [InCmS Şi Iși Plerde_ fără Ind o ralăt]
rnZ*?J 'V[mPUl 50mnului] °ra 17:30 [ei Cupnnsă]
Bouiliadisse dar nom [»] cazarma din La
„[i]^cOPii[ulem]^^r::u[r]ti[r]P[ipu,eaface]

Sindromul bebeluşului uitat

în fiecare an. mai ales în perioada de caniculă, mulți copii mor în Franța după ce sunt uitați de părinții lor în vehicule supraîncălzite. Cunoscute sub numele de .sindromul bebeluşului uitat-, aceste drame sunt trăite de cele mai multe ori de părinți atenți şi iubitori, incapabili să-şi explice .uitarea" altfel decât prin stres sau oboseală.

.La o temperatură exterioară de ***60°C . o*** maşină devine ***un*** adevărat ***cuptor şi poate depăşi*** 70'C". aminteşte Anais Traquandi. şefa serviciului de pediatrie a spitalului Timone. ***.Un fenomen*** agravat de temperatura corporală a copiilor mici. care creşte mult mai rapid decât cea a adulților, rezervele lor de apă fiind foarte limitate", precizează doctorița pediatră.

Mama, în arest preventiv

Procurorul republicii din Marsilia a deschis o anchetă pentru ucidere din culpă. .Deocamdată,

ipoteza accidentului pare cea mai evidentă”, afirmă o sursă apropiată anchetei. Niciunul dintre locuitorii complexului nu a observat şi nu a auzit nimic. .Autopsia fetiţei arată că aceasta a decedat din cauza deshidratării. Corpul ei nu prezintă nicio urmă de lovitură, ***de violenţă*** şi niciun semn suspect”, a ţinut să precizeze procurorul.

Spitalizată miercuri seară într-o stare psihică îngrijorătoare, doamna Batailley a fost arestată preventiv joi la prânz, dar mai apoi eliberată rapid

Guillaume Musso

Ea n-a dat nicio explicaţie privind această dramă, în afara unui îngrozitor moment de uitare.

în vârstă de 38 de ani, Elise Batailley a avut o carieră efemeră de dansatoare în trupa Baletului Naţional din Marsilia. Soţul ei, Marc Batailley. comisar în Brigada de Criminalistică din Marsilia, a fost în lumina reflectoarelor la începutul anului, când echipa lui l-a indenti ficat şi arestat pe ucigaşul Raynald Pfefferkorn, supranumit Horticultorul, ale cărui crime au însângerat regiunea marseiezâ timp de mai multe luni.* v[y

e$_E$ *m** dUalffin

NU

li wlSs a'^j m$_E$|uiâ

pas f iq son ejbgt

Elipsa BMB

01 ^^*mmm*

gEQBEil®^

Ştiu ci aveţi o relaţie cu Îliie Bataillcy. Dacă nun puneţi capăt. soţul ei }i soţia dumneavoastră vor afla despre ea — în limba franceză, în original <„.r.)

Lumea aşa cum nu este

Dionysos este maestrul Iluziilor, capabil să [...] le arate credincioşilor săi lumea aşa cum nu este.

Donna TARTT

1.

Paris, ora 21.

Împingând ușa de la turnul cu ceas, Roxane avu din nou acea senzație plăcută de „întoarcere acasă”, impresie accentuată de gerul de afară. Turnul era o bulă de căldură confortabilă. Cu Puțin ținându-se după ea, își lăsă la intrare hainele de schimb pe care și le cumpărase întorcându-se de la aeroport, chiar înainte de a se închide la Bon Marché: lenjerie, o pereche de jeanși, un tricou cu mânecă lungă, un pulover și o pijama în stil vechi din satin de bumbac și dantelă de Calais. O raită care o costase jumătate din salariu. Ca să umfle și mai mult nota de plată, mai cumpărase și o pernă mare, umplută cu fulgi de gâscă, pentru a compensa, spera ea, duritatea canapelei. Apoi urcă direct în fostul birou al lui Mar

cBatailley pe care îl considera de acum ca fiind al ei. O aştepta o surpriză: nu numai că Valentine era acolo, dar mai şi comandase două platouri cu gustări de la Luca, restaurantul italienesc de pe partea cealaltă a străzii. Impresionată de această atenţie, Roxane devoră caserola de melcişori cu trufe şi bău restul de vin alb din sticla pe care o deschisese cu o zi în urmă.

Atmosfera în care luă masa se dovedi a fi asemenea mâncării: plăcută şi reconfortantă.

Mai întâi, Roxane îi povesti studentei întâlnirea ei tensionată cu Raphael.

— Deci cum ţi s-a părut?

— Dus cu pluta. Ştiai că Milena Bergman era însărcinată în momentul accidentului?

— Da, mi-a spus Marc. Pentru el, prăbuşirea avionului reprezenta un soi de dublă suferinţă: o pierdea pe viitoarea lui noră şi, în acelaşi timp, pe viitorul nepot — sau pe viitoarea nepoată.

— Şi, ca să fie totul şi mai ciudat, Moers mi-a zis că fata pe care au scos-o din Sena era şi ea însărcinată.

— Ca şi cum timpul s-a oprit în loc timp de un an şi Milena a reapărut aşa cum era chiar înainte de accidentul aviatic.

— Chiar crezi aşa ceva?

— Atât timp cât nu mi se aduce dovada contrară.

Când trecură la desert, Roxane îi reaminti partenerei sale de saloanele de tatuaj.

— Chiar aşa, am noutăţi! Mi-am petrecut după-amiaza făcând cercetări, mânată de o intuiţie: nu trebuia să considerăm reprezentarea iederii şi a pie ,, de cerb ca elemente separate, ci ca ut, ansamblu s.mboltc.

— Sunt de acord cu tine. ‚Această asociere a fost ca o revelație. Mi-„ dat „ id„ Mi-am amintit că întâlnim adesea aceste două element* în mitologia greacă, mai ales ca atribute ale lui Dionysos și ale cortegiului său.

— împrospătează-mi memoria, îi ceru Roxane în timp ce motanul i se urca pe genunchi, băgându-și ghearele în coapsele ei prin blugi.

— Dionysos este unul dintre cei 12 zei ai Olimpului. Este prezentat adeseori ca protectorul viei și al vinului. Este adevărat, dar e foarte simplist. El este mai ales zeul beției, al subversiunii și al transgresiunii. Zeul excesele or și al nebuniei.

Roxane se gândi iarăși la cursurile ei de literatură din primul an al claselor pregătitoare. în minte i se suprapun tot felul de imagini: strălucirea divină a lui Zeus, capcanele întinse de zei, crude și meschine, zeci de ore de buchisealã despre versiuni și teme grecești, acel război al Troiei care nu se mai termina, vicleșugurile lui Ulise care nu se grăbea deloc să se întoarcă la Penelopa... — Dionysos este *singurul* zeu născut dintr-o mamă muritoare, continuă Valentine. Zeus o sedusese pe frumoasa Semele. Devenită amanta lui, în timp ce îi purta copilul în pântec, tânăra îi ceru iubitului ei să i se arate în toată splendoarea lui divină. Dar, la vederea lui Zeus cu fulgerul în mână, ea căzu secerată și arse de vie. Zeus abia daca avu timp să scoată copilul din pântecul lui Semele și sa-l coasă în propria-i coapsă, pentru ca acesta să poată crește până la termen. Așa s-a născut Dionysos, uniune a Terrei Și a fulgerului.

— De *unde expresia „a fi născut din coapsa lui JuP'~* -?> aminti poliţista.Dincolo dc zeul însuşi, s-a scris mult despre *cultul* lui Dionysos, continuă Valentine, pentru că el a avut mereu o latură diabolică şi decadentă.

Amintirile lui Roxane deveniră mai precise. Imagini de orgii silvestre, de bacanalc, de nimfe oferindu-se unor satrapi libidinoşi. Sau, mai pe şleau spus, partuze uriaşe în mijlocul pădurii.

— Dionysos fermeca femeile care-i ieşeau în cale. Cuprinse de un delir mistic, ele deveneau adoratoarele lui. Şi, odată ce le subjuga, le ducea în pădure unde participau la un cult orgiastic. Aceste femei erau numite menade. Dedicate în întregime cultului lui Dionysos, ele formau împreună cu satirii un soi de cortegiu, aşa-zisa tiasă, care îl însoţea pe zeul beţiei în toate deplasările lui.

în pofida interesului pentru discursul studentei, Roxane readuse discuţia la punctul de plecare.

— Şi care e legătura cu tatuajele necunoscutei din Sena?

— Ajung şi acolo. în povestiri şi reprezentări, menadele şi satirii poartă în mod frecvent o coroană din frunze de iederă şi o nebridă, adică o piele de animal pusă ca o togă sau ca o capă. Cel mai adesea, nebrida este făcută dintr-o piele de cervide: un cerb, o căprioară, un ied...

— Şi ce simbolizează acea piele de animal? Forţa animală?

— Da. Vigoarea, impetuozitatea iui. în mitologie, nebrida este pielea jupuită a unui animal pe care menadele l-au vânat şi l-au sfârtecat într-o stare de transă.

— Este interesant, dar nu prea are legătură cu ancheta noastră, nu?

Valentine afişă un zâmbet misterios.

— Numai că am mai descoperit şi altceva.

Studenta se ridică de pe canapea — ceie două femei |ua seră cina aşezate pe canapeaua Chesterfleld, în faţa măsuţa joase — şi făcu câţiva paşi înspre biroul mare din lemn de nuc **care** gemea sub greutatea cărţilor şi a dosarelor. _ Marc Batailley a cumpărat recent nişte cărţi despre Dionysos. _ Vorbeşti serios?

Valentine îi arătă, la piciorul mesei de lucru, o sacoşă de pânză cu o bufniţă imprimată.

— încă mai este bonul de casă pe fundul sacoşei. Patru cărţi cumpărate de la librăria Guillaume Bude sâmbătă, 12 decembrie.

Roxane o urmă pe masterandă lângă birou. Pe masa de lucru, nişte cărţi ale căror titluri vorbeau de la sine: *Umbra lui Dionysos, Dionysos şi zeiţa Pământului, Dionysos fi menadele, Dionysos: zeul nebun.*

Le deschise şi le frunzări: aveau colţuri îndoite, erau adnotate şi subliniate ca şi cum poliţistul pregătea o teză universitară. Nu putea fi o coincidenţă.

— Cred că ai dat peste ceva, recunoscu Roxane. Trebuie să aflăm de ce Marc Batailley făcea asemenea cercetări. Nu ţi-a vorbit niciodată despre ele?

— Nu, m-am tot gândit, dar nu. Singurul lucru pe care l-am observat e că în ultimele două săptămâni lucra mult mai mult.

— Era preocupat de vreo anchetă'

— Poate.

-Şi eu... eu pot să fac altceva'

Roxane se gândi câteva secunde

Aş vrea să te duci pe teren, dacă te simţi în stare.

Îşi scoase telefonul şi deschise aplicaţia Instagram care se încarcă pe un cont pe carc-l descoperise în timpul escalei ei la Nisa.

— Ţi-l prezint pe Corentin l.elievre, ziarist la *Week'nd.* El e cel care a scris articolul despre Itaphael şi Milena.

Valentine se aplecă spre ecran. Scribăreţul avea un cap rotund ca o minge, nişte ochi minusculi ca nişte gămălii, un barbişon nu prea stufos şi un foarte evident început de calviţie pe care încerca să şi-o ascundă sub o şapcă, în jumătate dintre fotografii. Avea şi o predispoziţie pentru tricouri cu mesaje: „Nu-mi place opera, prefer un apero", „Nu poţi face pe toată lumea fericită, nu eşti o gofră", „Avem nevoie de un Pământ Fericit".

— Bleah! F. de-a dreptul jenant tipul ăsta, zâmbi Valentine derulând postările.

Majoritatea fotografiilor ilustrau peregrinările ziaristului prin Boboland'. Tipul dădea impresia că umbla tot timpul prin cafenele, fotografiind până la îngreţoşare rafturi cu mezeluri, farfurii de *biirrata* şi sticle de bere bio. Geolocalizarea postărilor lui îţi permitea să-i restrângi principalele chefuri la două baruri: Les Enfants terribles, de pe cheiul Jemmapes, şi Le Bootlegger, de pe strada Faubourg-Saint-Denis.

— Ce vreţi să fac?

— Să încerci să intri în contact cu el.

— Sub acoperire?

Roxane zâmbi.

— E prea mult spus, dar, da, asta este ideea.

— Ce trebuie să aflu mai exact?

[1] Denumire ironici daţi cartierelor în care locuiesc aja-numiţii bobos (burghezi boemi), tineri bogaţi (corpofatiţti), cultivaţi ţi nooconlormi}li. de reguli ecologici. (N.t.)

— Două lucruri: de unde şi-a cules informaţiile $_{ca}$ să scrie articolul şi de ce continuă să-i dea târcoale lui Raphael?

— OK, pot s-o fac.

— Şi, mai cu seamă, nu-ţi asuma niciun risc şi n-o face pe viteaza. Nu-li cer să te culci cu el.

Valentine izbucni în râs.

— Asta chiar mi-ar fi greu s-o fac.

— Ar fi bine să te duci în recunoaştere chiar din seara asta. N-a postat încă nimic pe reţele, dar asta nu înseamnă că nu se află într-unui dintre barurile lui favorite.

— Vă ţin la curent! zise ea luându-şi casca şi geaca. Roxane o lăsă să dispară străduindu-se să n-o urmărească cu privirea. Fata asta o înduioşa peste măsură. De câte ori era cu Valentine, avea senzaţia că

cineva îi înfigea în inimă o seringă pentru a-i injecta o doză de endorfină. Din păcate, efectul nu rezista şi în absenţa ei. Imediat ce tânăra nu mai era acolo, lipsa ei se făcea resimţită.

2.

Roxane se duse în micuţa baie, făcu un duş, se spălă pe cap, pe dinţi şi îşi pijamaua pe care şi-o cum- Hotărâse să nu se întoarcă tempouTânchetel. ' ^^ „ 'ârăn l'ouTpM .!"; " face un ceai de plante, îşi lemperatura Xt f * ^ serviciul de a fi prea târziu, spitalului Motel DieuV '»edico-judiciare al detrd?" Pe Mu P-«™" «arda în seara aceea, Oar dţ^ „ „U era te insistenţe, ea reuşi să obţină numărul lui personal. Medicul de la urgenţe nu era deloc încântat să fie deranjat acasă. _ După 36 de ore de gardă, nici măcar nu mă pot uita liniştit la un meci de fotbal?

Roxane o făcu |R' **neştiutoarea.**

— F. marţi seara, nu sunt meciuri la televizor.

— Informaţi-vă: OM — Lens, meci retur din ziua a noua.

— Sunteţi foarte curajos dacă ţineţi cu Olympique Mar- seille anul acesta.

—Ţin cu Lens. Dar de ce mă bateţi la cap la ora 10 seara?

— Am să vă pun vreo două-trei întrebări despre femeia pe care aţi examinat-o duminică dimineaţa.

— Blonda pe care am trimis-o la I3P?

— Da.

— Şi nu poate aştepta până mâine-dimineaţă?

— Nu. I-aţi remarcat tatuajele? Suporterul echipei Lens se gândi puţin.

— Mda. Dacă-mi amintesc bine, tocmai asta îi îngrijora pe scufundătorii de la Brigada Fluvială, şi pe bună dreptate.

— De ce?

— Pentru că tatuajele păreau foarte recente şi făcute cam în grabă. Desenul era tremurat şi neregulat. în mod evident, nu era treabă de profesionist, cu toate consecinţele pe care acest lucru le poate avea pe plan sanitar.

— Credeţi că ar fi putut fi făcute sub constrângere?

— E posibil. Ca să fiu cinstit, chiar ăsta e primul lucru care mi-a venit în minte.

— N-avea şi alte semne de violenţă pe corp?

— Nu. Am căutat eventualele înţepături de ace, dar n-am găsit. Dacă fata se droga, nu folosea seringi.

Roxane mai avea o ultimă întrebare.

_ Fir-ar şi fie, m-aţi făcut să ratez un gol cu tâmpeniile dumneavoastră! o întrerupse medicul de la urgenţa scoţând un urlet de furie. Mă scoateţi din sărite!

ii închise telefonul atât de enervat, încât Roxane consideră inoportun să-l sune din nou.

în loc de asta, strânse cărţile despre Dionysos şi le stivui pe măsuţa joasă de lângă canapea. înarmată cu un stilou şi un carneţel, aşezată turceşte pe canapeaua Chesterfield, cu Puţin ghemuit în spatele ei, se cufundă în lucrările şi notiţele lăsate de Batailley. Valentine găsise ceva, asta era sigur. O pistă nebuloasă, dar pasionantă. Mai întâi, Roxane se mulţumi să privească ilustraţiile. Dionysos, zeu al dezordinii, al devianţei şi al furiei, era adeseori reprezentat într-un car tras de pantere. Purtând în mod tradiţional o capă din piele de ţap sau de râs, avea în mână un tirs — un toiag împodobit cu frunze de iederă şi cu un con de pin în vârf — pe care-l ţinea ca pe un sceptru. în spatele lui, un cortegiu înfricoşător: mai întâi, faimoşii satiri, jumătate oameni, jumătate ţapi, apostoli ai vieţii sălbatice şi lubrice, îşi afişau expresiile respingătoare. Apoi fascinantele menade, adoratoare ale lui Dionysos, extatice, posedate.

Roxane intră apoi în texte, parcurgând multiplele pasaje subliniate de Batailley. Asociind informaţiile, se desena portretul fascinant al unei figuri mitologice pe care nu o cunoştea decât foarte superficial. în Panteon, Dionysos era un zeu neobişnuit. Singurul care nu trăia în Olimp. Insesizabil, rătăcitor, înainta mascat, **arătându**-se prin epifanii, apărând şi dispărând pe neaşteptate, tas- pândindu-se ca o epidemie imposibil de stăvilit. ^ Peste tot pe unde trecea, Dionysos semăna ^°^ şi moartea printre cei care refuzau să se supună cu său. Fără îndoială, ***Bacantele,*** tragedia grecului Euripide, ilustrează cel mai bine personajul şi setea lui de răzbunare. întorcându-se în Teba, cetatea în care se născuse, Dionysos a vrut s-o pedepsească pe mătuşa lui, Agave, care îi insultase mama, ca şi pe vărul lui, Penteu, fiul regelui, care refuză să-i recunoască cultul. Escortat de menade, el reuşeşte s-o corupă pe Agave, care participă la orgiile cultului său. Cuprinsă de un soi de transă furioasă şi pradă halucinaţiilor, în cele din urină, aceasta îi va tăia capul fiului său şi, înfigându-l într-o ţepuşă, îl va purta ca pe un trofeu prin cetate.

Roxane dădea paginile cu frenezie. Povestea menadelor o intriga în mod deosebit, căci vedea în ea o posibilă poartă de intrare către cazul ei. „Milena" fusese însemnată cu fierul roşu, tatuată, fără îndoială fără voia ei, cu o coroană de iederă şi o nebridă, cele două atribute ale adoratoarelor lui Dionysos. Zeul avea puterea de a pune stăpânire pe ele, de a le „călări", cum spunea unul din pasajele subliniate de Batailley, pentru a le lua în posesie spiritul şi trupul. Odată ce erai sub controlul lui Dionysos, trăiai în lumea aparenţelor şi a iluziilor, pradă unui delir halucinatoriu. Posedat de o furie oarbă, capabilă să te facă să comiţi fără milă cele mai cumplite atrocităţi

pentru a satisface cultul divinităţii. Textele vorbeau de animale sălbatice spintecate, de copii cu gâtul tăiat şi ciopârţiţi, de sacrificii umane sângeroase săvârşite doar pentru gloria celui care era supranumit „mâncătorul de carne crudă".
făcută în restaurantul Le Potager din cartierul Le Maraj Lelievre afişa ostentativ un tricou negru împopoţonat cu un calambur răsuflat: „Vieux motard que jamais"'. y „ amicii lui pozau zâmbind larg în jurul unei *paella* ve$_{gane}$ Roxane o recunoscu pe Valentine, aşezată şi ea la $_{mas}$5 *Hună treabă,* gândi ea. Masteranda nu pierduse vremea. Trebuie că-l dibuise pe Lelievre într-unui dintre barurile din arondismentul 10 şi se alăturase cu dibăcie grupului de corporatişti boemi.

Satisfăcută, se cufundă din nou în cărţi. Erau pline de zgomot şi furie. Furia zeului şi cea a menadelor, stăpânite de un extaz vecin cu nebunia, care devastau totul în calea lor. Feminitate fascinantă şi înfricoşătoare, la antipozii idealului valorizat de cetate: mama, blândă şi tăcută, devotată în întregime familiei ei.

Violenţa acestei mitologii avusese repercusiuni în Antichitate. Din punct de vedere istoric, tiasa, grupul credincioşilor şi servitorilor lui Dionysos, practica o adoraţie ocultă în cadrul unor ceremonii secrete şi decadente. În program, consum de alcool şi droguri, excese sexuale.

O foaie volantă pliată în două ieşi din carte şi căzu pe parchet. Motanul se repezi s-o ia şi Roxane fu nevoită să-l fugărească pentru a o recupera. F.ra vorba de o fotocopie — făcută fără îndoială de Batailley — a unui extras dintr-un raport al Misiunii interministeriale de vigilenţă V lupta împotriva derivelor sectare. Politistul evidenţiase conte$^{tCXtmarkcr\ un}$ Paragraf care menţiona o reînnoire de informT.$^{-1}$ * $^{CUrtUlli\ dion}$y^{ciac}- Misiunea ducea lipsă destă, $_{a\ un}$$^{st"'\ dar}$ semnala prezenţa, deocamdată *mo-* ;— ----------^S^Puri organizate în tiase, care se foloseau

formare j $_{cx}$.
$_{,2e}$ ^{d}«^{5}< nWodaU), Mn"$_{,,u}$ ^{MieU}K $^{Vaul\ Urd}$ <i^{se} jamais" (Mai bine mai târw>
*" „»■«»«« $_{-ine\ un}$ e'ect amuzant. (N.t.)

de acest pretext mitologic pentru a da sens consumului de droguri, beţiilor şi partuzelor.

Roxane întoarse foaia. Pe verso, Batailley notase el însuşi câteva fraze, ca un soi de mcmo:
De reţinut că acest cult al lui Dionysos se bazează pe inversiunea valorilor şi pe subversiunea ordinii. Dionysos este duşmanul controlului de sine şi al mo • deraţiei. Să-l onorezi pe Dionysos înseamnă să guşti din beţia care permite numai ea singură abolirea raţiunii şi evadarea din lume, din mediocritatea realităţii. Realul ne alienează. El nu provoacă decât supărare şi opresiune. Beţia — în sens larg: alcool,

1
Telefonul vibră, scoţând-o pe Roxane din cărţile ei. Corentin Leliévre, jurnalistul cu chelie precoce, tocmai postase o nouă poză pe Instagram. Era o fotografie de grup

droguri, arta totală — este poarta de acces spre o nouă dimensiune. Beţia îţi permite să cazi în adevărata viaţă. Să-l onorezi pe Dionysos înseamnă aşadar să accepţi puterea beţiei şi a extazului. Să accepţi vertijul, să accepţi pierderea controlului, să accepţi toate insultele, să-ţi pierzi toate inhibiţiile. Să renunţi la respectarea normelor, să te deschizi către alteritate, către diferenţă. Beţia este cea care îi permite omului, doar pentru câteva ore, să se înalţe şi să se apropie de zei.

în ciuda interesului său, Roxane simţi că o ia somnul. Afluxul de informaţii noi o cam obosise. Avea nevoie să doarmă un pic pentru a aranja toate astea în sertăraşele creierului său. Chiar dacă, concret, nu avansase prea mult, avea certitudinea că descoperise ceva uluitor. în mod imperceptibil, cazul îşi schimbase natura. Ea nu mai ancheta doar o dispariţie. Ea juca o partidă de şah cu un adversar crud şi feroce. Dionysos, maestrul iluziilor, fiul lui Zeus. Zeul

nebun.

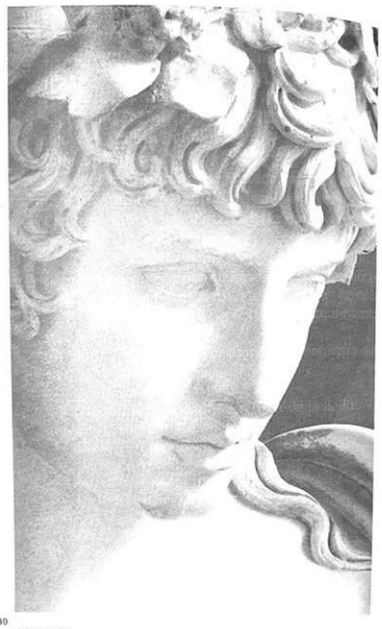

Miercuri, 23 decembrie

Umbra lui Dionysos

Aş vrea să fii aici, să baţi la uşă. Şi să-mi spui eu sunt. Chici ce-ţi aduc. Şi să mi te aduci pe tine.
Boris VIAN

1.

Alarma mi-a spart timpanele. Un harpon mi s-a înfipt în piept smulgându-mă dintr-un somn adânc. Buimac, cu respiraţia întretăiată,

m-am ridicat în fund. Dezorientat, am avut nevoie de mai multe secunde pentru a ceda în faţa evidenţei: fără îndoială, cineva intrase în casă. M-am ridicat încet. Ameţit, am bâjbâit pentru a găsi întrerupătorul, dar m-am împiedicat de geanta de voiaj şi am căzut lat pe podea.

h'îr-ar al dracii'! M-am ridicat în picioare clătinân- du-mă, cu capul prins într-o menghină şi cu timpanele încă perforate de semnalul sonor. Noaptea fusese groaznică. Coşmaruri, o migrenă şi insomnii până la 5:30 dimineaţa. Iar imaginea Milenei nu-mi dădea pace

.Adormisem cu greu pentru două ore şi acum un intrus mă scula din pat.

Imediat ce mi-am revenit, imaginea ei mi-a apărut din nou. Inima a început să-mi bată nebuneşte. în sfârşit, întrerupătorul. Lumina. Scândurile podelei sub tălpile mele. Scara flotantă până la parter.

Alarma continua să urle, dar livingul era gol. Uşa de sticlă, unicul punct de intrare în casă, era încuiată. *Alarmă falsă?* N-ar fi prima dată când sistemul de supraveghere se defectează. Am introdus codul pentru a dezactiva sirena. Afară se lumina de ziuă. O lumină albastră, palidă, aproape onirică. O ceaţă uşoară şi îngheţată se unduia peste grădina înţepenită în frigul zorilor. Rămurişul negru şi desfrunzit al copacilor dantela un cer pe care se stingeau stelele. încă somnoros, m-am frecat la ochi şi am făcut turul parterului pentru o ultimă inspecţie.

Chiar dacă totul era calm, nu mă simţeam în largul meu. Mă încerca din nou senzaţia că eram prizonier al vegetaţiei şi al crengilor care se aplecau peste casă. Panourile de sticlă erau traversate de reflexii în mişcare permanentă, care îşi răspundeau şi se suprapuneau, creând imagini tulburătoare.

Un zgomot surd făcu să se zdruncine peretele de sticlă din spatele meu. M-am întors. Şocul venea din dosul casei care dădea spre nişte tufe de leandri, apoi spre serele grădinii botanice a Facultăţii de Farmacie. La ora aceea din zi, locul era fantomatic. Acoperite cu pudra albă de chiciură, tufişurile dădeau impresia că aparţin unui decor spectrale! 3 SlUdio Urilor Ha , ™ r, populat cu creaturi Deodată, o umbră s-a materializat şi o mână s-a abă 114 tUı |.anoului Sur**prins, m-am dat înapoi** şi am scos un ţipăt. Mi-a trebuit un moment ca să recunosc că era într-adevăr ca. „Milena". Speriată, panicată, **ciufulită,** îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte, mă implora s-o las să intre.

— Raphael, deschide-mi!

Vocea, deşi atenuată de geamul gros, îi tremura de groază. Pusesem cheia într**-un coşuleţ** de la Intrare. Am apropiat cheia de suportul ei. N-a avut loc niciun declic şi uşa a rămas închisă.

— Grăbeşte-te!

Am repetat gestul, dar încuietoarea digitală nu s-a deblocat. *De ce?*

— Grăbeşte-te, te implor!

Era prima dată când rămâneam încuiat pe dinăuntru. Declanşarea alarmei dereglase probabil afurisitul ăla de sistem electronic care comanda deschiderea uşii.

I-am căutat privirea şi am făcut tot posibilul să rămân calm. încercând să n-o înfricoşez şi mai tare.

— O să găsim o solu...

— Vine, Raphael! Vine!

Despre cine vorbea? Degeaba am scrutat cu privirea grădina, n-am zărit pe nimeni. Dar vedeam bine spaima din ochii ei. M-am repezit din nou spre coşuteţul pentru chei ca să-ini iau telefonul şi o carte de vizită care-mi fusese dată cu o zi în urmă. Aveam nevoie de ajutor şi nu vedeam decât un singur număr la care puteam să sun.

2.

Roxane petrecuse o noapte îngrozitoare. Deschisese ochii la 4:30 dimineaţa, lac de sudoare, după o serie de coşmaruri confuze populate cu satiri, furii şi tatuatori nebuni. Obsedată de lecturile din ajun, se tot sucise şi răsucise pe canapea, fără a reuşi să adoarmă. O iUee₀chinuia: trebuia să afle mai multe despre activităţile lui Marc Batailley din zilele dinaintea accidentului pecare-l suferise. Era clar că poliţistul realiza o anchetă legată de mitologie. Dar care era obiectul cercetărilor lui şi ce legătură aveau ele cu Milena Bergman? Deocamdată, nu vedea decât un singur mijloc de a afla.

Ieşise din casă, în gerul nopţii care se sfârşea, şi, ca şi când ar fi făcut jogging, străbătuse cu paşi mari strada Sevres şi strada I.ecourbe până la cimitirul Vaugirard. Clădirile spitalului Pompidou erau chiar în spate. Se lumina de ziuă când pătrunse în hol. Spre deosebire de ziua trecută, spitalul era încă adormit. Geamurile lăsau să intre o lumină crudă şi alburie care făcea locul şi mai dezolant. Urcă direct la serviciul de reanimare. Liftul. Culoarele supraîncălzite. Mirosul de mâncare şi de moarte. Negocierea cu infirmiera pentru a intra în salonul 18, „doar cinci minute, în scopul unei anchete". Tănăra în halat *alb* nu-i dăduse voie. Roxane trecuse pe lângă ea, dar fata avea să se întoarcă însoţită de colege sau de gardieni. Trebuia s-o facă repede. O privire rapidă spre poliţist. întins pe spate, cu părul vâlvoi şi barba stufoasă, dispărea în spa- tele tuburilor cateterelor, al monitorului de supraveghere a funcţiilor vitale şi al aparatului respirator. Deschise dulapul, scotoci în buzunarul hainei de piele trei-sferturi şi liaten"ₐlª"Ceea_Ce VCniSe 53 Cirute: »'h^ne-ul lui Batailley. pe care-l „ăgă îmᵣ ₙ" '!' k"„„^ P'°Pᵖʰᵘ încărcător e' telefonul. i:ra un '»< *dupS* ce conectă la Aplecă ecranul spre fata i , * - ʳᵒᶜᵘ"oaştere facială, se deschise. încurajată d,', „ '„„'»'«ului şi telefonul această victorie, începu să-i exploreze rapid conţinutul. E-mailuri, SMS-uri, istoricul căutărilor, fotografii... Koxane îşi pierdu speranţele destul de repede. în mod evident, Marc Batailley nu-şi petrecea timpul internet şi îşi folosea smartphone-ul doar pentru nevoile de bază. Lista

ultimelor apeluri telefonice era mai încurajatoare. Făcu nişte capturi de ecran pe care şi le trimise prin SMS la propriul număr de telefon. În *fel* procedă şi cu aplicaţia de cartografie unde

figurau ultimele locuri ale căror adrese le căutase Batailley. Considerând că avea ceva material de cercetat pentru început, puse aparatul la loc şi se făcu nevăzută.

Contrar aşteptărilor ei, Roxane nu întâmpină nicio ameninţare pe culoare. Pacienţii se trezeau, asistentele erau în plină activitate. Nu era nicio urmă de vreun gardian nesuferit ori de vreo infirmieră. O luă pe scară, apoi se duse să se refugieze la Relais H, cafeneaua pe care o reperase în holul de la intrare şi în care deocamdată se aflau în principal membri ai personalului. Comandă direct două cafele espresso dublu ca să-şi asigure primul *shoot* matinal de cofeină, apoi se aşeză la una dintre puţinele mese libere.

începu să exploreze datele adunate în telefon. Aplicaţia de cartografie online arăta că, înainte cu două zile de accident, Batailley se dusese fără îndoială pe bulevardul Montmartre, nr. 14, în arondismentul 9. Ea îi scrise imediat un mesaj lui Valentine, pentru a-i cere să cerceteze această pistă. Se concentră apoi pe ultimele numere de telefon la care sunase Marc. Două dintre ele păreau să prezinte oarecare interes. Primul figura în agenda poliţistului sub numele de Valerie Janvler. Koxane avu imediat senzaţia că numele îi sună cunoscut. Janvier era o poliţistă. Ha chiar una mare în grad. Fostă • i comisar divizionar, membră a Brigăzii de CrtnilndW c · dintrc ,lgurile ef a, P"-»[ui.dr^ ţ ; ;od'ıiscc,,unic-,n faţă în

Nu numai că Ba.ailley vowhc cu ea .n doua rânduri cu o săptămână înainte, dar Valoric Janvier încercase ea însăşi să dea de poliţist în ultimele 48 de orc: două apeluri pierdute, fără mesaj.

Cu tupeu şi în pofida orei matinale, Roxane încercă fără prea mari speranţe s-o sune pe doamna comisar. Contrar oricărei aşteptări, aceasta răspunse.

— Valerie Janvier.

Preţ de câteva secunde, Roxane se simţi luată pe nepregătite. Ca zgomot Ce fond, auzea frânturi ale unui mic dejun în familie. Aparatul de cafea, jurnalul de pe RTL, nişte copii care se certau înainte de a pleca la şcoală.

— Bună ziua, doamnă comisar divizionar, îmi permit să vă deranjez acasă pentru

— Cine sunteţi?

— Căpitan Roxane Montchrestien de la BNRF. Vă sun m legătură cu Marc Batailley.

— La ora 7:30 dimineaţa?

— Marc este în comă, ia spital.

— I ir-ar să fie, cum s-a întâmplat?

— A suferit un accident foarte grav alaltăieri. O căzătura, legată probabil de cazul la care lucra.

Janvier lăsă să se scurgă un lung moment de tăcere, apoi întrebă cu prudenţă.

— De ce aţi luat iniţiativa de a mă anunţa?

— Pentru că ştiu că aţi încercat să vorbiţi cu el în ultimele două zile.

Urmă o tăcere şi mai lungă. _în ce calitate şi cu autorizaţia cui i-aţi luat telefonul? _ Din proprie iniţiativă şi în afara oricărei proceduri. Nimeni altcineva nu este la curent cu acest lucru.

Părea că Janvier ştie mai multe, dar o simţea ezitantă la celălalt capăt al firului.

— Ce vreţi de la mine, mai exact, căpitane?

Roxane voia mai ales să afle nişte informaţii de la ea, dar încercă s-o momească.

— Mi-ar plăcea să vă împărtăşesc unele dintre descoperirile mele.

Fără îndoială, Janvier nu era fraieră, totuşi acceptă să intre în joc.

— Am o fereastră de la ora 13 la 14. Ce-aţi zice de un prânz rapid la Select?

Satisfăcută, Roxane profită de ocazie şi îi mulţumi poliţistei înainte de a închide. Un alt număr apărea de două ori în istoricul apelurilor lui Marc, dar nu era înregistrat în agendă.

Necunoscuţii din Sena

Sună, dar dădu peste mesageria vocală şi închise fără a lăsa vreun mesaj. încercă fără succes să afle numele persoanei din anuarul telefonic. însă numele corespondentului era probabil la secret. Tocmai se gândea la un mijloc de a identifica numărul fără a atrage atenţia, când telefonul îi vibră şi numele lui Raphael Batailley se afişă pe ecran.

— Raphael?
— Vino imediat, te rog.
— Unde?
— La mine acasă, în strada Assas.
— Ce se întâmplă?
— Vino, fir-ar să fie! Anunţă-ţi colegii şi cheamă şi o ambulanţă!

³' Slupeflal mi-am lăsattelefonul să cadSpc jos. tomalirf"ftremurând în cămaşa ei de noapte sidefie, cu pletele blonde curgându-i pe umeri.

Ca fond sonor, ţipete, planşete, hohote înăbuşite de frică.

Puţin mai departe, în contre-jour, în lumina aurorei, se detaşa o siluetă înaltă. O umbră gotică. M-am gândit mai întâi la *Nosferatu,* creatura vampirică: un cap chelios, urechi ascuţite, gheare în vârful degetelor. Mersul lui era lent, sacadat, dar înaintarea inexorabilă. Bestia se năpustea asupra frumoasei.

Mă cuprindea panica. Ce să fac? M-am hotărât să dau mai multe lovituri cu piciorul în peretele vitrat. La început timide, apoi în stil kung-fu. Sticla vibra în cadrul ci metalic, fără a se fisura.

între timp, monstrul se apropiase şi am putut să-l observ mai în detaliu. Dădusem greş cu referinţa mea la vampir. Era mai aproape de Pan, divinitatea naturii din mitologia greacă. O creatură himerică, jumătate om, jumătate ţap. Cu spinarea încovoiată, mergând pe picioarele păroase din spate, omul-animal avea o faţă diformă şi nişte sprâncene mari şi stufoase. Două coarne răsucite îi ieşeau din păr.

Acoperit cu o capă de blană, satirul se aruncase asupra prăzii. Sub ochii mei, i-a dat mai multe lovituri în flancuri, scoţând nişte răgete înfiorătoare. N-aveam nicio armă la îndemână. Jiu *¡muie al aveam!* Tata îşi ţinea pistolul MR T.\ într-un sertar. M-am năpustit spre camera lui ani găsit revolverul... dar nu şi cartuşele. Nimic care să mă poată ajuta realmente. în disperare de cauză, am apucat un vătrai de decor de lângă şemineu. Şi cu toate forţele, am început să lovesc faţada cu tija din fier forjat. Dintr-o mişcare frenetică, nebunul a mai dat câteva palme, apoi şi-a ridicat victima îngrozită pe umăr, fără a

se preocupa de mine câtuşi de puţin. Placa de sticlă securizată a început să se crape. Aveam degetele pline de sânge, dar am continuat să lovesc până când a apărut o breşă. M-am folosit de vătrai ca de o rangă pentru a face să cedeze zidul de sticlă, care s-a prăbuşit dintr-odată.

Eliberat în sfârşit, am ieşit cu picioarele goale în grădină ca să urmăresc creatura. Am găsit-o la începutul drumului asfaltat. înarmat cu vătraiul, am ajuns în spatele ei, gata să-i dau una în cap. Dar s-a întors brusc şi a apucat vârful vătraiului pe care mi l-a smuls din mâini. Preţ de o secundă, i-am întâlnit privirea, fioroasă şi înnebunită. Mi-am dus mâinile în dreptul feţei pentru a mă proteja, dar lovitura ml-a atins ceafa. Am avut senzaţia

că pielea îmi ia foc. M-

am clătinat, am deschis
gura ca să urlu, dar,
până să-mi iasă vreun
ţipăt din gât, m-am

prăbuşit la pământ.

Cu noaptea în inimi

Plete ude, picioare sprintene, sâni împurpuraţi }i bine făcuţi, sudoare a obrajilor, spumă a buzelor, o, Dionysos, ele îţi ofereau în schimb înfocarea pe care le-o stârneai!

Cântecele lui Bilitis

1.

Halouri roşii şi albastre se roteau pe asfalt. La capătul străzii Assas, blândeţea arămie a luminii matinale se dilua ¡11 împroşcările agresive ale girofarurilor. O desfăşurare haotică de vehicule cu însemnele poliţiei bloca accesul în grădina botanică a Facultăţii de Farmacie. Nişte triunghiuri de semnalizare

deturnau circulația pe un singur șir, în dreptul intrării în imobilul de la numărul 77 bis.

Roxane trânti portiera taxiului și îi arătă legitimația Poliștistului care făcea de gardă în fața porții, toi«, gândi ea luând-o pe drumul care ducea la casa de sticlă, ***nu mai este doar ancheta MEA***

„Când primise apelul disperat al lui Raphael, considerase mai prudent să-i anunțe în același timp și pe Botsa- ris, și pe cei de la comisariatul arondismentului 6.

Necunoscuții din Sena

De la spitalul l'ompidou, risca să facă prea mult timp până ajungea. Locotenentul de la BNRF o ținuse la curent cu intervenția lor. Știa că Raphael era teafăr și nevătămat, dar că polițiștii ajunseseră prea târziu pentru a împiedica răpirea tinerei despre care se credea că este Milena Berginan.

în jurul casei era forfotă mare. Benzile flexibile delimitau o largă zonă de infracțiune în interiorul căreia trebăluiau cei de la Criminalistică, îmbrăcați în costumele lor de cosmonauți. Roxane observă scena de departe, estimând forțele de poliție prezente. Fosta ei echipă de la BNRF era prezentă în întregime, dar și tipii de la secția 3 teritorială a Direcției Poliției Judiciare — cea de pe malul stâng al Senei — care trebuie că ajunseseră în același timp. Agitat, Botsaris stătea de vorbă cu Serge Cabrera, căpitanul DPJ, pentru a încerca să păstreze cazul. Puțin mai retras, fără să scoată vreun cuvânt, cu fața impenetrabilă, comandantul Sorbier avea privirea din zilele lui proaste și ținea un ziar pliat sub braț. Mai departe, așezat pe un scaun de grădină și înfășurat într-o pătură de supraviețuire izotermă, Raphael Batailley „cu ochii în gol și părul zbârlit, părea iă-și pierduse mințile

S-0 menajeze. Pentru a evita «X r.. colegii ei nu aveau
penibilă, nu trebuia să zăl« 11 - Pușă „n" „o s.tl.ație
sună pe Valentine Diakit" prea im.t pe-acolo. O

— Ai putea veni să mă iei „l"

- De unde? undev a cu scuterul tău?

— Strada Assas, în fața porții din fier forjat a proprietății familiei Batailley.

— S-a întâmplat ceva?

— O să-ți explic. Când poți ajunge aici?

— într-un sfert de oră, dacă plec acum. Am chiar și o mașină, dacă preferați.

— Super! Da, prefer o mașină.

Sorbier o apostrofă chiar în momentul în care închidea.

— Nu poți să stai liniștită, Montchrestien? E ceva mai puternic decât tine: belelele te atrag. întotdeauna.

— în cazul de față, am mai degrabă senzația că eu sunt cea care le atrage, nu?

— O să facem jocuri de cuvinte mai târziu, când n-o să mai avem presa pe cap.

— Despre ce vorbiți, mai exact, domnule comandant? Sorbier îi întinse ziarul, l'e

prima pagină din *Le Pa-*

risien, un titlu sub formă de întrebare: „Cine este necunoscuta din Sena?" Roxane despături cotidianul și citi articolul pe diagonală. Pe două pagini, o anchetă relata despre scoaterea din Sena a unei tinere amnezice, despre internarea și evadarea ei din infirmeria prefecturii de poliție din Paris. Articolul era prost, cu multă vorbărie. Numele Milenei Bergman nu era menționat niciodată. Jurnalista brodase mult, diluând puținul pe care îl știa — obținut probabil din gura vreunui angajat al 13P, precum idiotul ăla de Anthony Moraes. Totuși răul era făcut. Cazul apăruse în presă și, având în vedere ce se întâmplase în acea dimineață, nu avea să dispară prea curând de pe prima pagină.

— Este fata care a fost răpită în dimineața asta, nu-i așa? întrebă Sorbier.

— Nu știu nimic, domnule comandant.

— Nu-ți bate joc de mine! Știi ce înseamnă ca l3P să fie pe prima pagină din ***Le l'urisieii?*** De ce nu ne-ai anunțai mai devreme?

— Ba da, eu...

în acel moment, mobilul lui Sorbier sună şi el se îndepărtă pentru a răspunde, scutind-o pe Roxane să mai audă finalul protestelor lui. Ea profită de asta pentru a se distanţa şi a face turul casei. Unul dintre pereţii vitraţi se prăbuşise efectiv, lăsând în urmă o gaură larg deschisă în casa de sticlă, care dădea acum impresia că e la fel de fragilă ca un castel din cărţi de joc. Se apropie de Raphael. Scriitorul era sub supravegherea unui poliţist de la DPJ, aşteptând să fie din nou interogat.

— îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme, zise ea deschizând braţele în semn de neputinţă. Ai încasat-o urât?

Raphael se strâmbă şi dădu în lături pătura izotermă pentru a-i arăta un hematom care pleca de la baza gâtului şi ajungea până la ceafă.

— Fata asta era Milena? întrebă ea.

Scriitorul păstră tăcerea, încă şocat de ceea ce i se întâmplase.

— Dar pe agresorul ei îl cunoşti? Ce-i povestea asta cu creatura? Era deghizat în satir, nu-i aşa?

Aşa cum se temea, Botsaris îsi făcu apariţia. Pentru a pune capăt tentativei de interogatoriu şi totodată pentru a o mustra ca şi când avea 12 ani -Trebuie să vorbim, Roxane

sigur PrimUrând‹ trebuk 'S-mi vorbeşti altfel, asta e

Nu-i plăceau nici ion,,ı . locotenent. Un tip tânăr ni' ⁿⁱᶜ‹ ᵃ.ɪtu«inea fostului ei f

P'^rpe care ea ii formase, care în

urmă cu o săptămână încă mai era în subordinea ei şi care acum ocupa locul ei doar fiindcă ea fusese în mod nedrept pusă pe tuşă.

— Te amuză să-ţi petreci cea mai mare parte din timp băgându-ţi colegii în rahat? o atacă el.

— Despre ce naiba vorbeşti? Te-am sunat de mai multe ori ieri-dimineaţă ca să-ţi vorbesc despre acest caz. N-am avut impresia că te interesează prea mult înainte să apară pe prima pagină din *Le Parisien.*

— Ce perfidie!

Ea ştia că este nervos, dar nu avea niciun chef să-i uşureze sarcina. El o învinuise, probabil, în faţa lui Sor- bier. Roxane susţinu cu răceală privirea fostului ei adjunct. Acesta părea furios şi mai ales mort de oboseală. Botsaris era tânăr tată de familie. Feminist autodecla- rat, voia să fie ireproşabil, sculându-sc în fiecare noapte pentru a-i pregăti biberoanele fiului său de patru luni. Roxane ştia că făcuse cerere de concediu pentru Crăciun şi că avea de gând să meargă să-şi petreacă vacanţa în provincie, la socri. Ancheta asta îi strica planurile de sfârşit de an. Dar nu avea să-i plângă de milă tocmai ea.

— O să păstrezi cazul? îl întrebă.

— Sperăm să ne putem alătura şi noi, dar nu întâmpinăm decât piedici, de aceea...

— Am găsit ceva, Botsa! l-a interpelat o voce.

Liem Hoảng Thong tocmai apăruse din spatele tufelor de leandri.

— Bună ziua, şefa, zise el către Roxane.

— Salut, Liem!

Hoâng Thong era unul dintre băieţii din echipa ei. La vreo 40 de ani, tras mereu la patru ace, era de o răbdare infinită şi avea talentul de a-i face pe oameni să vorbească. Nu protesta niciodată când trebuia să |ₑia declaraţii vecinilor. Şi, de data asta, se întorcea cu o informaţie preţioasă. — Unul dintre vecini a filmat cu telefonul o scenă halucinantă, explică el agitând

aparatul prin faţa lui. E vorba de gardianul de la muzeul Zadkine, de pe partea cealaltă a străzii. Spune că a fost trezit de sirena alarmei.

Roxane şi Botsaris se repeziră să se uite pe ecranul telefonului.

Necunoscuţii din Sena

Poliţistul porni înregistrarea. Surprinsă din imobilul din faţă, scena era scurtă, dar stupefiantă. Ba- tailley nu spusese minciuni. Un bărbat deghizat în satir venise într-adevăr s-o răpească pe Milena Bergman. Se vedea cum apare brusc de pe drumul asfaltat, fără îndoială după ce îl lovise pe Batailley, şi dă buzna în strada Assas, cu pianista pe umărul lui. Tânăra femeie se zbătea zadarnic, nu putea să scape din strânsoarea agresorului ei. Individul — jumătate om, jumătate ţap — o aruncă apoi cu violenţă în spatele unei camionete, după care o ia la sănătoasa.

— E incredibil! Mai pune-l o dată, cred că se vede numărul de înmatriculare, zise Botsaris.

O nouă vizionare. Roxane avea impresia că secvenţa telefoan , *found footage* l doar că uşurinţă, precum ma ?ă laterală - u,.^!. ~ n Citroen Jumpy cu ~ Da, avem num/ , *ulare.

de înmatrîcut::în — • să-l prindem!

parţial ca"^'„' ~ 9 <*<• film <*,.,

a , e t o t a l i t a t e

W de protagonişti.

Băieţii se felicitară reciproc, cam prea repede după gustul lui Roxane. Botsaris — care întrevedea posibilitatea de a-şi salva vacanţa — fugi să-i anunţe pe Sorbier şi pe omologul lui de la DPJ.

Întorcându-se din drum, Roxane îşi dădu seama că nu-şi dorea câtuşi de puţin ca afacerea să fie rezolvată. O anchetă bună era mai eficientă decât cocaina, sexul, cipralexul şi diazepamul la un loc. O anchetă bună îţi electriza viaţa, îţi injecta un flux de adrenalină. Din contră, încheierea anchetei avea ceva deprimant. Semăna cu sfârşitul lecturii unei cărţi bune. Simţeai acelaşi gol, aceeaşi descurajare, aceeaşi tristeţe de a părăsi nişte persoane de care începeai să te ataşezi. O mahmureală care îţi amintea de trista realitate a vieţii tale.

Poliţista se îndepărtă de casă şi urcă drumul până în strada Assas. Cameramanii de la televiziunile de ştiri BFM şi LCI stăteau grămadă în jurul porţii. În timp ce îşi croia drum prin mijlocul jurnaliştilor, avu o convingere profundă. Acest caz era neobişnuit şi departe de a fi încheiat. Pentru câteva ore, Roxane încă mai era cu câţiva paşi înaintea celorlalţi poliţişti. Un avantaj decisiv pe care trebuia să-l exploateze.

Un claxonat o scoase din gândurile ei. Pe partea cealaltă a străzii. Valentine Diakite o aştepta la volanul unui Mini Couper de culoare albastru-metalizat.

2.

— Ce-i cu toţi gaborii ăştia? întrebă Valentine.

— Porneşte, o să-ţi explic!

— Unde mergem?

— Ia-o la stânga, pe strada Vavin, apoi pe bulevardul Raspail. Aş vrea să trecem pe la librăria Guillaume Budi.

în timp ce rulau, Roxane o puse la curent pe studentă cu evenimentele din timpul dimineţii.

— Deci nu mai suntem singurele care ne ocupăm de anchetă? conchise masteranda, cu o oarecare decepţie în glas.

— Este bine că BNRE-ul intră în horă pentru a încerca s-o găsească pe fată. La nivel logistic, sunt cei mai buni. Dar noi o să continuăm să facem săpături, urmând pista noastră: ancheta pe care o făcea Marc Batailley înainte de accident.

Deschise fereastra şi îşi întrezări chipul în oglinda retrovizoare. Era îngrozitor de palidă, cu părul ciufulit, cu faţa încercănată şi cu riduri la coada ochilor. Un dezastru. Spre deosebire de ea, Valentine avea aceeaşi prospeţime de trandafir şi un look aranjat ca şi cum se ducea la un *shooting*. O fustă de piele brun-roşcată, un pulover din mohair, colanţi lucioşi şi ghete cu toc înalt. Viaţa era câinoasă şi nedreaptă.

Librăria Guillaume Bude era foarte aproape, la colţul dintre bulevardul Raspail şi strada Fleurus. Valentine parcă în grabă, cu luminile de avarie aprinse, intrând cu nonşalanţă pe zona despărţitoare. Nu era decât ora 9:30, dar, aşa cum spera Roxane, în interior era deja cineva care aranja mesele cu cărţi, în vederea ultimelor cumpărături de Crăciun. Ciocăni în geam pentru a-i atrage atenţia angajatei.

~ Tntlară îlTf-' f,u,u"ndu.şi legitimaţia.

vâJTde â^xte^{U}dTn^{SC}v^{UtS} „ ^{n,nd} *

Mediu şi a Kenaşterenf ₀: r"$^{1\_3\ Antichităţ}$«' ª EVU,U'

de 70 de metri pătra 'cu" ^ ,' '' „«^{1}^ Pᵉ ° suprafaţă

' * « — **KSSSE**^* '**emm**

care t

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Hbrăreasa. în vârstă de cel mult 30 de ani, stilul ei distona cu acel mediu clasic: păr spălăcit şi bocanci Doc Martens, blugi rupţi şi tricou l'earl Jam, jachetă de lână *oversized* în stil Kurt Cobain.

— Vă amintiţi să-l fi servit pe acest client? o chestionă Roxane, arătându-i o fotografie de-a lui llatailley pe carc o luase din strada Assas.

— Bineînţeles! A cumpărat de la noi mai multe cărţi, săptămâna trecută. Chiar eu l-am sfătuit.

— Ce căuta mai exact?

— Lucrări despre mitologie. Povestea lui Dionysos, atributele lui, semnificaţia cultului său...

— V-a zis cumva de ce?

— Mi-a zis că e poliţist şi că face o anchetă despre o serie de crime.

Roxane şi Valentine schimbară priviri pe jumătate amuzate, pe jumătate sceptice. Şi-l imaginau destul de bine pe bătrânul leu scomind tot felul de minciuni pentru a o impresiona pe tinerică. Librăreasa îşi scutură nişte fire de mătreaţă imaginare de pe umăr, apoi avu un soi de revelaţie.

— De altfel, am uitat complet să-l sun, dar cartea lui a sosit ieri.

— Ce carte?

— Voia o carte pe care n-o aveam în stoc şi pe care a trebuit să i-o comand. Mă duc s-o aduc, zise ea şi dispăru pe o uşă din lemn de mahon.

Roxane îşi verifică telefonul. Un mesaj de la Liem Hoâng Thông o anunţa că verificarea plăcii de înmatriculare a camionetei îi condusese la o maşină furată în

urmă cu câteva zile. După cum se aştepta, urmărirea satirului avea să fie mai dificilă decât se anticipase, ii arătă sm lui Valentine, apoi scotoci printre mese. Coperţile cănii"' aranjate pe rafturi îi aminteau de primii ani de student"' Câte ore petrecute până noaptea târziu pentru a-şi ter- mina traducerile... Culoarea galbenă pentru seria de seri- eri greceşti, culoarea roşie pentru seria de scrieri latineşti. Bufniţa zeiţei Atena contra Lupoaicei romane.

Mai rămăsese ceva din ele astăzi, în afară de amintirile ei?

Clipi. Dincolo de geamurile mari, soarele se înălţa pe cer, aureolând-o pe Valentine cu o coroană aurie, scăldând în lumină parchetul cerat şi uşa din lemn de mahon care se deschise din nou.

— Iată cartea, zise librăreasa punând lucrarea pe tejghea. Cele două femei se aplecară spre ea pentru a citi titlul: *Serbările dionisiace. Naşterea teatrului clasic în Grecia.*

— Ce prezintă?

— Este o lucrare universitară care demonstrează ca naşterea artei teatrale descinde direct din cultul lui Dionysos.

— O să păstrez cartea ca probă.

— Şi cine o să mi-o plătească?

— O să v-o aduc înapoi. Mulţumesc pentru ajutor şi Crăciun fericit!

3.

Abia ieşite în stradă, cele două femei se repeziră să stea de vorbă cu agentul de circulaţie care tocmai scria un proces-verbal pentru parcare neregulamentară. Odată amenințarea îndepărtată, Valentine se urcă la volan. I4, ' „'dreptăm spre bulevardul Montmartre, numărul

Valentine localizase adresa, era cea a cafenelei Trei inorog,, unde Marc Batailley trebuie că se dusese în ziua dinaintea accidentului.

— O să mergem acolo mai târziu. Mai întâi as vrea să trec pe strada Lfen-Maurice-Nordmann, în arondismen- tul 13, chiar lângă închisoarea Sânte.

Valentine întoarse pe bulevardul Raspail.

— Trebuie să vă povestesc cum mi-am petrecut seara. Şi eu am noutăţi!

— Uitasem cu totul de întâlnirea ta cu Corentin Lelievre. Deci cum s-a terminat infiltrarea ta în Boboland?

— Tipul ăsta e prost de bubuie, începu Valentine, dar este suspicios. La început a debitat câteva anecdote, dar apoi s-a închis în el când am insistat. *Anyway,* am reuşit totuşi să-i smulg o informaţie valoroasă.

— Spune-mi!

— Elementele utilizate în articolul său şi fotografiile i-au fost furnizate „la cheie" de un informator în urmă cu două luni. Am încercat să aflu cine este, dar nu mi-a mai spus nimic altceva.

Roxane se încruntă.

— Raphael mi-a vorbit despre el în avion. Crede că este un membru ai personalului spitalului unde a fost îngrijit tatăl lui anul trecut.

— Lelievre mi-a zis că ziarul lui a obţinut totul *gratuit* Dacă informatorul n-a cerut să fie plătit, asta înseamnă că avea un alt motiv de a-şi dori ca articolul să iasă acum

_ Sau înseamnă pur şi simplu că tipul ţ.-a spus baliverne.

_ M-a invitat diseară la un pahar. O sa ma, fac săpă.^

Ceea ce trebuie să înţelegem este *de ce* ,urnal,stul continuă să-l ancheteze pe Raphael._ Vă închipuiţi c-am încercat să aflu. A adulmecat o ştire de senzaţie, asta-i clar, dar nu mi-a zis mare lucru. Piseară n-o să fim decât noi doi, aşa că va fi mai uşor.

— Nu-ţi asuma riscuri totuşi! Individul ăsta nu-mi inspiră încredere.

Mini Cooperul trecu de bulevardul Montparnasse, goni până în piaţa Denfert-Rochereau, apoi de-a lungul bulevardului Saint-Jacques. Pe strada Santé, podul aerian al metroului tăia bulevardul în două. Prezenţa neliniştitoare a închisorii plana peste tot. Umbra zidurilor de incintă întuneca şoseaua, închizând-o sub clopotul unei tristeţi apăsătoare.

Senzaţia de sufocare luă sfârşit începând cu artera următoare. Strada Léon-Maurice-Nordmann era una liniştită şi luminoasă. Valentine îşi parcă maşina între şcoala publică a cartierului şi un restaurant etiopian cu faţadă de cărămidă de culoarea ambrei.

— Pe cine mergem să vedem?

— Pe Jean-Gérard Azéma, un fost paparazzo. Vreau să mă ajute să urmăresc o pistă fără să apelez la serviciile de Poliţie Dar prefer să merg singură, ca să nu sperii pasărea. Mă aştepţi aici?

Roxa^{v}nJ?^°c'1$^{CUVlintă!}$ $^{(Srà}$ ^ masca totuşi decepţia, clădire albă „ $^{merst!}$ P*^{nS} >•' ° frumoasă
laturi ale micut^r™ $^{Art déco!}$ $^{cons!}$ „iită pe cele două ^{d}-că. cu numele Sun^ $^{A,b,n_{-}Ci*}$ho$_{t}$ care nu era scuar fotografului să o iasësS ,, „$^{Uerfon_{-}}$ * prezentă şi îi ceru refuză,

Roia - $^{.a\ cas}$ei. ' ' $^{cons!}$mţi să se întâl-
^{rul} conti”$_{u}$V^{S}$_{:}$L^{f}/,^{ecS} „'«¡“ile ^{Dent}
$^{53\ f.e}$ «lacia,, dar solr ^ $^{9\ Se\ încălzi_{-}}$ $^{°are,e}$ «a la locul lui.
„«uooscí/lo din Sena

Restaurantul etiopian vindea cafele la pahar ne care a le iei cu tine. Intră să-ţi cumpere un espresso dublu şi comandă unul şi pentru papaiazzo. _ Aşadar, ai venit să-l vezi pe Jeangégé!

Vocea uşor răguşită o făcu să tresară. Azéma venise prin spate, pe furiş. Fără îndoială, un rest de deformaţic profesională. Fotograful îşi cultiva cu grijă lookul de bătrân seducător. Siluetă înaltă bine întreţinută, păr grizo- nant proaspăt tuns, palton de caşmir şi ochelari fumurii. Un soi de Richárd Cere din mahalaua Saint-Marcel.

— Salut, Azéma!

Îl cunoscuse cu doi ani mai înainte, în timpul unei audieri legate de o afacere cu droguri în care apărea şi numele lui. I'aparazzo figura în agenda unui dealer căutat de BNRF. Nu fusese interogat, dar Roxane nu uitase profilul tipului. Mai întâi fotoreporter, Azéma fusese unul dintre paparazzii cei mai influenţi din glorioasa epocă a anilor 1990 şi 2000. Cea în care presa *peoplc* plătea o avere pentru o poză cu Diana şi Al Fayed, pentru Mazarine ieşind dintr-un restaurant sau pentru Kate Moss trăgând pe nas o linie de cocaină. Câştigase mulţi bani, dar drogurile, două divorţuri şi criza presei tabloide îl ruinaseră. De atunci, trăia de azi pe mâine, dar îşi păstrase relaţiile.

— E supă de *curcan*? glumi el luându-şi paharul. Roxane sperase să poată profita de căldura restaurantului, dar proprietarul le dădu de înţeles că nu trebuiau să incomodeze trecerea clienţilor.
— Bun, spune-mi ce vânt te-aduce, Montchrestien. îngheţăm de frig, se plânse fotograful la întoarcerea pe trotuar.

Roxane scoase un post-it din buzunar.__ AS vrea să identifici acest număr pentru mine, îi ceru ea întinzându-i hârtia galben-pai. Este la secret.

___Glumeşti? Poti face asta şi singura, în trei secunde.

_ **pentru** o anchetă privată. Nu vreau să-i amestec pe poliţişti-

Jeangege clătină din cap.

— Nu, nu-mi miroase a bine şmecheria ta.

_ E o problemă personală, crede-mă! O chestie de tot rahatul. Un număr pe care l-am găsit pe mobilul iubitului meu.

— Nu cred o iotă din ce spui.

— Fă-mi un serviciu! Nu-ţi cer luna de pe cer.

— Dar *mie* ce-mi iese din asta?

— O să-ţi rămân datoare cu ceva.

— E prea vag. O fac pentru 300 de euroi.

— Du-te naibii!

Paparazzo afişă o expresie inflexibilă.

— îmi pare rău, drăguţo, dar vremurile sunt grele. Insta- gramul ne-a omorât meseria, se lamenta el. Celebrităţile ne-au tras-o: de când cu reţelele de socializare, îsi dezvăluie s.ngure intimitatea. Şi cu afurisitele astea de telefoane, toţ, sunt nişte paparazzi în devenire

^'S^îîS deia discursul de mai multe ori:

„„ *Pe va jurnalism şi a storytelUn u.* decembrie, dar şcoa a h / „ 23 u" centru de vacantă rş" * f"nctiona probabil ca lume' schimba subiec '-am auzit - N-am l'clodată de oande sonore din — O l? Pe Miler

— O pianistă care se afla în avionul care s-a prăbuşit anul trecut.

— Ah, da, poate.

— Există un articol despre ea pe site-ul revistei *Week'nd.* Aruncă o privire la fotografii şi spune-mi dacă observi ceva deosebit.

— Şi fac asta pentru ocllli tăi frumoşi?

— Asta şi numărul dat la secret, nu uita!

— Mută-ţi gândul! glumi el îndepărtându-se. Hai, salut, gaboriţo!

4.

Malul drept al Senei. Pe Marile Bulevarde, cultul Crăciunului era în toi. Oamenii se îmbulzeau, numeroşi, dar fără bucurie. Siluete obosite, împărtăşind aceeaşi corvoadă, victime ale presiunii de a adera la un spirit al Crăciunului de

mult timp viciat. Străzile erau urâţite de mormane dezgustătoare de ghirlande luminoase şi de brazi din plastic reciclat. Chiar şi vitrinele marilor magazine, care gemeau sub decorurile de iarnă asemănătoare unor bezele, nu stârneau decât indiferenţă sau exclamaţii exagerate.

Roxane şi Valentine lăsaseră Mini Cooperul într-o parcare, pe strada Chaussec-d'Antin. Roxane nu aştepta mare lucru de la această excursie, dar ştia din experienţă că, pentru a spera să prindă ceva într-o mare fără peşte, anchetatorul trebuia să arunce o mulţime de năvoade.

Când intrară pe uşa de la Trei Inorogi, se treziră într-un cadru care se voia şic şi contemporan. Zeci de plante verzi se revărsau din ghivece, de la podea până la tavan. Peste tot, lemn ceruit şi culori pastel, o tejghea-bar din faianţă albă, imaculată ca într-un laborator de cercetare. Cafeneaua Trei Inorogi nu era una tradiţională ci un fel de bar cu sucuri bio. Puteai degusta chi$_{\text{psuri}}$' din varză kale şi sucuri presate la rece „castravete şi mentă sălbatică" la preţul de 12 euro. Aici totul eragreen, *healthy, lactose frec* şi scump.

Roxane îşi scoase legitimaţia şi, cu ajutorul ei, îşi croi drum până la casă pentru a cere să vorbească cu managerul cafenelei. Directoarea era asemenea localului: de o amabilitate prefăcută. O ascultă pe poliţistă, apoi se uită pe orarul angajaţilor. Magda, responsabila de sală susceptibilă de a-l fi servit pe Hatailley duminica trecută, nu intra în tură decât peste un sfert de oră.

— O s-o aşteptăm aici, decise Roxane aşezându-se la o masă.

Comandă o cafea, dar cum nu aveau aşa ceva la *juice bar,* o imită pe Valentine şi se mulţumi cu un lapte de migdale.

— Ţi-l imaginezi pe Batailley într-un astfel de loc?

— Nu, îl văd mai degrabă vizavi, într-unui dintre micuţele baruri din pasajul Panoramas, în faţa unei sticle de bere Chouffe şi a unui sandvici cu salam uscat.

— Aşadar, dacă a venit aici, a fost invitat de cineva. Nu a ales el această adresă.

În aşteptarea chelneriţei, se străduiră să facă bilanţul anchetei de care se ocupau. Ceea ce se petrecuse dimineaţă în casa lui Raphael — atacul bărbatului deghizat în satir şi răpirea Milenei — le valida ipoteza unei legături cu nişte elemente mitologice. „Satirul" acţiona de unul Singur sau avea complici? Roxane îşi amintea de noutele lui Batailley despre posibile fenomene sectare legate de cultul lui I)i<,$_{\text{nysi}}$». $_{\text{Poatc cJ}}$ $_{\text{|e}}$ iluminaţi, adoratori ai lui Dionysos, o sechestraseră pe
Milena pentru a o constrânge să participe la ceremoniile lor. Posibil. Dar asta nu explica în niciun fel cum de supravieţuise pianista accidentului aviatic şi nici de ce corpul ei fusese identificat printre victimele avionului prăbuşit.

Pus pe masă, mobilul lui Valentine vibra întruna de vreo cinci minute.

— Răspunde, dacă este important.

— Nu, este un tip cu care am ieşit de câteva ori anul trecut şl care nu-mi dă pace.

— Vrei să ţi—1 sperii eu?

— Nu merită osteneala, este mai degrabă încet la minte decât rău.

— Ai un iubit sau o iubită?

— Parc-aş fi la interogatoriu! se revoltă studenta. Vexată, Roxane îi aruncă o privire furioasă.

— Nu am iubit, reluă Valentine pe un ton mai conciliant. V-am dat deja de înţeles că tipul care-mi place mie este...

-Nu-mi zice că e Raphael Batailley!

— Ba da! Ar trebui să-mi fie ruşine să spun asta, dar nu sunt încântată s-o văd pe pianistă reapărând în viaţa lui.

— Nu înţeleg. Accidentul aviatic datează de mai bine de un an. Dacă Batailley

te plăcea, aveai tot timpul să încerci ceva cu el.

— Caut o poveste de dragoste serioasă! Voiam să aştept un pic, să-i respect doliul, să nu pară că mă reped la o bucată de carne ca o nehalită, pentru a profita de situaţie.

Roxane se irită.

— În orice caz, nu văd ce găseşti la el. Este un snob, un soi de dandy care o face pe artistul zbuciumat şi care...

— Nicidecum! Nu-l cunoaşteţi.

— Dar nici tu nu-i cunoşti *cu adevărat'.*

— Eu, cel puţin, i-am citit cărţile.

— Dacă crezi că iubeşti bărbatul pentru că iubeşti artistul!

— Nu-mi răstălmăciţi cuvintele.

— Mi-e antipatic tipul ăsta. Nu e sincer, ascultă ce-ţi spun. Ai încredeie în experienţa mea de poliţist!

Directoarea le întrerupse disputa.

— Magda a venit, zise ea prezentându-le o tânără cu ochi mari, verzi, şi rasă complet în cap.

Britney Spears, 2007, gândi Roxane, luând frâiele problemei în mâini.

— Nu vreau să vă plictisesc mult, de aceea vă cer să vă concentraţi. (îi întinse fotografia lui Batailley.) îl recunoaşteţi pe acest bărbat?

— Da, e posibil.

Poliţista oftă. Fata o irita deja de la primul răspuns.

— „E posibil" nu înseamnă nimic. îl recunoaşteţi sau nu?

— Da, mi se pare că a venit săptămâna trecută. Genul puţin cam necioplit care-mi spunea „drăguţă", dar care mi-a lăsat bacşiş o hârtie de 5 euro.

— Il mai văzuseşi înainte?

— Nu.

— Era singur sau însoţit?

— Avea întâlnire cu o femeie. O roşcată, cred, mai în vârstă, cu părul lung.

— Ce înseamnă pentru tine în vârstă'

-Mai.n, vârstă decât dumneavoastră în orice caz pe ea o ma, văzusem de vreo două-trei ori

— l ucrează în zonă? Magda ridică din umeri.

_ Poate.

_ cât timp au stat?

— Mai bine de-un sfert de oră.

— N-ai auzit despre ce vorbeau? _ Nu, dar cred că se certau.

_ Violent?

_ Mai degrabă, vehement. Tipul voia să ştie ceva şi femeia mai în vârstă refuza să-i răspundă.

— Ce voia să ştie?

— Nu ştiu. O informaţie. Un nume, o adresă... Roxane înţelese că nu va mai afla nimic în plus.

li mulţumi fetei şi ieşi în bulevard. Fără să dea atenţie agitaţiei, înaintă un metru pe carosabil ca să pândească trecerea taxiurilor.

— Nu vreţi să vă duc eu? îi propuse Valentine.

— Lasă, o să mă descurc.

— V-aţi bosumflat?

— Da, mă enervezi. Ştiu că Raphael Batailley nu e de încredere.

— Ăsta nu-i un motiv ca să vă supăraţi aşa.

— OK. Lasă-mă-n pace acum!

— Văd că, atunci când sunteţi în toane proaste, vă supăraţi de-adevăratelea... S.

Aerul îngheţat de afară mi-a biciuit faţa binefăcător. Mi-am ridicat gulerul paltonului şi am coborât pe strada Assas, pe trotuarul de pe partea stângă. Efectele analgezicului se atenuau, trezindu-mi durerea din gât şi migrena. Poliţiştii mă interogaseră mai bine de patm ore. Erau atât de dezorientaţi, încât nici măcar nu fusesem obligat să mint. Răspunsesem pe lângă, le evitasem întrebările sau ripostasem prin alte întrebări. Acceptasem de bunăvoie prelevarea genetică pe care mi-o ceruseră. Neînţelegând mare lucru din ce se întâmplase, păreau că vor să lase totul în seama tehnicii: camerele de supraveghere, telefoanele, ADN-ul, geolocallzarea. Singura care mi se părea un pic mai destupată la minte decât ceilalţi era Roxane Montchrestien, dar, contrar a ceea ce îmi spusese, ea nu lua parte direct la anchetă.

Situaţia asta nu putea să mai dureze. Trebuia să-mi asum responsabilitatea şi să iau eu însumi frăiele în mâini. Eram singurul care ştia o parte a adevărului pe care ei nu-l înţelegeau încă, mai aveau nevoie de ceva timp. Pentru a descoperi partea lipsă, trebuia să mă întorc la origine. în momentul în care Milena Bergman se „duplicase". Momentul în care o dublură, un *Doppelgänger* malefic, apăruse din vina mea şi o transformase în vampir.

îmi tot derulam în minte loviturile date de torţionar. *Înverşunarea, violenţa lui...* Cine era acest bărbat? De ce se deghizase astfel? Nu mi se părea clar. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri. Dar de unde să încep? îmi mai lipseau câteva verigi pentru a înţelege logica întregului lanţ de evenimente.

Am traversat printr-un loc nepermis pentru a ajunge în parcarea din Grădina Luxemburg unde-mi lăsasem maşina. întorcând capul, am remarcat o siluetă care mă urmărea de când plecasem de-acasă. Un poliţist? Nu era imposibil ca prostănacii ăia să fi vrut să stea cu ochii pe b'cn'ltni^Tr'i" faţa ,Crasei încălzite de >» Liberty Bar,

n. ■ •·X PUU ot', 535 CU S,raCia Vavi"- «cut o pauză >1 tipul s-a oprit în spate e meu r-, ci

cată, am intrat în cafenea D»n* ' CU ion" a imp3» carenea. După o scurtă ezitare, a intrat

şi el în urma mea şi atunci l-am luat de guler şi l-am împins înapoi pe trotuar. _ Cine eşti?

Nu părea poliţist. Avea o constituţie firavă, barbişon de *liipster,* tricou anticapitalist care proclama: *«EutTlteRi- che.* înota într-o geacă de piele şi purta pe cap o căciulă de lână cu dungi, care-i proteja chelia.

— Nu mă atingeţi! Sunt jurnalist.

— Mi se rupe. Cară-te!

Tipul era nervos şi îşi tot pipăia barbişonul de capră, ca şi cum voia să şi-l smulgă. într-un gest de protecţie, îşi scoase telefonul mobil şi începu să mă filmeze. Tocmai îmi picase fisa: tipul trebuie că era Corentin Lelidvre, gazetăraşul care mă urmărea de mai multe zile. Patetic, îşi îndreptă iPhone-ul spre mine, ca şi

cum telefonul îi servea în acelaşi timp drept scut şi pistol semiautomat. Apoi mi se adresă pe un ton ameninţător.

— Fac o anchetă despre dumneavoastră şi am nişte întrebări să vă pun.

După ce abia terminasem cu poliţiştii, nu aveam ni- ciun chef de un nou interogatoriu, şi cu atât mai puţin cu acest jurnalist-procuror.

Un scârţâit de pneuri neobişnuit m-a făcut să ridic capul. La 20 de metri în faţa mea, semaforul tocmai se făcuse verde. Un Mercedes Coupe demarase în trombă, tăindu-i calea vehiculului din dreapta. Dintr-un salt, m-am aruncat pe-o parte.

Unsat ca o rachetă, bolidul tocmai se năpustea spre mine.Palatul iluziilor

Nu *există obstacole, singurul obstacol este ţinta, aşa că mergeţi fără ţintă.*
Francis PICABIA

1.

„Franţa este o ţară ultraliberală", „Macron este un adevărat dictator", „Sistemul de sănătate francez este cel ■nai bun din lume", „François Hollande n-a fost rău ca preşedinte al republicii".

Roxane ridică ochii şi se uită spre cei doi bărbaţi care ocupau masa de alături. Erau doi pretendenţi serioşi la concursul cine spune cele mai multe tâmpenii pe minut.Era ora 12:4S. Aşezată la o masă în Le Select, poliţista o aştepta pe Valérie Janvier, recitindu-şi notiţele de pe telefon. Celebra braserie din bulevardul Montparnasse era departe de a fi plină. Asaltată de obicei de editori şi jurnalişti, cantina „lumii literare" îşi văzuse clienţii fideli plecând spre casele lor de vacanţă din Luberon sau Bretagne. Cu faţada lui de sticlă, cu banchetele de răchită, cu stucaturile şi mulurile lui, locul amintea de Franţa anilor 1920 Ji Ic dădea turiştilor o stare de linişte. Paparazzo o căută pe Roxane în sală şi, zărind-o, înaintă spre ca cu un zâmbet larg.

_ Nu mă mai despart de tine!

_ Cum m-ai găsit?

— Asta-i meseria mea! răspunse el aşezându-se în faţa ei.

Jeangégé strigă un chelner şi comandă un cocktail *perroquet.*

— De când mănâncă poliţiştii în Le Select? S-ar zice că nu-ţi refuzi nimic.

— Ai informaţii pentru mine?

— S-ar putea. Ce-mi dai în schimb?

— iVflrfa, ţi-am zis deja asta azi-dimineaţă.

Sperase ca paparazzo să-şi revină în cele din urmă. în vremurile astea grele, povestea Milenei Bergman era o momeală ispititoare.

— OK, zise el, ca dovadă a bunelor mele intenţii, îţi ofer numele proprietarului numărului de telefon dat la secret.

îi dădu înapoi post-it-ul pe care ea i-l lăsase cu câteva ore mai înainte. Azéma adăugase pe el un nume.

— Gaétan Yordanoff?

— Se pare că e un coleg de-al tău.

— Un poliţist?

— Da, un frumos curcan de fermă de la Brigada Financiară. îmi place la nebunie chestia asta, când gaborii vânează gabori. Mă emoţionează.

Roxane consideră informaţia interesantă. O nouă dovadă, dacă mai era nevoie, că Batailley îşi activase toate reţelele şi că ancheta avea ramificaţii complexe.

Un chelner îi aduse cocktailul. Jeangégé luă cu lăcomie o înghiţitură zdravănă, ca şi cum tocmai traversase Sahara fără ploscă.

— Ahhhh! Ce bun e! Nimic nu se compară cu pastisul. îmi aminteşte de vacanţă, de petancă, dₑ Saint-Paul-de-Vence...

— Aştept pe cineva, deci, dacă nu mai ai nimic să-mi spui, poţi să-ţi termini aperitivul la bar.

— Ai puţintică răbdare, am aruncat o privire pe articolul tău. Pare interesant...

Azema 1111 era prost. în ciuda anilor, rămânea la pândă, adulmecând senzaţionalul, diabolicul, mirosurile pestilenţiale ale sufletului. îmbrăcându-şi acţiunile josnice în hainele strălucitoare ale „căutării adevărului".

— Explică-mi de ce se interesează poliţiştii de povestea asta?

— Asta-i o întrebare de 1 000 de puncte. Jeangege, dacă am nevoie să transmit o informaţie, vei fi primul care află.

— Promiţi?

— Îţi jur pe ce-am mai sfânt, hai, cară-te acum, ţi-a"[1] zis că am o întâlnire. Şi cere la bar să-ţi treacă pastisul pe nota mea de plată.

12:55. Roxane dădu un telefon ca să verifice informaţia. Fotograful aproape că o nimerise. Gaetan Yor- danoff era într-adevăr poliţist, dar nu în Brigada Finan- ciară propriu-zisă, ci în BRIF, Brigada de Cercetări şj Investigaţii Financiare. Sună la acest serviciu, îşi declină identitatea şi ceru legătura în biroul lui Yordanoff, fără a-şi tace totuşi prea mari iluzii, având în vedere data şi ^nformă că^ordano^de ' ° [3] °
pe 3 ianuari^ ntuc „Z[USeSe tCrCre ∗ CO^1CediU ?] să afle număru"de e efa ' r
[R o Xane tatX ∗]
66 [efon al] Poliţistului, dar fără succes.

— Am avut un sfârşit de an infernal. Gaétan s-ar supăra foarte tare dacă v-aş da numărul lui. îmi vorbeşte de vacanţă de luni întregi.

Francezii şi vacanţele lor, o poveste ¡le dragoste nemuritoare.

— Trimiteţi-i măcar un SMS cu datele mele şi spuneţi-i că vreau să-i vorbesc despre Marc liatailley.

Apoi închise fără să aştepte mare lucru de la această momeală.

2.

— Eram a treia din echipa lui Marc Batailley de la Crim, la începutul anilor 2000. El m-a învăţat totul.

Cu sacou şi pantaloni, bascheţi de firmă şi tunsoare bob, Valérie Janvier avea o înfăţişare elegantă şi dinamică. Din cauza vacanţei şcolare, venise însoţită de fiica ei, o puştoaică de şapte-opt ani, cam absentă, cufundată în lectura unui gros volum din *Geroninto Stilton.*

Contrar temerilor sale, Roxane a fost imediat pe aceeaşi lungime de undă cu Janvier. Poliţista mare în grad nu era doar simpatică, ci şi relaxată, aproape detaşată, ca şi cum nimic din această meserie nu mai putea să o atingă. După ce aflase veştile despre sănătatea lui Batailley, evoca acum începuturile ei sub comanda veteranului.

— Pe vremea aceea, reluă ea, Marc încă mai era traumatizat de moartea fiicei lui. Avea urcuşuri şi coborâşuri, dar era un bun şef de echipă, în ciuda a ceea ce gândeau superiorii. N-am rezolvat multe cazuri spectaculoase, pentru că nu ne erau încredinţate cu prioritate nouă, dar ne-am făcut treaba fără să ne fie ruşine de rezultatele obţinute.

Roxane o lăsă pe comandanta de divizie să ia câteva guri de *cevicîte,* apoi o întrebă.

Aţi păstrat legătura cu el după aceea

— ?Da, se poale spune că m-a însoţit de *la* disia$_{n}$j ascensiunea mea. Mi-a dat sfaturi fi, chiar şi dupăc$_{e}$$_{a}$ fost pus pe tuşă, a continuat să mă ajute.

— Când v-a contactat ultima dală?

— Acum vreo două săptămâni. Nu-l mai văzusem niciodată aşa: excitat şi îngrijorat, în acelaşi timp. Mi-a spus că lucra singur la o anchetă, în afara cadrului juridic.

— Nu v-a spus despre ce era vorba?

— Să zicem că, la început, a *fost* foarte vag. *Era o* modalitate de a nu mă speria şi de a mă proteja în caz că lucrurile luau o întorsătură urâtă.

Valérie Janvier luă câţiva cartofi prăjiţi din farfuria fiicei ei. Roxane profită şi îşi continuă interogatoriul.

— Ce aştepta Marc de la dumneavoastră?

— Primul lucru pe care mi l-a cerut a fost să-i fac legătură cu un tip de încredere de la DSC.

Situat în trecut în fortul din Rosny-sous-Bois, Departamentul Ştiinţelor Comportamentale, instalat acum în Cergy, era compus dintr-o mică echipă de ofiţeri specializaţi în domeniu, formată din analişti şi anchetatori de teren. Erau solicitaţi pentru a *lucra* împreuna cu anchetatorii locali când o crimă prezenta un mod de operare deosebit de violent.

— Ştiaţi ce caută?

— Din câte am înţeles, era în căutare de informaţii despre nişte crime mai vechi, legate mai mult sau mai
puţin de o punere în scenă

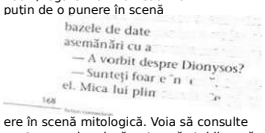
bazele de date
asemănări cu a
— A vorbit despre Dionysos?
— Sunteţi foar e ˜n
el. Mica lui plin
168

ere în scenă mitologică. Voia să consulte
pentru a vedea dacă putea să stabilească numite moduri de operare.
Ibâre'l „'('' mal ârZIU a vorbil deSprC
Cergy, ¡" măruntaie/e fişieruluiOlltin ,1..
.....°.....lî» 5ALVAC', fusese fructuoasă. Două crime îl interesau în mod deosebit, una comisă pe teritoriul francez şi cealaltă în Anglia.
Roxane scoase un stilou din buzunar pentru a-şi lua notiţe. Valerie Janvier se concentră o clipă pentru a formula mai bine lucrurile.

___Aţi auzit fără îndoială de primul caz de crimă, fiindcă
a fost foarte mediatizat în Franţa. în 2017, cadavrul unui militar a fost găsit într-un container din apropierea Palatului Papilor din Avignon.

Roxane scria pe antebraţul ei, ca o liceană.

— Şi al doilea caz?

— Un an mai târziu, uciderea unui judecător la Strat- ford. Vă las să căutaţi singură detaliile, pe net.

— Şi ce legătură era între cele două crime?

— în ambele cazuri, cadavrul era acoperit cu o piele de ţap cusută chiar de corp.

Puştoaica ridică ochii din carte, la menţionarea detaliilor crimelor, janvier ii zâmbi pentru a o linişti.

— Batailley credea că este pe urma unui ucigaş în serie?

— Nu neapărat, ci poate o serie de crime. O chestie excitantă, în orice caz. Unul dintre lucrurile pentru care ne-am ales cu toţii această meserie la începutul carierei noastre.

Până la urmă, Batailley 11-0 dusese cu zăhărelul pe vânzătoarea de la librărie.

— Era riscant pentru dumneavoastră să-l ajutaţi, nu?

— Marc este un poliţist excelent. Nu făcea această anchetă din plăcere sau pentru a mai uita de problemele lui. Simţea că e pe urma unui vânat mare. Când un pro. fesionist de asemenea calibru vine să-ţi ofere pe tavă un posibil caz de crime în serie, ar trebui să fii prost de-a binelea să nu-i dai o mână de ajutor.

— Care era pactul vostru tacit? Janvier ridică din umeri.

— Că o să-mi paseze mie cazul când avea să fie solid.

— De ce-mi povestiţi toate astea?

¡n loc să răspundă, Janvier îşi termină peştele.

— M-am informat un pic despre tine, Montchrestien. De ce te-a pus Sorbier pe tuşă?

Roxane rămase încremenită, ca şi cum întrebarea nu o privea.

— O să fiu cinstită cu tine, continuă şefa de divizie. *La* primăvară, ies din poliţie. Mi s-a propus să conduc echipa de securitate a unui mare club de noapte luxos.

Koxane nu-şi putu masca uimirea.

— Astăzi, în meseria asta, nu iei decât şuturi şi salarii de mizerie, se justifică Janvier. I'ână la urmă, n-o să mai rămână decât cei mediocri.

— Dar n-aţi zice nu, să vă încheiaţi cariera cu un caz spectaculos, ghici Roxane.

Chipul şefei de divizie se înăspri, iar vocea îi deveni aproape ameninţătoare

-hl^Tş,?pVd n^r"să espreanche,a ,ui Ba,ail,ey_ln

n.^Srrr;[1]^- '-¡em Hoâng

n manS <-'ă să răspundă. trebuie neapăra

— tSalut, Liemi _ Cineva tocmai a încercat să-l omoare pe Raphael Batailley.

3.

Întâmplător, Roxane se afla aproape de locul accidentului. După ce achită nota de plată, o luă pe strada Vavin şi ajunse la l.iberty Har. în faţa cafenelei, prezenţa forţelor de ordine şi a pompierilor împiedica circulaţia şi strângea toţi curioşii.

Scena era impresionantă. O maşină — un Mercedes coupe — intrase în vitrina unui magazin de băuturi ale cărui geamuri se făcuseră toate ţăndări. Roxane rămase un moment alături de mulţimea de gură-cască, în spatele cordonului de poliţişti, trăgând cu urechea pentru a aduna o primă salvă de informaţii. Aparent, era o victimă, dar nu şoferiţa, pe care pompierii se chinuiseră mult s-o descarcereze. O ambulanţă tocmai o ducea la spital. Airbagul se declanşase şi îi salvase viaţa. Roxane îl zări pe Botsaris în plină discuţie cu un superior, Gallonde, care conducea brigada de zi a STJA, Serviciul de Tratare Judiciară a Accidentelor, însărcinat cu intervenţia şi anchetarea în cazul accidentelor de circulaţie care au cauzat vătămări corporale grave. Kaţa fostului ei

---

1 Abreviere de la Sijtem de analiză a legăturilor dinlre violenţa asociată cu crima, program informatic conceput pentru a-i ajuta pe anchetatori în cazul crimelor în serie. (N.l.)

locotenent era descompusă: tenul livid, trăsăturile încremenite într-o grimasă trădând îngrijorarea.

Roxane îşi flutură legitimaţia pentru a trece de baraj. Deşi poliţiştii de la comisariatul arondismentului 6 securizaseră zona, acum băieţii lui Gallonde şi cei de la Criminalistică erau cei care preluaseră controlul, desfăşurându-se ca să facă fotografii, să evalueze distanţele, să preleve amprente de pe volan şi să audieze martorii. în timp ce se apropia cât putea de mult de carcasa maşinii, o imagine de groază îi îngheţă sângele în vine: trotuarul era acoperit de sânge. Nişte dâre mari de un roşu-închis, cu reflexii negricioase, ca şi cum cineva tocmai fusese înjunghiat acolo.

— Nu e plăcut să vezi aşa ceva, şefa...

Roxane recunoscu vocea lui Liem HoângThongîn spatele ei.

— Pune-mă la curent, Liem! Ce se ştie mai exact?

— Şoferiţa a pierdut controlul maşinii, apoi a urcat pe trotuar în mare viteză şi a intrat în terasa şi în vitrina cafenelei. Este un miracol că n-au fost mai multe victime.

— Mai precis, care este bilanţul?

— O tânără care bea o cafea pe terasă alături de bebeluşul ei aflat în cărucior a fost lovită în plin şi azvârlită la celălalt capăt al cafenelei. Era moartă când au ajuns pompierii.

— Fir-ar să fie... Şi copilaşul?

— Slavă Domnului, el n-are nimic.

Roxane nu reuşea să-şi ia ochii de la trotuar. Maşina spulberase toţi stâlpii de blocare a accesului, meniţi sa servească drept barieră. Ca să-şi termine cursa nebunească aici, probabil că maşina trecuse pe roşu sau accelerase puternic. îşi amintea de un accident asemănător petrecut în urmă cu doi ani, în care un bunicuţ confundase pedala de frână cu cea de acceleraţie.

— Ai văzut-o pe şoferiţă?

— Da, când au descarcerat-o pompierii.

— Ce vârstă are?

— Între 30 şi 40 de ani. Tipul asiatic. Drăguţă.

— F.ra singură în maşină?

— După toate aparenţele, da.

— Şi Raphael Batailley?

_ Ate tăieturi cauzate de cioburile de sticlă, dar o să fie bine. A fost deja trimis la spitalul Cochin.

Botsaris li se alătură, cu ochii roşii şi o figură epuizată, frecându-şi pleoapele, ca şi cum nu mai dormise de două zile. Enervat la culme, arătă spre carosabil cu furie. _ Fir-ar al dracu', ăsta nu-i un accident! Nu există nicio urmă de frânare.

— poate ca fetei i s-a tăcut rău, îndrăzni să spună Roxane.

— Are 30 de ani, nu cred aşa ceva nici în ruptul capului. Amicul tău era cel vizat.

— Batailley nu este „amicul meu". Ai identificat-o pe şoferiţă?

Cu un gest din bărbie, Botsaris arătă spre cei doi poliţişti şi spre tehnicianul criminalist care dădeau roată maşinii.

— Gallonde s-a dus să afle noutăţi, il las pe el s-o facă, nu vreau să-l calc pe coadă.

— Că veni vorba de noutăţi, tot n-a fost găsită camioneta satirului?

— Ba da, şi e nasol: un pensionar a găsit maşina abandonată într-o pădure din Chartres. Tipul trebuie că şi-a continuat fuga cu un alt vehicul.
— A dat foc maşinii?
— Nu, ceea ce mă şi miră, de altfel. Probabil că tipul nu are cazier, căci o să găsim tone de amprente.
— Şi azi-dimineaţă, acasă la Batailley? Criminaliştii au prelevat amprente ce pot fi exploatate?
— Aşteptăm iczultatele, dar e ajunul Crăciunului şl totul merge cu încetinitorul, după cum ştii prea bine.

Lăsat pe vine lângă maşină, superiorul Gallonde se ridică afişând un aer sever şi le făcu semn să înainteze.
— S-a găsit paşaportul şoferiţei, anunţă el întinzându-le un carnet bleumarin cu litere aurii.

YukikoTakahashi. Cetăţean american. Născută în Ja- ponia în 1989. între paginile documentului de identitate se aflau copia unui bilet de avion şi a unui contract de închiriere a unei maşini, ca şi o cartelă magnetică de la o cameră de hotel. Fata ajunsese la Paris cu o zi în urma, venind de la Berlin. închiriase Mercedesul la Roisy şi îşi petrecuse noaptea la hotelul Lenox, nu departe de aici.
— Am găsit asta în torpedou, anunţă Gallande, despăturind o fotocopie a articolului despre Raphael şi Milena, clin revista *Week'nd.*
— în caz că am mai fl avut vreun dubiu în privinţa legăturii cu Batailley, bombăni Botsaris.

Roxane era cu ochii aţintiţi pe paşaport. Fotografia era cea a unei brunete drăguţe: ochi mari, pometi înalţi Şl proeminenţi, păr lung şi negru, dat pe spate. YukikoTakahashi. întâlnise deja numele ăsta în ancheta ei. Dar unde.

Telefon. Google. Rezultat al căutării: Takahashi era o violonistă care cântase de multe ori cu Milena Bergman, în duo sau în trio. F.ra chiar partenera ei obişnuită din timpul înregistrărilor de muzică de cameră. Nu era un star în domeniu, ci mai degrabă o violonistă de rangul doi. Şi, fără îndoială, o prietenă a Milenei. Ani în şir, cele două femei dăduseră concerte împreună, în cele patru colţuri ale lumii. Ceea ce însemna că erau foarte apropiate. Dar de ce era atât de supărată pe Batailley, încât să încerce să-l ucidă?
repedeoosUiîf ^ intero«åm Pe scriitor cât mai
t™ ™ Tant Roxane' Ptmându-şi mobilul spital BDh53_ 53 mcr«cm amândoi să-l vedem ia
Locotenentul clătină din cap. _ Nu putem încălca aşa procedurile, Uoxane. Tu nu mai lucrezi la BNRI-" şi n-ai ce căuta aici. _ N-o face pe prostul, Botsa. Nu eşti în stare să rezolvi un caz ca ăsta.
— Ah, da? Şi de ce, mă rog?
— N-ai experienţă, fler, sânge-rece, inteligenţă, n-ai sange-n instalaţie. Eşti un poliţai la 35 de ani care-şi face griji pentru vacanţa lui.
— Gata, am încheiat discuţia. Liem, întoarce-te la Nan- terre ca să păzeşti sediul. Roxane, nu te mai reţin.
-O să pierzi cazul, Botsa. Avem deja o victimă, un bebeluş rămas orfan, o răpire, implicarea unui cetăţean american, o femeie întoarsă din morţi, un scriitor renumit şi suntem asaltaţi de toată presa. O să fii primul care zboară.
Poliţistul, care făcuse deja stânga-mprejur, îi arătă degetul mijlociu.
— O să ţi-o iei rău de tot. Pot să ţi-o spun de pe-acum. Şi-o să ţl-o meriţi cu vârf şi îndesat.

4.

— Haideți, șefa, calmați-vă, nu rezolvați nimic.

După cum îi era obiceiul, Liem încerca s-o facă pe împăciuitorul.

— Ce idiot! Știi că am dreptate, nu-i așa?

— Puneți-vă în locul lui...

— în locul idiotului, nu, mersi!

— Vreți să vă duc undeva?

Arătă spie una dintre mașinile Peugeot ale poliției, pe care o parcase puțin mai sus, pe trotuar.

J

Nu, o să merg pe jos. Cretinul ăsta m-a enervat la culme

— .Şefa, insist. Aş vrea să vă spun ceva.
Ea îl urmă fără tragere de inimă până la vehicul. Liem apucă de volan şi efectuă o

jumătate de întoarcere pe strada Assas.
— Unde vă duc?
— Dă-i drumul, o să-ţi arăt eu. Ce voiai să-mi spui?
— Mai întâi, trebuie să vă explic, începu el pe un ton enigmatic.
Ea scoase un lung oftat de exasperare.
— La naiba, Liem, zi odată ce-ai de zis! Nu sunt în toane prea bune.
— Azi-dimineaţă, acasă la Raphael Batailley, în timp ce criminaliştîi invadau grădina şi împrejurimile casei, am dat o raită prin salon.
Roxane deschise fereastra, ca şi cum nu mai avea oxigen. Liem continuă.
— Toată lumea era preocupată de scena crimei, dar nimeni nu s-a repezit să percheziţioneze locuinţa, deşi, în caz de flagrant, nu mai e nevoie de comisie rogatorie.
— Şi tu ai făcut-o, dacă înţeleg eu bine?
— A fost noroc chior. în timp ce mă uitam la cărţile din bibliotecă, am remarcat asta.
A băgat mâna în buzunarul cămăşii şi a scos un cubuleţ negru, cu latura de doar un centimetru şi jumătate, pe care i l-a întins lui Roxane.
— Ce e ăsta? Un microfon?
— O cameră de înregistrare ultracompaclă. Era prinsă de un raft, dar mai erau alte cinci risipite prin living. Acopereau toate unghiurile câmpului vizual

Vorbeşti serios? El dădu din cap.Roxane cântări în mână aparatul: nu avea nici măcar 50 de grame.

— E sculă de profesionist, nu?

— Astăzi, toată lumea poate să-ţi procure aşa ceva de penet, dar şi costă destul de mult, ce-i drept.

— Deci Batailley era supravegheat din toate părţile, 24 de ore din 24?

— Da şi nu.

— Ce vrei să spui?

— Camerele funcţionează graţie unei baterii care nu ţine foarte mult. Aş zice, maximum două ore.

— Nu există card de memorie în aparat?

— Nu.

Roxane încercă să înţeleagă.

— Dar cine are acces la imagini?

— Cel care a instalat camerele de supraveghere le-a conectat la reţeaua Wi-Fi a casei care, la drept vorbind, nu este securizată.

— Deci...?

— Deci poate să aibă acces la ea în timp real de pe telefonul lui, indiferent unde se află.

— Chiar şi la celălalt capăt al Parisului?

— Chiar şi la celălalt capăt al lumii.

— Cum se declanşează camera?

— Graţie unui captator de mişcare, dar se poate şi deschide şi închide de la distanţă.

Pe bulevardul Raspail, Roxane îi făcu semn lui Liem să semnalizeze că va staţiona.

— Şi asta nu e tot, şefa. Când le-am descoperit, camerele încă funcţionau. După părerea mea, totul a fost filmat: venirea fetei, atacul satinilui, intervenţia poliţiştilor...

Roxane rămase fără grai. încă un element care r ca această anchetă vertiginoasă să alunece şi mai m r necunoscut. In

— Ce trebuie să fac cu această informaţie? întrebă I ie-n întorcând pe strada Bac.

— Integreaz-o în procedură. Spune-i lui Botsaris că te-ai întors acasă la Batailley şi că în momentul acela le-ai remarcat.

Ea îi făcu semn să oprească în faţa scuarului Misiunilor Străine.

— Şi, mai ales, ţine-mă la curent cu tot ce poţi să afli. Trimite-mi fiecare informaţie pe Telegram.

Îşi desfăcu centura, îi făcu un semn de salut cu mâna coechipierului său, coborî pe trotuar şi merse până în faţa porţii mari. Tasta codul de la intrare când un claxonat prelungit o făcu să ridice capul. Liem îi făcea semne cu farurile. Ea se întoarse la maşină.

— Veniţi să vedeţi ceva! îi zise el coborând geamul de pe partea lui.

Roxane urcă din nou alături de poliţist, care îşi scosese telefonul să-şi verifice mesajele.

— Azi-dimineaţă i-am lăsat numărul meu paznicului de la muzeul Zadkine, explică el.

— Tipul care a filmat răpirea?

— Da, ei bine, n-a fost singurul. Soţia lui a înregistrat şi ea nişte imagini, de la etaj şi dintr-un alt unghi.

Roxane derulă scena. Cadrul era mai larg şi P^c înălţime mai marc.

— Nu e nimic care să vi se pară ciudat? întrebă l-lem.

Ka se încruntă. Imaginile erau la fel de violente, darea nu vedea nimic cu totul nou. Deodată însă, distinse ceva Şi depănă degetele pe ecranul tactil pentru a mări imaginea.

__ Q..i „t„? întrebă ea arătând un punct mare şi portocaliu în mişcare. — Este o dronă, răspunse l.iein. I'un pariu că cel care a instalat camerele în casă filma *totodată* scena din exterior.

5.

încă nu era ora 16, dar soarele apusese deja. încă de la sfârşitul dimineţii, cerul era de un gri-alburiu. Nici măcar din înaltul cuibului ei de vultur, Roxane nu vedea la orizont decât un văl gros de sidef care anunţa căderea nopţii. Făcuse duş, se îmbrăcase în pijama şi luase peste ea cardiganul din caşmir pe care-l găsise acasă la Batailley. Deşi avea chef de un pahar cu vin, hotărâse să aştepte o oră mai acceptabilă şi-şi făcuse o cană cu ceai fierbinte. Ceai negru sud-coreean, cu mandarine din insula Jeju. Pusese cana pe picior ca să-i servească drept buiotă. întinsă pe canapea, cu capul pe pernă, şi învelită cu pătură groasă, parcă era în hibernare. Lumina era difuză şi motanul torcea alene lângă ea.

Era pregătită. Nu să se culce, ci, cu iPhone-ul în mână, să-şi continue ancheta. Prima etapă: să caute pe internet. Să găsească informaţii despre cele două cazuri de care îi vorbise Valerie Janvier.

începu cu cel mai uşor, cel din Franţa. în materie de fapte diverse, presa regională era adesea mai bine informată decât mijloacele de informare naţionale. Se conecta la site-ul *La Provence,* tastă câteva cuvinte-cheie şl vizu- alizâ şirul de articole consacrate crimei din Avignon. Pe 18 octombrie 2017, trupul unui fost militar, Jean-Louis Cremieux, de 62 de ani, fusese găsit într-un container de gunoi din strada Banasterie, la doi paşi de Palatul Papilor. în perioada postatentate pe care o cunoştea Franţa, uciderea unui militar făcea să planeze teama de un act terorist, dar ameninţarea a fost, din câte se pare, îndepărtată rapid. Cremieux servise în calitate de căpitan în Regimentul 21 de infanterie marină de la Frejus, dar părăsise armata de mult timp. Cauza morţii era neclară: militarul fusese găsit cu gâtul tăiat. Cadavrul era pe jumătate gol, pe jumătate îmbrăcat şi machiat ca şi cum fusese travestit: tocuri înalte, corset, etolă de blană prinsă direct de piele.

Ancheta se lungise la nesfârşit. Roxane nu avea decât o parte infimă a elementelor — un articol de ziar nu era acelaşi lucru cu un dosar de anchetă —, dar înţelegea printre rânduri că nicio pistă convingătoare nu apăruse vreodată. în primele două săptămâni, *La Provence* consacrase cazului aproape un articol pe zi: personalitatea militarului, mediile frecventate de travestiţi, pista reglării de conturi etc. Dar, dincolo de titlurile de-o şchioapă, adevăratele informaţii erau rare. Cu timpul, articolele se rărirseră şi acum, la sfârşitul lui decembrie, se împlinea deja un an de când ziarul nu-şi mai informase cititorii despre acest caz. Ca să afle mai multe, Roxane ar fi trebuit să încerce să-l sune pe unul dintre poliţiştii însărcinaţi cu ancheta în perioada aceea. Cu 24 de ore înainte de Ajunul Crăciunului şi fără

recomandare, încercarea era sortită eşecului. O pălăvrăgeală de ore în şir la telefon, care n-ar fi dus nicăieri.

Trecu apoi la celălalt caz. Judecătorul ucis în comitatul Warwickshire, în centrul Angliei. Şi de data asta ,şi începu căutarea cu presa locală, jonglând între site-urile ziarelor *Harborough Mail* şi *Warwick Courier:* dar îşi dădu seama foarte repede că afacerea interesase presa naţională. Stratford-upon-Avon era oraşul în care senăscuse Shakespeare. O crimă în acest celebru loc turistic avusese cu siguranţă repercusiuni mediatice. Despre ce era vorba? Terence Bowman, judecător la tribunalul de comerţ, fusese găsit cu capul spart şi buzunarele goale în grădinile bisericii Sfânta Treime. Ancheta nu trenase. Ceasul de mână, telefonul şi portofelul lui fuseseră găsite în clădirea locuită de grădinarii parohiei. Urmaseră mai multe arestări preventive şi mărturiile unuia dintre ei, James Deller, un drogat notoriu de 21 de ani, un client obişnuit al centrelor de dezintoxicare.

Citind această revistă a presei, Roxane fu străbătută de un amestec de excitaţie şi de frustrare. Excitaţia de a investiga, chiar şi indirect, o serie de crime şi frustrarea de a nu avea acces la dosarul anchetei. Contrar a ceea ce-i spusese Janvier, în cazul acestei a doua crime nu se vorbea despre pielea de ţap. Se înşelase oare şefa de divizie? Sau amănuntul nu transpirase în presă? în orice caz, nu înţelegea prea bine de ce îl fascinau aceste aime pe Batailley şi nici nu le putea lega direct de cultul lui Dionysos.

Vibraţiile telefonului îl treziră pe motanul care dormea lipit de piciorul ei. Un apel de la un număr ascuns.

— Gaétan Yordanoff.

Tipul de la Brigada Financiară!

Roxane se ridică în fund, rezemându-se de pernă.

— Roxane Montchrestien, BNRE.

— Sunt în concediu, începu el pe un ton de reproş.

— Ştiu, mulţumesc că m-aţi sunat.

— Ce-i cu povestea asta cu Marc Batailley?

- Aţi luat legătura cu el recent?

— Nu, n-am mai auzit de el de vreo cincl-şase ani.

— Totuşi, numărul dumneavoastră personal de telefon apare în istoricul apelurilor lui din ultimele zile.

— Dar ce anume investigaţi?

— Batailley este în comă. Am preluat una dintre anche tele lui.

Yordanoff făcu o pauză lungă.

— în comă? E grav?

— Da, prognosticul vital este rezervat.

— M-a... M-a sunat săptămâna trecută. Voia să-l ajut să urmărească o mişcare de fonduri.

— Care?

— Habar n-am. I-am zis să se ducă naibii. Nu am obiceiul să încalc regulile.

— Haida-de! Batailley nu v-a sunat la noroc. A făcut-o pentru că ştia că o să-l ajutaţi.

— Doar atât am vorbit, dacă vă spun!

— Dacă o ţineţi tot aşa, domnule Yordanoff, o să fiţi convocat oficial. Sau putem termina discuţia în seara asta şi numele dumneavoastră va rămâne în afara procedurii.

— Bună încercare, dar nu aşa merge treaba. Eu, unul, cred că *dumneavoastră* anchetaţi în afara procedurii. Aşa că... *ciao'.*

închise înainte ca Roxane să mai fi putut adăuga vreun cuvânt.
Poliţista oftă, închise ochii şi se lăsă cuprinsă de căldura patului său improvizat, ascultând zgomotul ploii care biciuia ferestrele turnului. Nu se făcuse încă ora 18.

Necunoscuta din Una

Mai era o zi până la Ajunul Crăciunului, fusese dată afară din serviciu, viaţa ei sentimentală era vraişte, indispunea pe toată lumea şi toată lumea o indispunea.

: m

la radio, ziarele „e eleleT"' P™ "'ı0 Pe Mfe le aUZe* mediocrităţii. Tot Un^^™'^' Marea victorie [3] *¿unt tristă şi aş vrea să mă sting. /.../ Nu scrie. Să nu invităm decât să murim"...*

Cuvintele lui Marceline Des- (jordes-Valmore nu-i dădeau pace. Da, aşa era, avea chef *să se stinsă*. Flacăra care o anima altădată pălise şi era tot mai tremurătoare de la o zi *la* alta. Nu mai avea nimic *în* ea care să strălucească, să lumineze, să încălzească. Flacăra ei se mulţumea să aştepte suflarea care avea s-o stingă definitiv.

Nu avea să fie niciodată un poliţist renumit. În memoria colectivă, poliţiştii renumiţi erau asociaţi cu anchete excepţionale sau ajunseseră să aresteze criminali celebri. Se cufundă încet în somn, legănată de torsul lui Puţin. Când se trezi, era trecut de ora 23. Figura lui I.iem se afişa pe ecran.

— Bună seara, Uem.

— V-am trezit, şefa?

— Glumeşti, lucram. Tu ce faci?

— Mă întorc acasă.

Uem se afla în maşină, cu telefonul lipit lângă tabloul de bord.

— Ai noutăţi?

— Tocmai am vorbit mai mult cu Botsa. Ieşea de la spitalul Cochin.

—A putut să-l vadă pe Raphael Batailley? Cum se simte?

— Are tăieturi peste tot, dar nimic foarte grav.

— *L-a* interogat?

— Da, dar scriitorul n-a recunoscut nimic. Confirmă că maşina s-a lepezit spre el, dar pretinde că n-o cunoaşte Pe şoferiţă.

japoneza? Yukiko Takahashi? [sm] *1ui>'-o* razna, vă închipuiţi. Când i s-a spus că *a* [ral ma]ma unui copil, a făcut o criză *de nervi* şi a devenit de necontrolat. Medicii au fost obligaţi să o se deze, pentru a o calma.

— A vorbit sau nu?

— Era incoerentă, dar, în esenţă, a repetat de mai multe ori că articolul din *Week'nd*a făcut-o să-şi piardă minţile.

— Nu înţeleg.

— Zice că Raphael Batailley i-a furat povestea. Că este un impostor.

— Liem, fă un efort! Nu pricep o iotă din ce spui. Locotenentul îşi drese vocea.

— Ea susţine că Milena Bergman a preferat întotdeauna femeile, în fine, înţelegeţi.

— Milena era lesbiană...

— ...şi Takahashi pretinde că trăiau împreună, că formau un cuplu.

— Deci era geloasă pe relaţia lui Raphael cu Milena?

Nu, nu era geloasă. Pentru ea, această relaţie n-a existat pur

şi simplu niciodată.

Cuillaume Musso

20IÍ AVIGNO

Nloi, 24 decembríe

Motivul ascuns

Nu căutaţi în voi, nu veţi găsi nimic.
Căutaţi în cel care se află în faţa voastră.
Constantin STANISLAVSKI

1.

Roxane rătăcea printr-un peisaj de zăpadă care se întindea la nesfârşit. Un deşert imaculat, tăcut, tulburător. O închisoare de gheaţă, fără ziduri şi fără gardieni. La fiecare pas se auzea un scârţâit ascuţit al cărui ecou, amplificat de linişte, crea o întindere sonoră neliniştitoare. Scârţâituri care deveneau gemete, tânguieli, plânşete înăbuşite. Pentru a le face să tacă, îşi oprise înaintarea prin zăpadă. Dar lamentaţiile nu se potoliseră. îi vâjâ- iau în cap insuportabil. îşi lipise palmele de urechi, dar degeaba. Deodată, auzi un trosnet sub talpă. Observă la picioarele ei o formă neagră care ieşea din suprafaţa de culoarea cretei. Se aplecă şi dădu ia o parte zăpada. Era un telefon mobil care tocmai suna.

Soneria o sculă din somn.
Fir-ar să fie..

.în timpul nopţii, mobilul îi căzuse pe podea, iţ gj„ sub canapea şi răspunse fără ca măcar să vadă numărul

— Alo?

— Sunt Gaétan Yordanoff, v-am trezit?

Roxane se uită la ceas, 9:10 dimineaţa.

— Glumiţi, sunt la birou de o oră.

— M-am mai gândit şi sunt de acord să vă povestesc ce mi-a cerut Batailley.

— Văd că noaptea e un sfetnic bun.

— N-am nimic de ascuns, asta-i tot.

— Vă ascult.

— Marc încerca să urmărească o plată făcută pe 14 decembrie în contul unui butic parizian.

— Ce butic?

— Memorabilia. Un anticariat din pasajul Panoramas, din câte am înţeles.

Roxane se ridică de pe canapea. Evocarea locului o trezise de-a binelea. Pasajul Panoramas se afla lângă numărul 14 din bulevardul Montmartre! Era chiar adresa cafenelei Trei Inorogi.

— Cine a făcut plata?

— Ăsta e unul dintre lucrurile pe care Marc voia să le afle.

-ŞI?

— N-am găsit nimic. Vărsământul nu există. Dacă totuşi achiziţia a avut loc, probabil că s-a făcut cu bani lichizi.

— La ce se referă achiziţia?

— Marc nu mi-a spus. Şi asta-i tot ce ştiu despre afacerea asta. Aşa că... Crăciun fericit şi o zi bună!

Era a doua oară când îi închidea telefonul în nas. Dar ei nu-i păsa. În ajunul Crăciunului, făcând-o pe niznaiul, tătuca Yordanoff îi adusese un cadou drăguţ. Roxane se îmbrăcă în mare viteză, hrăni motanul şi coborî scara, cu ochii în telefonul mobil. Memorabilia nu dispunea de un site pe internet, ci doar de o pagină Facebook neactualizată, care totuşi anunţa că, pe 24 decembrie, magazinul va fi deschis intre orele 9 şi 19.

Ajunsă în stradă, Roxane simţi frigul crunt, care îi aminti de visul din timpul nopţii. Ridică ochii la cer: ningea! Fulgi mari şi pufoşi pudrau străzile şi trotuarele cu un strat alb care începea să se depună. Senzaţia de frig îi stârni foamea. Remarcase că intensitatea unei anchete îi făcea pe unii colegi să-şi piardă „pofta de băutură şi de mâncare". Ceea ce nu i se întâmplase niciodată ei. Excitaţia pe care i-o provoca o investigaţie era sporită întotdeauna de o doză de stres care o făcea să devoreze tot ce-i pica în mână. Mai ales dacă era gras şi dulce. Intră în galeria comercială în aer liber care lega strada Grenelle, strada Bac şi bulevardul Raspail. Reperase o brutărie de unde cumpără nişte croasanţi şi o cafea la pahar. Se îndrepta spre staţia de taxiuri din Saint-Germain, când trei claxonări o făcură să-şi încetinească mersul. Se întoarse şi zări la colţul bulevardului maşinuţa albastru-metalizat condusă de Valentine Dlakiti.

2.

Machiaj sumar, păr ciufulit, tricou gotic şi geacă parka luată în grabă. Măcar de data asta, Valentine nu dădea impresia că a ieşit dintr-un magazin de modă. Dar un aer de victorie se afişa pe faţa ei radioasă.

— Am o informaţie! F. bombă!

— Ia-o la dreapta, îi indică Roxane oprind muzica de la radio, ne întoarcem pe bulevardul Montmartre, mai exact în pasajul Panoramas.

La stop, studenta luă un il'ad înghesuit în spatcl tabloului de bord. Pe ecran, versiunea PDF a articolul^ din revista *Week'nd* care prezenta relaţia dintre Raphafl şi Milena.

— Cum a fost cina cu Corentin Lelievre?

— Am reuşit să-l fac să ciripească! Ştiu de ce îl investighează pe Batailley!

— Spune-mi!

— Pentru că Milena nu e Milena! exclamă ea cu ochii strălucind.

— Adică?

Fa îi întinse tableta lui Roxane, când semaforul se făcu verde.

—__Uitaţi-vă la fotografia din articol! Care?

— Cea cu Milena şi Raphael la Courchevel. A fost făcută în faţa hotelului Les Airelles, unul dintre cele ni elegante din staţiune.

— Mda, şi ce-i cu asta? jn

— Aruncaţi o privire la decoraţiunile de la intrare, clădire.

Roxane miji ochii şi dădu zoom pe fotografie.

— Sunt nişte păpuşi ruseşti.

— Exact! Aţi fost vreodată la Courchevel?

— Tu ştii cât câştigă un poliţist?

— Nici nu ştiţi câtă dreptate aveţi! De-a lungul anilor, staţiunea din Savoia a devenit unul dintre locurile cele mai prizate de turiştii bogaţi din ţările slave. I-a începutu lui ianuarie, ei reprezintă trei sferturi din clienţi, ntai ales în timpul Crăciunului ortodox pe stil vechi. **Pentru** a sărbători evenimentul, e multă agitaţie la Courchevel. Monitorii de la Şcoala de schi francez organizează o
coborâre cu făclii aprinse şi, mai ales, hotelurile respectă pe deplin regulile jocului în privinţa decoraţiunilor. _ OK, unde vrei să ajungi?
_ La Airelles, decoraţiunile pentru Crăciunul ortodox pe stil vechi sunt etalate între 2 şl 23 ianuarie.

— Şi deci?

— Deci poza asta a fost făcută la jumătatea lui ianuarie 2019.

— Cu siguranţă.

— Problema e că acest lucru nu este posibil. Pe toată durata lui ianuarie 2019, Milena Bergman a dat o serie de concerte în Japonia.

— Concerte timp de o lună? se miră Roxane. Valentine dădu din cap.

— M-am informat. Japonia este probabil singura ţară din lume unde muzica clasică continuă să beneficieze de o fervoare populară. Cultura muzicală a oamenilor este reală aici. De la cea mai fragedă vârstă, japonezii studiază muzica mai multe ore pe săptămână. Universităţile au propria orchestră şi sălile de concert sunt numeroase şi renumite pentru calităţile lor acustice. Unii interpreţi occidentali sunt consideraţi adevărate staruri. Este şi cazul Milenei, care a cunoscut aici un succes fenomenal încă de la primul ei disc.

— Şi cum îşi explică amicul tău jurnalist chestia asta?

— Tocmai, nu şi-o explică. Milena Bergman nu putea să fie în două locuri în acelaşi timp. De aceea îl cercetează pe Rapha, pentru a înţelege acest mister.

Contrariată, Roxane aruncă iPadul pe bord. Ştia că ar fi trebuit să insiste ca să-i interogheze ea însăşi pe Ra- phaiil şi pe japoneză după accident.

Hei! Mai uşor cu lucrurile mele! se plânse Valentine.Guilldumc Mimo

Roxane ,1 sună imediat pe Uem. Fără alta în. „„ cere, ıı reproşa că nu s-a ţinut de can.,1 .hv, ? ⁄ooa- iul Orologiului. ᴾ „ᴾᵒʳ ᵈᵉ Chc

— Sună la laborator şi zoreşte-i, fir-ar să fie! Batal» ne-a spus că fata a bătut cu mâna în „eam. Cnm J trebuie sa f, prelevat zeci de amprente. Ne trebuie reT tatele în DIMINEAŢA ASTA, ACUM! Mi se rupe de jata scuza cu Crăciunul. Trebuie să ştim dară...

— Calmaţi-vă, şefa, i-o retează Uem cu calm. Au obţinut deja unele rezultate parţiale ale amprentelor genetice. Vi le-am trimis acum 20 de minute.

La dracu"] ¡şi verificase SMS-urile şi e-mailurile, dar uitase de Telegram.

— Vă divulg rezultatul, continuă locotenentul. Fata care a fost răpită în faţa domiciliului lui Raphael Batailley nu este Milena Bergman.

3.

Ora 10. Pasajul Panoramas.

în căutarea magazinului de care îi spusese Yordanoff, Roxane dădea din coate, îmbrâncind trecătorii, înlăturând fără menajamente toate obstacolele care-i apăreau în cale.

Pasajul era una dintre cele mai vechi galerii comerciale acoperite din capitală. Se întindea de la bulevardul Montmartre în nord până la strada Saint-Marc în sud şi era cunoscut ca primul loc public parizian care fusese iluminat cu gaz. I.a acea oră a dimineţii, pasajul era deja plin de lume. Sclavii Crăciunului şi turiştii se înghesuiau de-a lungul aleilor înguste unde alternau bistroun, restaurante şi buticuri demodate: fllatelişti, vânzători de cir i poştale, numismaţi şi artizani. Americanii şi iªPºn" adorau şarmul acestei atmosfere de altădată. Regâse ,

sfârşit, o viziune a Parisului aşa cum şi-o doreau. Totul era acolo pentru a desăvârşi tabloul şi ambianţa Belle Époque: obiecte aurite, lemn sculptat, marmură în mozaic, verlerâ pentru distilarea luminii prea puternice, oglinzi care se reflectau la infinit.

Pasajul era un adevărat labirint. Aleea centrală avea ramificaţii multiple. Artere mici care adăposteau alţi vânzători de timbre, buchinişti sau cafenele. în cele din urmă, Roxane zări o placă emailată asemănătoare unui *azulejo',* pe care scria: „Memorabilia din 1956". Cu Valentine în urma ei, poliţista intră în minuscula prăvălie în care se simţea un miros de ceară şi de praf.

Prima imagine care i-a venit în minte a fost cea a unui cabinet de curiozităţi. Pe rafturi din lemn de nuc erau îngrămădite obiecte de lot felul, de la animale împăiate sau fosilizate până la autografe, scrisori şi manuscrise. Punctul comun al acestor obiecte: toate aparţinuseră unor celebrităţi.

în centrul acestui mic regat domnea o femeie fără vârstă, cu faţa mumificată, îmbrăcată într-o rochie cu lamele care semăna cu un costum din solzi. Şuviţe de păr roşcat vopsit într-o nuanţă spălăcită îi ieşeau de sub turbanul turcoaz.

— Căpitan Montchrestien, se prezentă Roxane.

— iar poliţia? Mă agasaţi!

Roxane înţelese că nimerise la adresa potrivită.

— l-am zis deja colegului dumneavoastră că nu dau informaţii despre clienţii mei.

— Situația s-a agravat, doamnă. Persoana pe care încercați s-o protejați este suspectă de crimă și tentativă de răpire.

' Placă de ceramică pictata. (N.t.)

Femeia duse la gură un portțigaret din fildeș ca al actriței Alice Sapritch și

trase un fum imaginar.

— Nu e problema mea.

— O să devină foarte repede, dacă vă plasez în arest preventiv pentru 48 de ore. O să pierdeți o zi babană ca cifră de afaceri, o să vă luați adio de la masa de Crăciun și...

— Ce vreți să știți mai exact?

Roxane merse la cacealma și zise vag.

— Ce ar fi trebuit să-i spuneți colegului meu.

— Clientul în chestiune a cumpărat de la mine șuvița de păr a unei pianiste germane.

Șuvița de păr... Roxane simți cum o cuprinde agitația.

— Luați-o de la început, vă rog!

Negustoreasa oftă, pipăindu-și cele vreo 10 șiraguri lungi de mărgele care-i atârnau până-n talie.

— Fie, dar luați loc! Mă obosește să vă văd în picioare, zise ea cu o voce gravă și aspră, răgușită din cauza fumatului.

Roxane și Valentine se așezară în două fotolii din bronz aurit al căror spătar avea forma unui crocodil încremenit într-o contorsionare dureroasă.

— Acum aproximativ patru luni, începu ea, a venit în prăvălia mea un bărbat. Foarte bine informat, căuta un obiect anume despre care i se vorbise: o șuviță lungă de păr care i-a aparținut Milenci Bergman.

Roxane tresări. Se apropia de adevăr. Îi trebuiseră patru zile, dar era pe punctul de a demasca înșelătoria. Nu crezuse niciodată în povestea reînvierii Milenci Bergman.

decât punere în scenă și impostură.

Chiar vindeţi păr? întrebă ValentineMagazinul era supraîncălzi,. Sapritch I5- „ o, un evantai din corn sculptat. ' lacea vânt
_ Exact! Comerţul cu părul celebrităţilor şi a| ix... , tăţilor Istorice este o piaţă de nişă foarte activă şi foarte
rentabilă.
__ Dar cine sunt cumpărătorii? _ Există două tipuri de colecţionari, explică patroana. Compui*'™' care-şi strâng comorile ca nişte copii care colecţionează cartonaşe Paninl. Şi cel care încearcă să stabilească o conexiune specială cu idolul lor. _ 0 conexiune?

îşi flutură din nou evantaiul, agasată.

— Părul îţi dă acces la o intimitate care nu are nimic de-a face cu autografele, cu manuscrisele şi nici măcar cu hainele purtate. Este ceva foarte personal, organic. Ai în posesie o bucăţică din persoana respectivă, care devine oarecum a ta.

Pentru a-şi susţine demonstraţia, se ridică şi aduse nişte rame protejate de o sticlă optică.

— Deţin câteva piese frumoase. Uitaţi-vă la acestea: David Bowie, £dith Piaf, Nathan Fawles... în cariera mea, am luat parte la mai multe vânzări spectaculoase de eşantioane capilare care se numărau printre cele mai căutate: membrii Beatles, Elvis, Marilyn, Napoleon, JFK, Churchill...

— Dar care este proveniența acestor piese?

— Există mulţi furnizori posibili. Coaforii personali, fiorii, peruchicrii studiourilor...

— »e unde provenea şuviţa Milenei Bergman?

w

Cruce°o"1 o vânzare la ''Citaţia de caritate organizată de «auinvu ,'ee¦Veţiană în Urmă cu trei ani" Personalităţile să doneze obiecte personale. Yannick Noah

îşi pusese în vânzare o rachetă de tenis, Soulages o litografie etc. Pianista avusese ideea unei partituri cu dedicaţie şi a unei şuviţe de păr. Am achiziţionat lotul cu 200 de dolari. Era un articol destul de banal, căci notorietatea lui Hergman era pe atunci relativă în Europa. Dar, după cea murit, s-a vorbit mai mult de ea.

— Şi deci un bărbat v-a cumpărat şuviţa de păr?

— Da, şi voia să o şi împletesc în formă de brăţară. Din acest motiv, mi-a luat ceva timp.

— în formă de brăţară?

Roxane simţi că-i îngheaţă sângele în vine. „Fala purta la mână un ceas şi o brăţară" — cuvintele lui BrunoJean-Baptiste, scufundătorul care particípasela intervenţia Brigăzii Fluviale, îi reveneau în minte ca un bumerang. De ce nu cercetase această pistă? Voise să-i pună întrebarea medicului de la UMJ, dar acesta îi închisese telefonul în nas. Cazul necunoscutei din Sena nu începuse sâmbăta trecută. Era un complot urzii cu luni întregi mai înainte. O maşinaţie a cărei jucărie Şj totodată rotiţă activă fusese chiar ea. Se crezuse abilă recoltând smocurile de păr la I3P. Dar nu întâmplă'°' erau ele acolo din abundenţă. Nu erau acolo decât *pentru cu ea să le găsească*.

— Chestia asta poate părea deranjantă astăzi, continuă Sapritch, dar, înainte de apariţia fotografiilor, părul era un Simbol foarte puternic de

ataşament. Morţilor li se aia O şuviţa de păr înainte de a li îngropaţi, le purtai cu
Cel n^™ , amamu)u ¦ -'le amantei sau ale copiilor.
montate tcZun ^'T meda.i ™ ™ - >ⁱ
-^Xi bijuterii.
- ^ jur de 40 dₑ , cumPᵉ« Şuviţa?
¹ ⁴⁰ Păr şaten, un o, „obişnuit.
Roxane ridică tonul. _ Faceţi un efort, doamnă. E vorba de o crimă.
— Nu pot să inventez! Nu era nici scund, nici înalt. Nici gras, nici slab. Nici urât, nici frumos. Era banal, transparent. Ca Mister Celofan din comedia muzicală.
Brusc, lui Roxane îi veni o idee. Căută fotografia lui Raphael Batailley pe telefonul ei şi i-o arătă femeii.
— El era bărbatul? Patroana ridică din umeri.
— Nici vorbă, de el mi-aş fi amintit.
Roxane rămase o clipă fără grai. Brusc, abătută. Ruşinată că s-a lăsat păcălită printr-un procedeu desigur ingenios, dar rudimentar. Orbită de credinţa că ADN-ul este regele probelor. Înşelată printr-o simplă şuviţă de păr.
Soneria telefonului o scoase din reflecţiile ei. *Liim, din nou.*
— Da?
— Am 10 secunde la dispoziţie, şefa. Tocmai ies de la Cochin cu Botsa. Batailley a evadat!
-Ce? Când?
— Acum câteva minute, dac-ar fi să le dăm crezare asistentelor. A uşchit-o pe fereastră.
— Eram sigură!
Ce adunătură de idioţi....
— O să încercăm să-l prindem, reluă Liem. Vă ţin la curent.
4.
— Accelerează şi ia-o pe culoarul autobuzelor!
— Dar unde mergem? întrebă Valentine.

încă nu ştiu. Deocamdată, ia-o în jos spre Luvru şi Rivoli.Era genul de situaţie în care o sirenă . • le-ar fi fost foarte utile. Roxane închise ochii ¡şi pul m măini şi încercă să facă abstracţie de ag ₃| ₃ j de zgomotul din jurul lor. Care era rolul lui BafaZ i toată această poveste? Victimă sau vinovat' Ce avea!! de gând acum? Şi, mai ales, unde era? Vizualiză în ₘᵢₙ, clădirile spitalului Cochin. Cunoştea locul, fiindcă fu sese la un moment dat la clinica lor de fertilitate. Nu era foarte departe de strada Assas, dar scriitorul n-ar risca să se întoarcă acasă. *Atunci, muie?* Poate că luase pur şi simplu un taxi din staţia Port-Royal, când ieşise din spital- Sau, şi mai probabil, avea să încerce să-şi recupereze *propria maşină.* îşi amintea de cartela de parcare pe care o găsise la el acasă. Batailley avea un abonament la parcarea subterană Andre-Honnorat, în apropiere de grădina Luxemburg.

— Traversează Sena şi ia-o pe strada Saint-Jacques!

Ţinea în continuare ochii închişi. De cât timp părăsise Batailley spitalul? De 20 de minute? De o jumătate de oră? Chiar dacă mersese pe jos, trebuie că era deja la grădina Luxemburg. Avea să le scape.

— la-o la dreapta, o să ajungem mai repede pe Boul'Mich'. Treci pe roşu, mi se rupe!

Accesul vehiculelor în parcarea Honnorat se făcea prin strada Auguste-Comte, iar cel al pietonilor, printr-o parte şi alta a grădinii Luxemburg. Ajungând la col ul
străzii, văzură una dintre cele 308 maşini nemscnpţ.onate ale BNRI-. Botsaris şi LÎm avuseseră aceeaş, ,dce « ^ Dar le lipseau întăririle pentru a asedta eta ele aşa
Ssl'ă să aştepte ca pasărea să iasă din^
_ Rampa, repede! strigă Roxane. la un t.chet ş în parcare.

Mini Cooperul parcurse primele patru niveluri. Accesul la al cincilea era protejat printr-o barieră automată care se deschidea cu ajutorul unei cartele de abonament. — Aşteaptă-mă aici! îi ceru Roxane ieşind din maşină.

Trecu peste barieră şi se lipi de zid pentru a coborî la nivelul inferior. Acolo, se strecură printre coloanele de beton, printre barele de protecţie şi caroserii. Luminată de o lumină gălbuie, parcarea era, la acest etaj, pustie şi tăcută. Aruncă o privire circulară asupra vehiculelor. Ni- ciun zgomot de motor, niciun scrâşnet de pneuri. Batailley nu era acolo sau îl ratase, l.umina se stinse. Roxane rămase pentru o clipă nemişcată în întuneric. închise ochii pentru a face apel la amintiri. Cartela de parcare pe care o găsise în biroul scriitorului era într-un sertar lângă paşaport, telefon şi cheilc de la maşină. *Brelocul pentru chei.* Şi-l amintea vag. *Un medalion emailat alb cu albastru. O literă A stilizată barată de o săgeată...* Logoul mărcii Alpine!

Aprinse din nou lumina şi înaintă în travee, străbătând încă o dată rândurile de vehicule. Maşina albastră Renault Alpine AHO, pe care o căuta, era parcată în capătul aleii, între două SUV-uri mari. Apropiindu-se de ea, distinse o formă pe scaunul din faţă. Raphael era prăbuşit, cu capul între braţele puse pe volan. Pentru o clipă, crezu că era mort, dar, lipindu-şi faţa de geam, îşi dădu seama că plângea.

Ciocăni pentru a-şi face simţită prezenţa. Romancierul tresări, dar avu nevoie de un moment ca s-o recunoască şi, în cele din urmă, îi deschise uşa.

— Trebuie să avem o discuţie foarte serioasă, Raphael, zise ea luând loc pe scaunul pasagerului.

Abătut, el îşi şterse lacrimile.

— Totul s-a întâmplat din vina mea. Femeia care a murit ieri în accident, e *vina mea...*

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi povesteşti totul.

— Este un angrenaj, o minciună care a luat o întorsătură urâtă şi care a sfârşit prin a provoca moartea unui om.

— Ştiu acum că tânăra după care alerg de la începutul săptămânii nu este Milena.

— Nu, confirmă el. Se numeşte Garance de Karadec.

— Fir-ar să fie, de ce nu mi-ai spus mai înainte?

— Pentru că am crezut că pot îndrepta lucrurile. Este o poveste complicată.

Ea oftă şi îl scutură de umăr.

Trebuie să-mi povestești TOTUL, în amănunt. ACUM.

Fiul lui Bebel'

Știm *că suntem în viață dacă ne înșelăm, chiar așa. Poate că cel mai bine ar fi să nu mai greșim sau să nu mai avem dreptate în privința celorlalți și să ne continuăm drumul doar pentru a ne plimba. Dar, dacă ajungeți în acest punct..., înseamnă că aveți noroc.*

Philip ROTH

1.

Este ușor să datezi cu precizie începutul acestei povești. Momentul în care totul a început s-o ia razna. Era într-o sâmbătă de octombrie, acum mai bine de doi ani. Pe vremea aceea, tatăl meu încă mai locuia în căsuța lui din Moret-sur-Loing, în departamentul Seine-et-Marne, la o oră de Paris. Era ora 10 dimineața. Sunasem îndelung la poartă, dar nu-mi răspunsese nimeni.

întrucât maşina lui era în curte, escaladasem poarta şi intrasem în casa trecând prin garaj.

' Porecla actorului ¡ean Paul Belmondo. (N.t.)

Tatăl meu. Marc Batailley, era beat mort, întins pe ¡os, în mijlocul bucătăriei. Tabloul îmi era familiar. De când aveam 10 ani, de la moartea surioarei mele, Vera, aceeaşi scenă se repetase adesea, urmând mai mult sau mai puţin acelaşi scenariu. La intervale mai mult sau mai puţin regulate, tata scotea albumele foto şi jucăriile din pluş ale surorii mele, pe care le păstrase. împingea tragicul până la a aşeza în faţa lui scaunul înalt din lemn pe care ea obişnuia să mănânce, şi trăgea la măsea până nu mai putea, vorbind cu fantoma ei, cerându-i iertare şi refăcând filmul vieţilor noastre. Venea de asemenea şi momentul în care îşi scotea revolverul Manurbin 73 din toc şi cocheta cu ideea de a-şi trage un glonţ în cap pentru a se reîntâlni cu ea.

Ca de fiecare dată, urmasem protocolul bine ştiut: îl dezbrăcasem, îl târâsem sub duş — apă caldă mai întâi, apoi jet rece — şi îl dusesem în pat, punându-i pe noptieră o ceaşcă de ceai pu-ehr fierbinte şi un pahar mare de suc de lămâie cu ghimbir.

Niciodată nu mă supărasem pe el. Dimpotrivă. Ştiam că aceste plonjări în hăul tristeţii erau nişte supape de siguranţă. Nişte compartimente de decompresie necesare care-l ţinuseră în viaţă până astăzi. Şi apoi avusesem şi eu propriile mele depresii, orele mele mai puţin glorioase, demonii mei familiari. Iar tata îmi fusese mereu alături, fără să-mi facă morală. Venise să mă ia de mal multe ori de la comisariat după nişte încăierări; mă însoţise în două rânduri în timpul internărilor la psihiatrie, după ce simţisem şi eu chemarea golului. Puseserăm mereu a .ltiiri unu. de aitui. Ne

restrişte. Tata era bărbatul vieţi. mele. ş. eu vieţii lui.

Coborâsem în sufragerie şi făcu^m .

dine. Pusesem iaiocscLnu.^rSrr:,

printre care faimosul „Bebelefan" pe ca v„a ţ* cu ea peste tot şi care fusese martorul agoni i * maşina mamei. Ultimul prieten. Ultima $i_{m\varphi}$ care o luase cu ea. Desigur, de câte ori văd jucăriâas de pluş, ş. eu plâng şi am chef să mă sinucid. Şi eu la rândul meu, mângâiasem ţeava revolverului MR73 şi cochetasem cu ideea de a-mi zbura creierii ca să merg să o reîntâlnesc în ceruri. Ştiam că era foarte probabil ca, mai devreme sau mai târziu, lucrurile să se termine astfel. O parte din mine se pregătise pentru asta de mult timp. Dar nu astăzi şi nu aşa.

în cele din urmă, pusesem arma la loc, în tocul ei. Eu şi tata avem acest lucru în comun: suntem nişte rezonabili nesăbuiţi. Nişte cumpătaţi ai lipsei de măsură. Frecventăm nebunia şi haosul fără să ne lăsăm înghiţiţi cu totul. O foame de viaţă reuşeşte întotdeauna să ne aducă înapoi spre lumină.

Terminasem de făcut ordine aranjând fotografiile la locul lor în albume şi, cum era de aşteptat, uitătulu-mă peste ele, mă trecuseră şi pe mine fiorii. Regret că mama este prezentă în majoritatea pozelor. încântată de pro- pria-i imagine, găsea întotdeauna un mijloc de a intra în cadru, spre deosebire de tatăl meu care o făcea pe fotograful. Dând paginile, nu găsisem decât patru poze» care eu şi sora mea apăream doar cu el Patru fo.ograj care

îmi aminteau că avusesem o copilărie fer «^J 10 ani. Inocenţa n-a durat mult timp, dai acest decenta dat o structură de rezistenţă şi n.ş.e« P pot să mă sprijin şi care. în fine, mă **„rote**,ează lucruri. Dar nu de toate.

Într-unul dintre albume recitisem vechi tăieturi din presă pe care nu le mai văzusem de mult timp. Nişte articole din *La Proveiice* şi din *La Marseillaise* publicate în zilele de după arestarea lui Raynald Pfefferkorn, Horticultorul. Era punctul culminant al carierei tatălui meu. Cu doar câteva luni înainte de moartea Verei, echipa Brigăzii de Criminalistică din Marsilia, pe care el o conducea, îl identificase şl îl arestase pe unul dintre primii criminali în scrie francezi din epoca modernă. Supranumit Horticultorul, rfefferkorn era un psihopat pervers care sechestrase şi asasinase opt persoane — şase femei şi doi bărbaţi — din aglomeraţia marseiezâ, între 1987 şi 1989. în februarie 1990, ştiindu-se demascat. Horticultorul încercase să ia un tren spre Belgia. Tatăl meu şi doi dintre oamenii lui, Nucerra şi Albertini, îl încolţiseră „ca pe vremuri", pe treptele scării mari din gara Saint-Charles. Cam ca Belmondo în filmul *Panică în oraş.*

Referinţa la Bebel era prezentă în articolul din *La Provence.* După 30 de ani, ea continua să mă umple de mândrie. Aceasta era imaginea pe care o păstram despre tatăl meu. Era de neuitat. îmi permisese să le suport pe toate celelalte. După această faptă strălucită şi după mutarea la Paris, cariera lui cunoscuse într-adevăr coborâşuri mai mult sau mai puţin abrupte, în funcţie de starea lui psihică şi de atribuţiile pe care le avea. De mai multe ori, avusese pe cap inspecţia Poliţiei Naţionale. Mă temusem pentru el de câte ori încercau să-l doboare, dar dificultăţile aveau mai degrabă efectul de a-l remonta. în urmă cu trei ani fusese cât pe ce s3 fie dat afară din poliţie după ce sustrăsese două pacheţele de haşiş pentru a plăti un informator. Din fericire, avocatul pe care i-l găsisem
reuşise să oprească procedura de punere sub acuzaţie înainte de a fi încheiată.

Acum era în prag de pensie. Ştiam că era marginali- zat de mult timp. Departamentele îşi pasau epava precum o pisică moartă, iar susţinătorii lui dispăruseră aproape toţi. Situaţia asta mă îngreţoşa. Mă gândeam adesea la ea, animat de un amestec de furie şi de durere a cărui existenţă nici măcar el n-o bănuia.

Furia era îndreptată mai întâi spre mama mea, Élise Batailley. După moartea surorii mele, în timp ce părinţii mei cereau amândoi tutela mea exclusivă, se găsise un judecător expert în dreptul familiei care-i dăduse câştig de cauză maică-mii! Coabitarea noastră nu durase decât două luni. Nu-i vorbeam decât pentru a o copleşi cu insulte. Fugeam de-acasă ori de câte ori puteam, pentru a mă duce la tata şi, ca s-o discreditez la maximum, povesteam la şcoală că mă închide în pielea goală în pivniţă şi că aduce bărbaţi noaptea ca să doarmă în patul ei. Şi apoi, într-o dimineaţă, aflasem că amantul ei, dentistul Joël Esposito, distrus de scandalul iscat după moartea surorii mele, îşi luase viaţa, spânzurându-se de un copac din grădina lui. Moartea lui Esposito grăbise capitularea mamei. A acceptat mai întâi o tutelă comună, dar, la puţin timp după aceea, tata a plecat să lucreze la Paris şi ea nu s-a împotrivit să-l urmez.

Ani de-a rândul, Élise a continuat să mă sune Şi să-mi scrie, dar nu-i răspundeam niciodată la telefon şi nu-i deschideam niciodată scrisorile. Când am împlinit 15 orîmnr[illegible] despre ea. După ce [illegible] P"bHcat. . încercat din nou să ÎSKT-[illegible] vreo .0 ani, cu o^a un^l^T" ^ * [illegible] 8 şedinţe de autografe de la

• m Megastore de pe Champs-Elysées. O recunoscu- de departe şi îi arătasem dt-getul mijlociu, ceea ce o descurajase să se apropie mai mult. Pusesem la loc albumele foto pe rafturile bibliotecii, alături de sutele de discuri de muzică clasică. Autodidact, tata nutrise întotdeauna o pasiune pentru pian. Pusesem un CD, oarecum la întâmplare, doar pentru că-mi plăcuse coperta — Erick Satie, *Cymnopédies,* interpretate de Milena Bergman —, ca să ascult în timp ce spălam vasele şi dădeam cu mătura. Odată curăţenia terminată, îmi făcusem o cafea şi ieşisem s-o beau afară. Pe masa din lemn de tec de pe terasă, tata îşi uitase pachetul de ţigări şi bricheta Zippo, care avea gravat pe ea un cap de leu cu o coamă strălucitoare. Eu, care nu fumez niciodată, îmi aprinsesem o ţigară. Un mod patetic de a rămâne aproape de el. De a începe să mă ucid încet, pentru a-l însoţi în moarte. Ca să se simtă mai puţin singur. Căci, de câteva zile, termenul-limită se apropiase periculos de mult. La începutul săptămânii, o tomografie computerizată a plămânilor şi o biopsie arătaseră că un cancer într-un stadiu deja avansat se agrava în plămânii bătrânului leu.

Mersesem cu tata să-şi facă analizele. La spital, un medic îi propusese să-l includă într-un program de chimioterapie, singurul mijloc de a stopa evoluţia bolii. După ce-i mulţumise, tata îi răspunsese că nu dorea să participe. Se ridicase de pe scaun, apoi, mai mult în glumă decât ca o sfidare, îşi aprinsese o ţigară înainte de a ieşi din cabinet.

3.

— Salut, campionule!

Tata îşi făcuse apariţia pe la ora 13, nu prea mahmur, având în vedere circumstanţele. îmi ciufulise părul aşa cum făcea de când eram un ţânc. Se bărbierise, luase pe el o cămaşă albă, blugi şl un sacou Kenzo pe care trebuie că-l avea de vreo 15 ani, dar care încă te mai inducea în eroare.

— Mergem să mâncăm ceva? îmi propusese el ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— De acord.

— La Belle Équipe îţi convine?

— Hai!

La Belle Équipe era o cârciumă de cartier, pe malul râului, unde obişnuia el să meargă. în pofida procentului de alcool pe care încă îi mai avea probabil în sânge, insistase să conducă roadsterul lui Caterham. Eu îi făcusem cadou, în urmă cu cinci ani, automobilul britanic cu două locuri, pentru că este modelul pe care-l conducea Belmondo în *Poliţist sau deiincvent.* Ajunşi la restaurant, se dăduse un pic în spectacol în faţa patroanei, ca să obţină o masă „pe malul mării".

Comandaserăm stridii şi peştişori prăjiţi. Eu beam l'essac-Léognan, el dădea pe gât Coca-Cola Zero. Era weekend. Decorul era kitsch, dar cadrul, bucolic: fete de masă în carouri albe şi roşi:, jardiniere cu flori. Un tip îmbrăcat în marinar cânta la acordeon... în jurul nostru, să sc distreze nu ^chiar pe »»tui meu,

-^ S^trî^ dc
me r1ecumi_

a'b bău. sub bolta umbroasă ' ∗ vini?orul
— M-am gândit la ceva- ar f•
d«ă ai veni să locuieşti ci. -31 practic P»"tru tine rioada chimiotcrapiei.
° strada Assas, pe pe-
'„„„„»«OdeUna
— Nu fac chimioterapie, Rapha, ţi-am spus deja.
_ Dar e stupid, n-o să aştepţi să mori fără să încerci nimic!
— Ba da, am obosit. M-am săturat de toate astea.
— Te ştiam mai combativ.
— Ascultă, toată chestia asta cu „să te lupţi cu boala", „să fii puternic", „să gândeşti pozitiv" e doar vorbărie. N-are nicio consecinţă asupra propagării celulelor canceroase.
— Nu ţi-e frică de moarte?
— Nu chiar. (îmi căutase privirea.) Şi ştim foarte bine amândoi că o bună parte din mine a murit cu mult timp în urmă.
— „O parte din mine a murit cu mult timp în urmă" — şi asta este tot vorbărie.
Nu-şi putuse stăpâni un zâmbet slab.
— Sunt de acord, chiar dacă ăsta este adevărul.
— Deci o să aştepţi pur şi simplu să mori? Se scărpinase în barbă, strâmbându-se.
— N-ar trebui să dureze foarte mult.
— Şi eu?
— Ce-i cu tine?
— Nu-ţi pasă că mă laşi singur?
— Nu mai pot să-ţi dau nimic, Rapha.
Nu încercase să-şi ferească privirea şi ceea ce văzusem în ochii lui mă devastase. Certitudinea că depusese armele.
— Sunt *gol*, îmi confirmase el.

Apoi se ridicase, mormăind ceva de genul: „Iar îmi vine să mă piş. Afurisita asta de prostată! Mă scoate din sărite.

"Rămăsesem aşezat pe scaunul meu, descumpănit, confuz. în timpul conversaţiei, încercasem să nu întorc capul, dar ştiam foarte bine că *ea* era acolo de ceva timp şi că *ea* urmărise discuţia. Vera, sora mea. Sau mai degrabă fantoma ei. Sau mai exact reprezentarea a ceea ce-mi imaginam a fi fantoma ei. Azi avea şapte-opt ani. Purta nişte ochelari de soare în formă de inimă, avea două codiţe împletite şi sugea un baton de înghe ţată Mr. Freeze cu mentă.

— De data asta n-ai ce face, îmi zise ea, tati o să vină în curând să mă vadă.

— Nu, nu cred.

— A fost cât se poate de clar, nu?

— N-o să-l las să plece.

Ea îşi lăsă ochelarii în ¡os, pe nasul cârn.

— Şi tu, tu de ce nu vii cu noi? Vom fi fericiţi în ceruri, toţi trei.

— Nu, nu aşa merge treaba.

— Există o trambulină imensă şi nişte căluşei. O să ne distrăm grozav.

— Pleacă acum!

Scosese limba la mine, dar se făcuse nevăzută la întoarcerea tatălui meu. Cu o figură impenetrabilă, acesta comandase un pahar de vin rosé şi îşi aprinsese un trabuc.

— Şi tu... cum o mai duci? Cum stai cu viaţa personală, cu cărţile, cu femeile...

în acel moment, scenariul căpătase formă. Asemenea unui proiect de roman: o străfulgerare, nişte idei care i se asociază pentru a forma o urzeală coerentă. De unde venea acea scânteie? Fără îndoială, din vinovăţia pe care o simţisem întotdeauna pentru că nu-i dădusem tatălui meu singurul lucru care l-ar fi făcut din nou fericit. O noră şi nişte nepoţei care ar fi refăcut familia distrusă de mama. Ani de-a rândul, îmi vorbise de dorinţa lui de a deveni bunic, dar niciodată nu mă gândisem să am un copii. Aş fi trăit tot timpul cu teama că-l voi pierde. Aşa cum o pierduserăm noi pe Vera. _ Sunt bine. Am întâlnit o fată formidabilă. _ La Paris?

— Nu, în Elveţia, luna trecută. Am stat în acelaşi hotel din Lausanne.

— Ce căutai acolo? Te documentai pentru vreun roman?

— Nu, aveam o şedinţă de autografe la librăria Payot.

— Şi cine-i fata asta? Vreo bogătană?

îmi veni în minte coperta CD-ului pe care o văzusem acasă la el.

— O pianistă germană. De altfel, s-ar putea s-o ştii: Mi- lena Bergman.

Aşa cum sperasem, o luminiţă i se aprinsese în privire.

— Bineînţeles că ştiu cine este! Am majoritatea discurilor ei. Schubert, Debussy, Satie...

îmi plăcea amestecul de neîncredere, de curiozitate şi de amuzament pe care îl citeam în ochii lui.

— Dar voi... chiar ieşiţi împreună?

— Da, de o lună.

— E formidabil. Povesteşte-mi! Cum este în realitate? Şi uite-aşa fusese aruncată bomba. O frază anodină în timpul unei mese pe malul apei, pentru a-i capta atenţia tatălui meu. Pentru a-i pune câteva picături de benzină în motor. Şi maşinăria pornise. Am comandat un rând de cafele, apoi încă unul şi am discutat mai bine de o oră. Mă lansasem în ceea ce ştiu eu să fac cel mai bine: să inventez, să mistific,

să mint. Şi eram într-o formă de zile mari. Zâmbetul lui îmi alimenta abundenţa detaliilor. Treptat,
2U
mă prinsesem în joc. Povestea mea câştiga consistenţă şi adăuga amănunte. Sculptam personajul Milenei Berg. man aşa cum ştiam că i-ar plăcea tatălui meu: ceva între blondul scandinav şi căldura mediteraneeană. O femeie discretă, maternă, care îmi oferea mereu încrederea şi complicitatea ei. Opusul mamei mele. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât îl vedeam cum se transfigurează. Am profitat de avantajul meu: am schiţat posibilitatea unei căsătorii şi pe cea, poate nu atât de îndepărtată, a unei familii. într-o oră, am reuşit să-l fac să se răzgândească. La sfârşitul mesei, când ne-am urcat în maşină, afacerea era aranjată: avea să-şi vândă căsuţa, să vină să stea la mine şi să-şi înceapă şedinţele de chimioterapie cât mai repede posibil.
4.

în 1971, mica localitate Illiers, din departamentul Eure-et-Loir, a solicitat schimbarea denumirii pentru a o lua pe cea de Combray, toponim sub care Marcel l'roust o descrisese şi o făcuse celebră în romanul său *în căutarea timpului pierdut*. îmi place anecdota asta. Ea dovedeşte puterea ficţiunii, aceea de a reuşi să creeze un univers care se substituie uneori realităţii.

inventasem relaţia mea cu Milena Bergman şi acum trebuia s-o fac să devină reală. Aveam o constrângere serioasă: tata era poliţist. Nu puteam să-l duc mult timp cu zăhărelul, dacă minciuna mea nu era foarte solidă.

Alegând-o pe Milena Berman — despre care nu ştiam mare lucru —, avusesem mult noroc: artista era de o discreţie absolută în privinţa vieţii ei private. Avea, desigur, un cont pe Instagram, dar nu era decât în mică parte alimentat cu noutăţi, postate, fără îndoială, doar de casa **ei** de discuri. Puţinele interviuri pe care le-am putut citi mi-au permis sS extrag câteva informaţii de care m-am **servit** pentru a îmbogăţi conversaţiile cu tatăl meu.

Conştient de faptul că îmi trebuia mai multă muniţie, m-am dus la Julien Hoarau, graficianul free- lancer care făcea coperţile romanelor mele. Pasionat de imagine, Hoarau ştia să facă de toate: fost om de publicitate, se reconvertlse la crearea de

site-uri web, la realizarea de scurtmetraje şi de clipuri de promovare a romanelor. Fără a intra în detalii, i-am cerut să încropească, folosindu-se de fotografiile pianistei recuperate *oniine,* câteva montaje în care să apar alături de Milena. Rezultatul era de-a dreptul impresionant şi mi-a fost de mare ajutor ca să mai rezist câteva săptămâni, dar tata nu voia acum decât un lucru: s-o întâlnească pe muziciană

.Nemaiputând să dau înapoi, am încercat să găsesc o soluție pentru a scăpa de consecințele minciunilor mele. Nu exista niciuna. Am hotărât să-i dezvălui totul tatălui meu, dar în fața lui mi-a pierit curajul. Tratamentul medical îl epuiza. Aveam impresia că, dacă-i mărturiseam adevărul, aveam să-i grăbesc sfârşitul. Singura persoană pe care o iubisem în viața mea şi de a cărui privire îmi păsa avea să moară, ultima imagine cu fiul său fiind aceea a unui trădător mizerabil. Trebuia să salvez aparențele până la capăt. Până la urmă, îi povestisem toată tărăşenia lui Hoarau, care a lansat primul, în glumă, ideea decisivă: „N-ai decât să angajezi o actriță ca să joace rolul Milenei în fața tatălui tău!" Acest scenariu absurd m-a obsedat câteva zile. Aveam un agent care se ocupa de gestionarea drepturilor audiovizuale ale cărţilor mele. I-am cerut să mă pună în legătură cu o directoare de casting. Mi-a recomandat-o pe Adrienne Kotcrski, pe care el o considera una dintre cele mal bune din Paris.

— Am în minte exact persoana care vă trebuie, m-a asigurat Koterski la telefon.

Mi-a aranjat o întâlnire cu o oarecare Garance de Karadec, cu care m-am văzut într-o după-amiază pe terasa de la Zimmer, lângă teatrul Châtelet. Am ajuns cu întârziere şi mi-a luat cinci minute s-o caut, căci nu semăna deloc cu Milena. Nici blondă, nici brunetă, Garance de Karadec se pierdea în mulţime. De talie mijlocie, cu faţa colţuroasă, trăsături nedefinite, privire luminoasă, dar şovăielnică, păr mediu tern şi încâlcit. În privinţa hainelor, era ceva între caricatura studentei la sociologie şi învăţătoarea cu idei de stânga din copilăria mea. Avea de toate pe ea: pantaloni şifonaţi cu turul lăsat, keffiyeh palestinian, geacă din piele de oaie şi ghete Pataugas kaki.

Mi-era greu să-mi ascund decepţia, dar, din politeţe, am început să fac conversaţie. îmi prezentă pe scurt situaţia ei: ţinea cursuri de improvizaţie în şcoli, făcea un pic de figuraţie, fusese costumieră pe proiecte de amatori şi participa la spectacole cu o trupă de teatru. După trei minute, îmi venea să plec. Cu geanta ei din lână, mi-o imaginam cu uşurinţă pe Garance de Karadec la ieşirea din amfiteatrele din Nanterre împărţind manifeste care chemau la „convergenţa luptelor". Dar nici măcar pentru o clipă n-am văzut cum ar putea s-o încarneze pe Milena Bergman.

— N-o să vă fac să vă pierdeţi timpul, am zis ridicând mâna pentru a cere nota de plată. Cred că Adrienne Koterski n-a înţeles ce caut.

— Am putea măcar să încercăm!

— Nu, n-ar folosi la nimic. Nu vreau să vă jignesc, dar rolul de compoziţie vă depăşeşte.

Am pus o bancnotă pe masă şi am lăsat-o baltă după această replică dezgustătoare. în zilele care au urmat, am uitat de acest proiect nebunesc. Sănătatea tatălui meu se deteriorase şi mai mult. Chimioterapia era un eşec şi moartea câştiga în mod inexorabil teren. Dar, după o săptămână, întorcându-mă acasă într-o seară, l-am găsit pe tata numai zâmbet, în timp ce-şi bea aperitivul pe terasă cu cea despre care el credea că este... Milena Bergman. Nu era o imitaţie. Era o încarnare. Metamorfoza lui Garance de Karadec era aproape înspăimântătoare. Totul era perfect: un uşor accent, inflexiunile vocii, felul în care îşi ţinea capul, părul lins şi blond, dezinvoltura celor de viţă nobilă amestecată cu atenţia acordată interlocutorului. Până şi hainele erau potrivite: brăţară emailată, pulover din caşmir Loro Piana, trenci Heritage; şi un parfum discret. Cum de fusese în stare o actriţă de mâna a doua, ca ea, să realizeze o asemenea transformare? De unde luase bani ca să-şi cumpere asemenea haine? Eram atât de surprins — şi fericit să-mi văd tatăl în al nouălea cer —, încât am băgat aceste întrebări sub preş.

I.a sosirea mea, tata a propus să pregătim cina. Am petrecut o seară excelentă care l-a ridicat moralul. Situaţia s-a repetat de mai multe ori în săptămânile următoare. Garance îşi lua rolul în serios. încheiasem un acord financiar, dar actriţa rămânea pentru mine un mister, în septembrie, devorat de cancer, tata a fost internat în spital şi un medic m-a asigurat cu răceală că „totul se va termina în mai puţin de 10 zile". Atunci, pentru a-i uşura plecarea, m-am afundat şi mai mult în minciună. Şi am pretins că eu şi Milena aşteptam un copil.

S.

Tata n-a murit în 10 zile. La două luni după sinistra profeţie, se întorsese acasă, menţinut în viaţă de un nou tratament pe bază de imunoterapie la care reacţiona bine.

— Bătrânul leu încă mai rage, a constatat el. O să am şansa să-mi cunosc nepoţica.

Îşi băgase în cap că „Milena" era însărcinată, că va avea o fată şi aştepta confirmarea ecografiei din al doilea trimestru. F.ram din nou pradă disperării. Fericit şi uşurat să-mi văd tatăl agăţându-se de viaţă, dar, în acelaşi timp, îngrozit la ideea consecinţelor minciunii mele. Nu mai dormeam. Trebuia să fac ceva. Aveam cuţitul la gât. Pe lângă faptul că ştiam că nu voi găsi niciodată nicio soluţie pentru a ieşi din beleaua asta, povestea cu sarcina adăuga un *deadline* insuportabil minciunilor mele.

Totuşi, şi de data asta, ceva m-a salvat. Un eveniment tragic. Una din cele mai mari drame ale istoriei aeriene moderne. Pe 8 noiembrie, cursa AF 229 s-a prăbuşit în Atlantic şi toţi pasagerii, printre care şi Milena Bergman, au murit. în câteva ore, situaţia mea s-a restabilit, graţie acestui accident cumplit.

Am concediat-o pe Garance de Karadec şi m-am trezit, fără să vreau, în faţa tatălui meu, în rolul fiului care trebuia protejat. Deveneam „tenebrosul, văduvul, cel neconsolat". întremat în urma imunoterapiei, patriarhul nu s-a lăsat doborât. Şi-a reluat rolul de şef de familie şi a vegheat asupra mea de parcă aş fi avut 10 ani. Remisla cancerului său a fost spectaculoasă. Lunile au trecut, permiţându-mi încet-încet să renunţ la cos-

tumul de doliu. Ne înţelegeam bine. Viaţa continua. Tata şi-a reluat munca; eu am început să scriu un nou roman

Necunoscuta *din Sena*

.N-am mai auzit niciodată de Garance de Karadec
Aproape că uitasem de existența ei. Până când o polițistă a venit să mă caute în bârlogul meu secret, pentru a mi da ceasul pe care Garance îl luase cu ea.
IU.

SALTIMBANCII LU 1 plO N Y SO SAdevărul gol-goluţ

Eşti scriitor pentru că nu e de ajuns să fii doar tu. Am nevoie să fiu actriţă pentru că nu e de ajuns să fiu doar eu.

Joyce Ca rol OATES

ROXANE

1.

Birourile lui Adrienne Koterski erau situate pe strada Lincoln, în arondismentul 8, la etajul al treilea al unui imobil care dădea în acelaşi timp spre stradă şi spre o curticică interioară acoperită cu zăpadă pe cale de a se topi. Soarele se întorsese oarecum pe neaşteptate, punând capăt fantasmelor cu „Crăciunul alb". Roxane se pregătea să sune, când o tânără — alură de manechin, ochelari fumurii şj căşti în urechi — împinsese uşa agenţiei, vorbind la telefon despre castingul ei, într-un amestec de ebraică Şi engleză. Poliţista profitase de usa deschisă, pentru a ■ntra în clădire.La ora prânzului, îr. această zi de 24 decembrie, nu era nimeni la recepţie. Pe etajul pustiu, Roxane o luase pe un culoar cu parchet deschis la culoare şi pereţi tapetaţi cu afişe de filme de autor. La capătul labirintului se afla un studio foto de unde se auzeau voci. Roxane împinse uşa întredeschisă. Spaţiul era imens, încadrat de pereţi Kri-deschis care adăposteau proiectoare, reflectoare şi o masă de mixaj. O mică echipă asista la probele pentru un rol feminin. Aşezată pe un taburet, Adrienne Koterski, cu părul lung, blond, îi dădea replica unei actriţe. F.rau de faţă doi tehnicieni, unu! cu camera de filmat, celălalt în faţa unui pupitru de comandă.

— Poliţia, băieţi! Faceţi o pauză! zise Roxane adre- sându-se celor doi bărbaţi.

Îi făcu un semn din bărbie actriţei, pentru a-i sugera să iasă şi ea. Deranjată de aerul închis şi de lumina difuză, ridică jaluzelele electrice pentru a lăsa să intre soarele, apoi luă locul candidatei, aşezându-se în faţa directoarei de casting, care o privise fără să scoată ni- ciun cuvânt.

— Aţi venit să daţi o probă? întrebă ea, în cele din urmă.

— Nu. Astăzi, mai degrabă dumneavoastră o să daţi una, răspunse Roxane arătându-i legitimaţia. Aş vrea să-mi vorbiţi despre Garance de Karadec.

— Ah, Garance, bineînţeles..., oftă ea gânditoare. Sper că nu i s-a întâmplat nimic neplăcut, nu?

Adrienne Koterski era o blondă vopsită, cu tenul deschis şi o piele uscată care se cojea de parcă ar fi stat la jumătatea lui august în soare. Îşi ascundea privirea în spatele unor ochelari albăstrii de formă octogonală. Lon- gilină, purta nişte sandale cu tocuri ortopedice, o fustă şi geacă de blugi cambrată.

_ O cunoaşteţi de mult timp?

_ De patru-cinci ani. Dar nu mi-aţi răspuns: i s-a întâmplat ceva?

0 îngrijorare neprefăcută i se citea pe chip.

— Mai întâi, răspundeţi-mi la întrebări.

— Poliţiştii..., oftă Koterski. Roxane îi făcu jocul.
— De fapt, cred că meseria mea nu e foarte diferită de a dumneavoastră.
— Adică?
— Să descoperi talente este oarecum ca şi cum ai urmări nişte criminali, nu? E tot un fel de vânătoare. Mergem pe teren pentru a intra în contact cu prada noastră.
— Dacă vreţi. În orice caz, eu sunt cea care a descoperit-o pe Garance, asta-i sigur.
— Povestiţi-mi! Unde aţi găsit-o?
— într-un teatru cam jegos. O sală de spectacole de la periferie.
Koterski îşi aprinse o ţigară şi începu să-şi depene amintirile.
— Astăzi, multe lucruri se întâmplă online, dar eu, una, sunt de modă veche. Nu mi-e teamă să suport spectacolele de amatori din cartierele mărginaşe, chiar şi pe cele mai proaste, sperând să dau peste un tânăr talent. Când am văzut-o prima dată jucând, Garance făcea parte dintr-o trupă de improvizatori complet duşi cu pluta, influenţaţi de Living Theatre.
— Nu-mi spune nimic chestia asta, mărturisi Roxane îndreptându-se de spate pe taburetul inconfortabil.
— Compania Living Theatre a fost creată la New York de un cuplu de anarhişti. A cunoscut momentul de glorie în anii 1960. Crezul lor se baza pe implicarea spectatorului în scenografia teatrală. Abolirea graniţei dintre trupa de teatru şi spectatori...
___Mai precis, ce vrea să însemne asta? Că publicul poate să devină actor şi să participe la spectacole improvizând?
— Exact! Cu devierile pe care ni le putem imagina legate de ideologia libertară a epocii. Actorii aveau uneori relaţii sexuale pe scenă şi îi invitau pe spectatori să li se alăture. Recrutau drogaţi pentru a-i integra în piesa lor. Pe scurt, toată chestia asta era radicală şi sinistră...
Roxane păstra în vizor ancheta ei, încercând zadarnic să facă o legătură între ceea ce-i spunea directoarea de casting şi datele de care dispunea.
— Şi care era scopul?
— Să pună în discuţie raportul dintre realitate şi ficţiune. Să folosească teatrul ca pe un executoriu pentru dorinţele reprimate de societate.
Koterski trase două fumuri nervoase, după care focaliză din nou discuţia pe Garance.
— Pe scurt, chiar şi într-un spectacol atât de prost, am simţit imediat că fata asta avea ceva. O prezenţă, o vitalitate, un şarm

tulburător. M-am dus s-o văd pentru a-i propune să dea nişte probe şi să devin agentul ei. Mi-a răspuns „de ce nu?", dar n-a venit niciodată!

Se ridică pentru a lua un pahar de carton pe care îl folosi ca scrumieră. Întredeschise fereastra şi continuă să fumeze în lumina palidă a soarelui de iarnă.

— Până la urmă, eu am alergat după ea. Încet-încet, am învăţat s-o cunosc şi mi-am dat seama că mă înşelam: Garance n-avea doar „ceva", era cu adevărat o actriţă excepţională.

Roxane oftă. Nu prea îşi dădea seama ce înseamnă o actriţa excepţională. Pentru ea, toată chestia asta era vorbărie goală. O masturbare intelectuală de burghezi boemi. Dar nu era momentul s-o irite pe interlocutoarea ei.

— Ce are atât de neobişnuit? întrebă ea. De ce reprezintă pentru dumneavoastră un profil deosebit?

— Mai întâi, are un talent ieşit din comun: capacitatea de a putea să joace orice. Garance este actriţa perfectă. Vi-i amintiţi pe Meryl Streep sau Dustin Hoffman în anii 1980? Este la fel de credibilă în rolul unui sex-simbol ca şi în cel al unei persoane oarecare. Oamenii de genul ăsta nu se lasă închişi într-o colivie. Sunt de o flexibilitate totală.

Roxane făcu o mutră neîncrezătoare.

— Mi-e greu să-mi reprezint asta *concret*. Dincolo de emfaza expresiilor consacrate.

— Înţeleg, răspunse Koterski stingându-şi ţigara. Veniţi să vedeţi!

Se deplasă până la pupitrul de comandă unde se afla un laptop.

— Înainte, actorii aspiranţi cărau cu ei un *book* cu fotografii. Astăzi, fiecare îşi face propriul demo pe site-urile care găzduiesc materiale video.

Câteva secunde mai târziu, un montaj realizat din scurtmetraje şi piese de teatru se derulă pe ecran. Imaginile dovedeau, într-adevăr, evantaiul jocului impresionant al lui Garance de Karadec. Probele filmate frapau mai ales prin varietatea identităţilor întruchipate de actriţă, astfel că, de la o secvenţă la alta, ţi-era greu să crezi că era vorba de aceeaşi femeie.

Pare uşor fiindcă este talentată, dar e foarte complicat să fii atât de exact interpretând roluri atât de diferite, preciză Adrienne Koterski. Există o parte de talent înnăscut şi de instinct, dar e şi multă muncă şi durere pentrua înţelege cu adevărat un personaj. Camera de filmat o adoră, scena o adoră. De cum apare, se întâmplă ceva.

Avea în voce un amestec de admiraţie şi tandreţe.

— înţeleg asta, consimţi Roxane, dar ceva mă deranjează: dacă Garance are un asemenea talent, de ce n-a găsit un rol pe măsură în cinema sau în teatru?

Directoarea de casting scoase un oftat lung.

— Aţi pus degetul pe rană, căci a doua trăsătură neobişnuită a acestei fete, cea care o distinge de toate actriţele pe care le cunosc, constă în faptul că Garance nu este realmente interesată să obţină roluri.

— Ştiţi câţi oameni lucrcază intermitent în Industria spectacolului în Franţa? întrebă Adriennc Koterski.

Roxane - căreia nu-i plăcea să fie prinsă pe pictor greşit — spuse o cifră la întâmplare.

— 30 000?

lînrf s n ' ™'S^rasera in«f <» bucătărie micuţă de lângă «ud,o.

Directoarea de casting turnă apă fierbinte în două căn, puse pe masă: ceai pentru ea şi cafea solubilă pentru Roxane.

_ 300 000, anunţă Koterski, dintre care mai mult de 50 000 sunt actori. La cifra asta trebuie să adăugăm adolescentele care o fac pe prinţesele pe Instagrarn, multitudinea de candidaţi la reality show-uri, modelele de tot fellil care încearcă să răzbească cu orice preţ etc. Pe scurt, ¡n Franţa, toată lumea crede că poate fi actor.

Roxane înţelegea unde vrea să ajungă. Aşa că îi întinse o mână de ajutor sub forma unei constatări. _ În timp ce numărul de roluri este în mod inevitabil
restrâns...

Koterski consimţi dând din cap.

— Agenţia mea lucrează cu cei mai buni. Trebuie să găsesc cel mult 150-200 de roluri pe an. Deci meseria mea este să spun nu. Meseria mea este să spulber iluziile unor ego-uri nemăsurate şi fragile. Şi nimeni nu mă refuză când îi propun un rol. Chiar şi pentru a face figuraţie într-un serial, am 50 de actriţe care se bat între ele. N1MF.NI nu refuză, în afară de... Garance de Karadec.

Roxane simţi la Koterski un sentiment asemănător cu decepţia amoroasă. Gânditoare, aceasta desfăcu un pliculeţ de zahăr pe care-l puse în ceai. Pe cana ei, Roxane descifra un citat atribuit lui Marlon Brando: „Un actor este un om care nu te ascultă dacă nu vorbeşti despre el”.

- Acum trei ani, Garance l-a lăsat baltă pe Jacques Au- Wd, reluă directoarea de casting pe un ton decepţionat. ™ trecut, eu am realizat castingul franţuzesc al următorului film al lui David Fincher. l-am arătat peste 100 de fete şi «Iliciţi care a fost singura pe care a ales-o? Garance, bineînţeles! Doar că domnişoara de Karadec nu era interesată de film. A dat probe pentru că o amuza, dar nimic mai mult. E păcat să ai un asemenea talent şi să nu-l foloseşti!

Acum, admiraţia se transformase în agasare, apoi în furie.

— Dar ce caută, atunci? întrebă Roxane.

— Ceea ce o interesează este experienţa şi provocarea jocului. Aşa-z.isul *acting,* jocul actoricesc în sine. Nu notorietatea. Nu să fie noul star. Garance este pasionată de teatru. Are o diplomă în literatură clasică şi cunoaşte operele importante, dar, pentru ea, jocul se apropie de performanţa totală. O să vă repete că nu se simte vie decât atunci când joacă un rol. Că teatrul este magic, căci totul se consumă imediat. O adevărată iluminată.

Roxane schimbă subiectul.

— Numele ăsta, de Karadec, de unde vine? Cred că din Bretania.

— Da. Garance provine dintr-o veche familie aristocratică. Tatăl ei, Abel Toussaint de Karadec, era un diplomat destul de cunoscut, care a jucat un rol important în timpul mandatului lui Mitterrand. Mama ei, Tiphaine de Karadec, era o psiholoagă maoistă. Cuplul era dependent de opium şi, în cele din urmă, a căzut în patima heroinei. După crize de demenţă şi internări la

psihiatrie, au murit amândoi cu creierul prăjit, în conacul lor, pe o insulă din Finistère.
— Ce vârstă avea Garance atunci?

După părerea mea, 17-18. După studii, a plecat ca bonă în Marea Britanie. Acolo a cunoscut un tip ciudat,Amyas Langford, un actor englez care-şi tăcuse o trupă de teatru. Un tip bolnav, complet dus cu pluta. ¡11 capul lui Roxane se aprinse un beculeţ.

— Spune-mi mai multe despre el!

Koterski îşi aprinse încă o ţigară, ca şi cum avea nevoie de o doză de nicotină pentru a-şi stimula memoria.

____Amyas este un fost elev de la RADA, Academia Regală de Artă Dramatică, cea mai veche şi cea mai prestigioasă şcoală de teatru englezească. Şi el ar fi putut, fără îndoială, să aibă o carieră uimitoare. A jucat mai multe roluri în producţii BBC. Circulă pe seama lui o legendă, pe care eu o cred fondată. Acum câţiva ani, în timp ce interpreta rolul unui membru al Rezistenţei într-un film de televiziune despre al Doilea Război Mondial, a împins verosimilitatea atât de departe, încât şi-a implantat un dinte găurit care avea o capsulă adevărată de cianură în interior! Vă daţi seama cam de ce-i în stare tipul...

— Ah, şi el are aceeaşi obsesie: artă pentru artă?

— E chiar mai radical decât atât. Amyas Langford este un bărbat excesiv, apropiat de mediile anticapitaliste şi anarhiste. Susţine un teatru total, conflictual şi revoluţionar.

— !n practică, ce este teatrul ăsta?

0 porcărie. Mari elanuri lirice — să respingi limitele scenei, să integrezi teatrul în viaţă, să desfiinţezi graniţele dintre artă şi existenţă —, dar mai ales multă provocare de doi bani. îmi amintesc de piesa pe care am văzut-o. Amyas voise să reproducă un *happenins* imaginat de l'e- ter Brook. La sfârşitul spectacolului, actorii aruncau spre spectatori fluturi vii cu aripile în flăcări. Asta-i plăcerea or-să le creeze spectatorilor o stare de nelinişte pentru ª"' mtegra în spectacolul lor.Roxane îşi pusese mobilul pe masă. Era pe modul silenţios, dar arunca o privire pe ecran de câte ori primea câte un mesaj. După eşecul cu evadarea lui Batailley, Botsaris fusese pus pe liber şi invitat să-şi ia concediu. Sorbier însuşi preluase comanda echipei însărcinate cu ancheta. Deşi nu putea s-o reintegreze pe Roxane în mod oficial, recunoscuse că nici nu putea să se lipsească de ea în ceea ce priveşte acest caz. Liem continua, aşadar, să-i dea informaţii, de data asta cu acordul lui big boss. BNRF-ul introdusese numele lui Garance de Karadec în diferite fişiere, dar deocamdată recolta nu era grozavă. Ultima locuinţă declarată de Garance fusese deja închiriată de două ori după plecarea ei, actriţa nu era cunoscută de serviciile fiscale şi nu realiza decât puţine operaţiuni în contul bancar, în timp ce-şi asculta interlocutoarea, Roxane căută fotografii cu Amyas I^ngford pe Google Images — nu găsi decât una, pe care i-o trimise prin SMS lui Valentine, însoţită de o cerere: intreabă-l pe amicul tău dacă acesta este bărbatul care i-a pasat informaţiile pentru a-şi scrie articolul.

— După părerea dumneavoastră, Garance este controlată de Langford?

— E clar că nu are o influenţă bună asupra ei. Amyas o încurajează într-un soi de radicalism, refuzând orice formă de teatru sau de cinema comercial, opunându-se oricăror reguli existente. Eu m-am născut în Polonia, în anii 1970. Familia mea a cunoscut jugul comunist pe pielea ei şi n-am nicio simpatie pentru mucoşii ăştia care voi să facă revoluţie postând mesaje pe Twitter de pe ii'hone-ul lor ultimul model.

Roxane nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Credeţi că ar putea fi violent cu ea?Este posibil. Există ceva ce ar trebui să ştiţi în legătură cu Garance. Tipii îşi pierd minţile la contactul cu ca. Parcă sunt vrăjiţi. Iar Amyas este mai degrabă genul posesiv. Nu m-ar mira să fi luat-o razna.
Ea lăsă să treacă câteva secunde, apoi completă portretul psihologic al protejatei sale.
— Garance este o fată complcxă. Cam ţicnită, dar foarte afectuoasă. O romantică în căutare de absolut. Poartă în ea un soi de melancolie foarte întunecată. După părerea mea, nu va fi niciodată fericită. Dar acum mi-ar plăcea să înţeleg: aţi venit să mă interogaţi pentru că Garance este suspectă într-o anchetă sau pentru că i s-a întâmplat ceva şi este o victimă?
— Credem că a fost răpită.
— De cine? De Amyas?
— Poate. Aţi auzit-o pe Garance vorbind despre cultul lui Dionysos?
— Nu, dar trupa de teatru pe care a fondat-o împreună cu Amyas...
— Da...?
— Se numeşte chiar Saltimbancii lui Dionysos.
Roxane simţi adrenalina curgându-i prin corp. În mod inevitabil, se apropia de creierul care trăgea sforile în acest caz tenebros.
— Şi nu sunteţi prima care-mi pune aceste întrebări, continuă Koterski. Unul dintre colegii dumneavoastră a venit la mine acum două săptămâni.
— Poftim?
— Se numea ca şi vinul.
— Ce vin?

Château-Batailley.Roxane dădu din cap Bineînţeles, un poliţist n Marc Batailley nu se lăsase păcălit de farsele ridicole al" fiului său. în momentul în care intrase în comă, Baiaiii ! făcea o anchetă despre Saltimbancii lui Dionysos şi, fă,j îndoială, le dăduse deja de urmă.

O nouă rafală de SMS-uri de la Liêm, punctată cu semne de exclamare. O cameristă de la un hotel din Orléans alertase direcţiunea după ce găsise într-o baie o piele de animal pătată de sânge şi o mască cu coarne de ţap. Camerele de supraveghere captaseră imagini de pe culoar şi de la intrarea în hotel.

Capturile de ecran de pe înregistrările video se afişară pe mobilul ei. Era Amyas Langford!

Voia să-i trimită un mesaj lui Liêm, când telefonul ei vibră. Sorbier *himself.*

— Şefu'! zise ea răspunzând, ştiu cine este bărbatul din înregistrările video de la hotel!

— Şi eu, răspunse liniştit şeful BNRF. Amyas Langford, tocmai l-am identificat.

Ea îşi ascunse cu greu decepţia.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Voiam să ştiu dacă eşti pregătită.

— Pregătită pentru ce?

— Să faci o mică plimbare. Te aştept jos.

— Unde jos?

— În strada l.incoln.

Roxane deschise fereastra ca să arunce o privire. Reperă maşina Peugeot a lui Sorbier parcată la colţul străzii François-I".

— Unde mergem?

baza militară de la Villacoublay. O să-ţi explic pe MARC

' „Ĵᵘ₴ₜ' ᶜᵛ ţ'ᵛ³ ™' ' ^»loana vertebra îi distrusă^ plămâni, perfora ,. ş, gura, nici nu vă mai spun. Mintea mea înceţoşată plutește prin limburile artificiale ale unei come induse. Am fost deseori într-o stare proastă la viata mea. Am încasat mai multe lovituri decât am dat, dar am reuşit mereu să mă ridic. Am avut un pic de caracter şi mult noroc. Pielea groasă şi inima plină de lacrimi. De data asta totuşi, mi-e frică. Nu pentru mine, ci pentru ceilalţi, începând cu fiul meu, Raphael. Turbez de furie că sunt paralizat în patul ăsta de spital, neputând să mişc niciun deget sau să rostesc vreun cuvânt, deşi cunosc rotiţele ameninţării care se pregăteşte.

Cum se întâmplă adesea în viaţă, o intenţie lăudabilă a fost preludiul unei drame. Minciuna puştiului... Gândindu-mă la ea, mă apucă tremuratul. Şi furia. îmi doream să cred în povestea lui Raphael, bineînţeles, dar nu-mi explic cum de-am putut să fiu *atât de* orb mai bine de un an! Noroc cu articolul din *Week'nd* care mi-a deschis ochii. Crăciunul ortodox pe stil vechi la Courchevel, deşi Milena Bergman dădea concerte în Japonia la acea dată. îmi condamnam credulitatea, dar această minciună a lui Raphael îmi strângea inima. Pentru că ştiam că eram Şi eu în mare parte responsabil pentru ea. Şi pentru că era o mare dovadă de iubire.

Dar, ca poliţist, mă fascina ceva. FATA. Cum putuse [sa m]ă păcălească, fără să-mi dau seama? Cum putuse să-şi interpreteze partitura într-un mod atât de convingător, fără nicio notă falsă? Din pudoare, am rezistat tentaţiei de a-i vorbi lui Rapha despre acest lucru. Dar, ca să fiu cu inima împăcată, m-am decis să anchetez pe cont propriu. Cine era ea? Care îi erau antecedentele, motivaţiile? Cum de era capabilă de o asemenea performanţă, care presupunea atâtea eforturi şi atâta implicare?

Pe un talon al carnetului de cecuri al lui Rnphael i-am descoperit numele: Garance de Karadec. Dar întrebările mele rămâneau tot fără răspuns. Era puţin prezentă pe internet, suficient totuşi pentru a putea să schiţez un prim portret. Lucra cu intermitenţă în lumea spectacolului, actriţă de mâna a doua într-o trupă de teatru insignifiantă. Trebuia să ştiu mai multe despre ea. Pudră de grafit, o pensulă, o bucată de panglică adezivă: am încercat să prelevez, ca pe vremuri, amprentele digitale pe care le lăsase poate pe carcasa CD-urilor Milenei Bergman pe care mi le oferise. Am reuşit să obţin două amprente potenţial exploatabile. Ceva îmi spunea că nu era imposibil ca fata asta să figureze în fişierul poliţiei. Iar al şaselea simţ al poliţistului mă incita să avansez incognito.

Ca să trec neobservat, i-am încredinţat amprentele lui Vincent Tircelin, un poliţist cam corupt pe care-l cunoscusem la Serviciul Regional al Poliţiei Judiciare din Versailles. Pentru 400 de euro, a acceptat să le introducă în Fişierul Automatizat de Amprente Digitale. Când mi-a comunicat rezultatele, avea figura consternată a celui care, după ce a crezut că i-a păcălit pe toţi, se trezeşte în rahat până-n gât. — în ce belea m-ai băgat, Batailley? întrebă el contrariat.Amprenta, deşi neidentificată, era prezentă în fişier în legătură cu un caz de crimă din 20171 Fusese colectată la Avignon, de pe un container cu gunoi în care fusese

găsit cadavrul unui fost militar. L-am sfătuit cu tărie pe Tircelin să uite de povestea asta şi ini-am început ancheta singur.

3. Garance de Karadec locuia cu chirie într-un mic apartament din strada Monsieur-le-Prince, deasupra unui restaurant japonez, împreună cu un oarecare Amyas Langford, un englez, actor şi el. Ca să aflu mai multe, am început s-o filez. în paralel, am colectat toate informaţiile pe care le-am găsit despre crima din Avignon.

Afacerea era nebuloasă. în toamna lui 2017, un militar pensionar, Jean-l.ouis Cremieux, fusese găsit cu gâtul tăiat intr-un container de gunoi din strada Banasterie, nu departe de Palatul Papilor. Cremieux era un fost ofiţer din Regimentul 21 de infanterie marină de la Frejus, unde nu lăsase decât amintiri frumoase. Supranumit „Sergeant Hartman", aluzie la instructorul sadic din filmul lui Ku- brick, avea o personalitate „rigidă" care-i orientase pe anchetatori pe pista unei răzbunări militare. Ce legătură putea să aibă cazul ăsta cu Garance de Karadec? Am hotărât să mă duc o zi în Oraşul Papilor pentru a mă vedea cu Gabriel Cathala, comisarul de poliţie care condusese ancheta.

Nu mi-a fost greu să obţin o întâlnire. Între timp, Cathala se pensionase şi, din câte înţelesesem la telefon, avea nişte lucruri de spus despre acest caz. L-am găsit în ziua aceea ocupându-se de măslinii lui, pe un teren tera- sat din apropiere de Gordes unde îşi construise o cabană din piatră. Era un poliţist din generaţia mea. Cunoştea povestea mea şi „legenda" Horticultorului. Ne-am simpatizat imediat şl nu s-a lăsat rugat să-mi povestească despre ancheta lui, în faţa unui pahar de lichior Rinquinquin de piersici.

___Trupul ex-ofiţerului era pe jumătate gol, iar în rest îmbrăcat şi fardat ca o femeie, îşi aminti Cathala. Cu lenjerie, tocuri înalte şi un soi de fular lung din piele de pui de căprioară, cusut direct pe piele.

Imaginea mi-a trecut prin minte şi mi-a dat frisoane. Excitaţie şi dezgust, două sentimente adesea amestecate în meseria de poliţist.

— Dar cel mai ciudat este faptul că erau nişte şerpi vii în containerul de gunoi, continuă poliţistul.

Informaţia nu ajunsese în presă.

— Veninoşi?

— Nu. Nişte banale năpârci din Montepellier. N-am aflat niciodată de ce le pusese acolo.

Meticulos, Cathala urmase una câte una niște piste care nu duseseră nicăieri. Ancheta se împotmolise. în cele din urmă, fusese încredințată unui alt judecător de instrucție care făcuse noi investigații cu o altă echipă. Vexat, Cathala umblase de ici-colo într-o stare depresivă așteptând pensionarea. Ieșise din poliție pe ușa din dos. Cazul, care ar fi putut să-l facă să intre în panteonul polițiștilor celebri, îi distrusese finalul carierei. Trei luni mai târziu, un accident vascular cerebral îl slăbise și îi luase 10 ani din viață. Azi, Cathala era un sol de țăran provensal din romanele lui Marcel Pagnol, ținut departe de teren și scos definitiv din joc.

— De ce ai venit la mine, Batailley? m-a întrebat el, turnându-mi încă un pahar. Dacă ești azi aici, înseamnă că ai descoperit ceva nou.

— Știu cui aparține una dintre amprentele găsite pe container.

— Ei, drace... Cui?

Unei actrițe de mâna a doua, Garance de Karadec.

Numele îți spune ceva?

Decepționat, polițistul clătinase din cap. _ Mu, nimic. Numele ăsta n-a apărut niciodată în

anchetă.

— Fata face parte dintr-o trupă: Saltimbancii lui Dionysos,

— Multe trupe de teatru s-au perindat prin Avignon.

— O să urmăresc pista asta. Te voi ține la curent, dar va trebui să mă ajuți să am acces la dosarul anchetei.

— Lucrul cel mai interesant în această poveste nu este dosarul, ripostă Cathala. Cazul ăsta este neobișnuit. Sunt convins că depășește cu mult simpla crimă din Cremieux.

— De ce?

— Știi cine a găsit corpul?

— Un boschetar, la ora 6 dimineața. Așa am citit peste tot.

— Exact! Băieții mei au ajuns la fața locului 10 minute mai târziu. Corpul militarului se macera în vin în compania a trei șerpi. După reptile, asta mi s-a părut ciudat: prezența vinului, deși nu erau alte deșeuri menajere.

— Aruncat de boschetar?

— Nu, era acolo de mult timp, chiar se impregnase. De aceea, l-am dus la laborator pentru analize.

— Ce? Vinul? Ce căutai? Droguri? Otravă?

— Ceea ce voiam să ştiu era de unde provine poşirca.

Devenise o obsesie. Am mers până acolo, încât le-am arătat mostre unor oenologi, în *blind test*. fără sa menţ.onez bineînţeles provenienţa eşantioanelor.

3. — Era poşircă, nu? $_{Pa}$ulUac. Doi oenologi

— Greşit. Era un foarte bun vin, Păuni ^ $_{M<|u\_}$ au crezut chiar că-l recunosc cu prea/.

ton Rothschild din 1973

— .Chestia asta n-are nicio noimă. De ce ar arunca ci neva un vin foarte scump?
— Asta confirmă că asasinatul din Crimieux este o crimă ritualică. O punere în scenă precisă şi foarte studiată. Exact opusul crimei iraţionale. Şi cum n-am săsit vinovatul...
— ...Te gândeşti că au mai avut loc, fără îndoială, şi alte crime.

4.

Ora 18. în TGV-ul care mă ducea la Paris, am încercat să fac legătura între informaţiile lui Cathala şi Garance de Karadec.
— îmi împrumuţi tableta ta cinci minute? Studentul aşezat lângă mine avea o figură simpatică.

Mi-a întins il'adul cu o uşoară neîncredere, care a dispărut când i-am arătat legitimaţia. Tastând câteva cuvinte-cheie, am dat peste un articol care mi-a reţinut atenţia: Info Le *Parisien* Nişte răufăcători fură vinuri scumpe de la o cramă de lux Potrivit informaţiilor noastre, unul sau mai mulţi hoţi au devalizat Cramele Monceau din strada Courcelles, un prestigios depozit de vinuri din arondismentul 17 din Paris.

Spărgătorii au profitat de weekendul de Paşti pentru a intra în clădirea vecină, care adăposteşte un mic atelier de retuşare a hainelor, ce nu dispune de sistem de alarmă.

Ajunşi acolo, hoţii au făcut o gaură în zid cu diametrul de vreo 30 de centimetri, prin care au strecurat o prăjină pentru a ajunge la sticle.

Deşi pagubele nu sunt enorme, proprietarul cramei deplânge totuşi furtul a cinci sticle de Chă- teau Mouton Rothschild: „N-au *furat decât sticle din* 19/3, care *nu* esle *anul cu cea mai bună recoltă pentru* acest vin", se consolează patronul.

Camerele de supraveghere au înregistrat scena, dar pe imagini nu se vede nici numărul infractorilor şi nu se văd nici feţele lor.

Ancheta a fost încredinţată secţiei 1 a poliţiei judiciare din Paris.

Am dat şi alte căutări şi am descoperit că vinul despre care-mi vorbise Cathala avea o particularitate. în fiecare an începând din 1945, Château Mouton Rothschild cere unui artist să ilustreze eticheta vinului său clasat *premier cm.* Majoritatea pictorilor celebri ai secolului XX au fost solicitaţi: Miro, C-hagall, Warhol, Bacon, Hockney...

Eticheta vinului din recolta lui 1973, semnată de l'icasso, avea ca originalitate suplimentară faptul că a fost realizată în anul morţii pictorului spaniol. Pentru a-i aduce un omagiu, baronul l'hilippe de Rothschild, proprietarul castelului, a selectat un tablou din colecţia lui particulară care a fost reprodus pe etichetă.

Am derulat în jos pagina site-ului şi am dat clic pentru a mări poza. Tabloul lui Picasso avea titlul *Baccha- nale.* Motivul făcea trimitere la antichitatea greacă. El reprezenta unul din dansurile în stare de beţie pe cate le practicau adoratoarele lui Dionysos, zeul vinului şi al teatrului.

Dionysos?

Trupa de teatru din care făcea parte Garance de Karadec se numea Saltimbancii lui Dionysos! într-o anchetă, nu există niciodată lucruri întâmplătoare. Fiecare descoperire este ca o tuşă de penel pe o pânză impresionistă. Am intrat pe Wikipedia pentru a-mi reîmprospăta memoria. O lectură în diagonală a fost de ajuns pentru a-mi spune că găsisem legătura pe care o căutam. Printre numeroasele atribute ale lui Dionysos figurau într-adevăr şerpii şi pielea de pui de căprioară. Menadele, adoiatoa- rele zeului, aveau adesea pe cap coroane din iederă. Ele îl urmau prin păduri şi pe coline, purtând în jurul gâtului o reptilă. îl escortau, în stare de beţie, înarmate, feroce, devorând şi ucigând în drumul lor.

Când am închis tableta, am simţit nişte furnicături în tot corpul. O senzaţie pe care n-o mai cunoscusem de ani buni. Brusc, am avut o certitudine: nu-mi voi rata ieşirea din scenă. La 30 de ani după Horticultor, viaţa tocmai îmi scotea în cale un nou inamic.

Şi ce poate fi mai excitant decât să hăituieşti un zeu al Olimpului, în momentul în care dai ultima ta bătălie?

RAPHAEL
S.

— Poftiţi ceaiul verde, domnule.

Am luat băutura fierbinte, care mi-a încălzit mâinile. Ninsoarea nu durase mult. Soarele de iarnă începea să apună, scăldând grădina Luxemburg în lumina lui palidă. Era ora 4 după-amiaza. Venisem să iau o gură de aer în parc, ca să nu stau singur acasă, muncit de gânduri negre. Sunasem la spital pentru a afla noutăţi despre tatăl meu. Starea lui de sănătate era în continuare la fel de critică şi prognosticul sumbru. Renunţaseră să-l trezească progresiv din comă, din cauza apariţiei unei flebite. Cât

c mine, aveam inima sfâşiată, creierul supraîncălzit fmotalul la pământ.

imaginile accidentului continuau sa ma asalteze. Eram un ASASIN. Unul adevărat. Din cauza minciunilor mele, Yukiko Takaliashi o Vuase razna şi, încercând să mă ucidă, luase viaţa unei tinete mame de 28 de ani, a cărei singură vină fusese aceea

de a Se afla acolo într-un moment nepotrivit. Şi Garance de Karadec? Unde era ea acum? în ghearele cărui prădător căzuse fata asta ciudată?

Cu paharul de cafea în mână, am luat unul dintre scaunele de metal verde-marin şi l-am deplasat pentru a prinde o rază de soare care răzbătea printre ramuri. M-am lăsat să cad pe scaun şi am închis ochii. învăluit de fondul sonor al Grădinii Luxemburg — ţipetele copiilor care se jucau în jurul fântânii Medicis, vântul care adia prin copacii înalţi, fâlfâitul de aripi al porumbeilor în zbor —, am încercat să-mi limpezesc gândurile.

Paşii nu mă conduseseră aici întâmplător. Aici o văzusem pe Garance de Karadec ultima oară, în urmă cu mai bine de un an. Ne dăduserăm întâlnire la Pavilionul Fântânii, cafeneaua istorică din Grădina Luxemburg. Colaborarea noastră se apropia de sfârşit. Moartea Milenei Bergman mă eliberase de minciună şi nu mai aveam nevoie de ea. Mă angajasem să-i dau o sumă de bani drept compensaţie. Eram aşezaţi la o masă şi comandaserăm două pahare de vin fiert. Culorile toamne, dominau, caramelizând cerul. Fanfara unei şcoli ca ^ Gatance de muzică. îmi aminteam perfect dm tolui
la sfârşitul acelei dupS-amiezi. leş olldui eze şi să i
pianistei germane. t* > « O"'"15" „ 5'

se închidă la culoare. TrăsaPrivirea îi strălucea, atitudinea ei era mai puţin germană şi zâmbetul, mai sincer.

Eu eram acolo fără să fiu. Cum mi se întâmpla adeseori, eram cu mintea în altă parte. Mă gândeam la boala tatălui meu, la sora mea care era aşezată lângă noi şi nu mă slăbea din ochi în timp ce-şi bea ciocolata caldă. La dorinţa mea permanentă de a o pedepsi pe mama pentru anii de suferinţă pe care ne făcuse să-i trăim. La impresia pe care o avusesem întotdeauna că viaţa mea de adult nu începuse niciodată şi că toată lumina pe care o purtam în mine murise odată cu Vera.

Garance era binedispusă şi volubilă. îmi mărturisise că acest rol fusese cel pe care-l îndrăgise cel mai mult în toată viaţa ei şi că avea să fie tristă că nu mă mai vede. îmi spusese că îmi citise cărţile. Că noi ne asemănam în nebunia noastră. Că împărtăşeam aceeaşi dorinţă de a fugi de realitate.

Era unul dintre acele momente în care viaţa poate s-o vireze brusc într-un sens sau în altul. Bătuse apropouri pe care nu le pricepusem. Am prea multe zone întunecate în mine. Bagajul meu era prea greu. Eram obosit de toate. Obosit să-mi plimb neliniştea peste tot.

Şi, mai ales, uitându-mă în ochii ei care, în lumina soarelui, îşi schimbau culoarea, din verzi devenind căprui, îmi spuneam că nu trebuie să mă îndrăgostesc de fata asta. în ciuda seducţiei evidente pe care o emana, o alarmă se declanşase în mintea mea. Care-mi spunea că, dacă voi continua s-o văd, Garance de Karadec mă va face să sufăr, mă va târî în propriile ei hăuri şi ii va pune în pericol şi pe oamenii din jurul meu.

îmi ceruse s-o las să păstreze ceasul de mână, în chip de „cadou de despărţire", şi acceptasem, în ciuda faptului că era un obiect de valoare.

Am continuat s-o privesc cum râde, încercând să rezist farmecului acestei femei misterioase şi romantice care avea talentul de a aprinde în ea un foc pentru a-şi arde personalitatea şi a-şi lua una nouă, M-am întrebat cum reuşea să canalizeze o astfel de putere, cum alegea cauzele în slujba cărora avea s-o utilizeze. Dar nu i-am pus niciuna dintre aceste întrebări. Garance de Karadec mă speria. îmi imaginam că are un trecut ă la Milady de Winter. O succesiune de roluri, de identităţi. O viaţă de manipulare şi aparenţe false.

în timp ce mă gândeam din nou la această întâlnire ratată, mi-a sunat telefonul şi m-a readus la realitate. Nu răspundeam niciodată când se afişa pe ecran un număr necunoscut, dar, de data asta, o intuiţie m-a împins s-o fac.

— ...phael? Raphael, tu eşti?

Vocea m-a făcut să tresar. O intonaţie familiară, amplificată de un ecou. înnebunit, m-am ridicat de pe scaun.

— Garance? Unde eşti?

— în... portbagajul unei maşini!... m-a închis aici.

— Cine? Cine te-a închis?

— Amyas.

Legătura era proastă. Pârâituri şi paraziţi întrerupeau conversaţia. Dar auzeam clar ca zgomot de fond bâzâitul unui motor.

— Ştii unde te afli? Lângă ce oraş?

— Nu... i-am şutit telefonul pe... autostradă, dar o să-şi dea seama în curând! Fă ceva!

Mi-am masat pleoapele, încercând să mă gândesc.

— Spune-mi... ce... ce fel de maşină e?

— ...un soi de 4 x 4... albastru-verzui metali... portbagaj... inscripţia Q7.

— Un Audi Q7, OK.

— Ajută-mă, Kaphael... (e implor!

— Calmează-te! O să anunţ poliţia. Te vor localiza cu siguranţă. Ştii unde te duce?

— Da, cred că... frontiera... pentru...

F.rau tot mai multe întreruperi. Vocea îi era tot mai slabă, până când i se stinse.

— Nu te mai aud.

A urmat un lung tunel de tăcere şi de interferenţe. Apoi am ghicit sunetul caracteristic al unui semnalizator. Bâzâitul motorului a dispărut şi el, pentru a ceda locul, peste câteva secunde, unui declic care sugera că cineva deschisese portbagajul.

— *Fuckiitg bitcli, you stole my pilone! a* strigat Amyas. TÂR-FU-LI-ŢĂ!

Nccunoscut
a dm Seno

Garance a scos un urlet prelung. Şi comunicarea s-a întrerupt.<:;

a

ca-uo ! mu-mil

1973, en hommage

PA6L0 PICASSO BACC^ANAU.MUSÉE OS MOOTOI.

Cr^àècuj 1973 *c/zboufan* *y*

eéiiiAcÂi/d

PREMIER CRU CLASSÉ EN 1973
PREMIER JC SUIS . SECOND JE FUS
LE 8AKON PHILIPPE PHOMIITOIM

PSOOUCÏ or fMNCISâmburele de nebunie

Adevăratul şarm al oamenilor este dat de momentul în care o iau un pic razna, în care nu mai ştiu foarte bine cine sunt. [...] Şi mi-e teamă, ori sunt mulţumit, că sâmburele de nebunie al cuiva este chiar sursa şarmului său.

Gilles DELEUZE
ROXANE
1.

Yvelines. Automobilul Peugeot 5008 al lui Sorbier intră în

baza aeriană 107 din Villacoublay. Pe scaunul pasagerului, Roxane era în legătură cu un reprezentant al forţelor aeriene ale jandarmeriei care îi indica traseul pentru a ajunge în zona de decolare. în faţa unuia dintre hangarele militare, îi aştepta un elicopter. Echipajul se prezentă: colonelul Stépliane Jardel, comandant de bord, jandarmul Audrcy Hugon, pilot, şi jandarmul Alain Le Brusque, mecanic de bord.
Făcându-le semn cu capul, Jardel îi invită să urce în elicopterul model H160 şi Hugon porni turbina. Roxane îşi puse o cască pe cap, apoi se aşeză în spatele aparatului. Pilotul orientă elicopterul cu fata în bătaia vântului şi trase pârghia de pas colectiv pentru a decola. Roxane zburase deja cu vechile elicoptere Écureuil, folosite pentru misiunile de intervenţie ale jandarmeriei, dar era prima oară când urca într-un nou aparat al companiei Airbus. Cu palele lui în formă de bumerang, aparatul era mult mai silenţios. Ea îl ascultă un minut pe mecanic lăudându-le meritele noii jucării — viteză de croazieră de 280 de kilometri pe oră, rază de acţiune de 900 de kilometri, capacitate de opt persoane —, apoi se închise în sine şi se izolă mental pentru a face bilanţul anchetei ei.

JCum se întâmpla adesea, după o perioadă de penurie, revelaţiile şi descoperirile ţâşneau simultan, grupate precum o escadrilă, într-un *tempo* atât de rapid, încât era dificil să le analizezi. Telefonul pe care i-l dăduse Garance de Karadec lui Raphaël permisese localizarea mobilului între localităţile Vienne şi Condrieu. Era un număr al unui operator britanic atribuit lui Amyas Langford. După escala de la Orléans, englezul îşi continuase aşadar drumul spre est, în direcţia Lyon. După toate aparenţele, o luase pe autostrada A6 şi, la puţin timp după aceea, descoperise probabil că Garance îi şterpelise telefonul. Aparatul nu mai emitea semnal, dar un motociclist de la Antitero

reperase maşina Audi şi o avea în vizor de la Tournon-sur-Rhône.

SUV-ul cobora spre sud, urmând autostrada vacanţei: Valence, Montélimar, Carpentras. Pentru a evita o fugă în Italia, judecătorul aprobase desfăşurarea unei brigăzi antitero care trebuia să oprească fugarul şi să elibereze ostatica.

Operaţiunea era riscantă. Cu câteva ore înainte de petrecerea de Crăciun, în plină vacanţă şcolară, autostrada era foarte aglomerată în ambele sensuri. Langford era cu siguranţă înarmat. Nu era exclus să aibă complici şi probabil că la un moment dat îşi va da seama că riscă să fie arestat. Ţinând în continuare ochii închişi, Roxane se lăsa legănată de ruliul elicopterului. Aparent, cazul avea să se rezolve, dar motivaţiile ascunse ale protagoniştilor încă îi scăpau. Care erau mobilurile lor? Un simplu act pasional din partea lui Amyas Langford? Ea nu credea nicio secundă în aşa ceva. Punerea în scenă a episodului „necunoscutei din Sena" era mult prea sofisticată şi necesita implicarea lui Garance de Karadec însăşi. Un alt element o tulbura. Realitatea sarcinii lui Garance. Cu cât îşi zicea că se lăsase păcălită prea uşor de stratagema şuviţelor de păr, cu atât îi era mai greu să creadă că sarcina ei era un *fake*.

Scotoci în geantă ca să ia pachetul de biscuiţi pe care-l şutise din bucătăria directoarei de casting. Scoase şi cartea recuperată de la librărie. Cea pe care o comandase Batailley, dar pe care, prin forţa împrejurărilor, nu se dusese s-o ia. *Serbările dionisiace. Naşterea teatrului clasic în Grecia.*

Cu stiloul în mână, se cufundă în lectura cărţii. Introducerea şi concluzia erau dense, şi citirea lor, în maniera lucrărilor universitare, îţi permitea să ai o viziune sintetică asupra tezei susţinute de autor.

Cartea arăta cum teatrul clasic ieşise direct din cultul lui Dionysos. Sfârşitul secolului al VI-lea înainte de Iisus Hristos, la Atena. Puterea stăpâneşte cu greu tulburările provocate de cultul lui Dionysos care se manifestă prin tot mai mult desfrâu sexual şi violenţă, riscând să pună în pericol cetatea. Pentru a menţine ordinea socială, conducătorii Atenei încearcă să recupereze cultul în favoarea lor, instituţionându-l sub forma unor mari serbări bazate pe reprezentaţii teatrale. Încet-încet, dimensiunea religioasă a cultului cedează locul unei dimensiuni civice constând în instruirea cetăţeanului prin intermediul organizării de concursuri de artă dramatică. Teatrul, ca instrument de control social.

şi-ar fi putut găsi un ecou îndepărtat în ancheta ei.

0 dată pe an, Serbările Dionisiace din Atena îi puneau, aşadar, faţă în faţă pe cei mai celebri dramaturgi ai cetăţii (era epoca lui Eschil, a lui Sofocle şi a lui Euripide...). Participanţii se înfruntau pe scenă, în arena sacră a teatrului. La sfârşitul reprezentaţiilor, un juriu constituit din 10 judecători alegea cea mai bună piesă şi învingătorului

1 se punea pe cap o coroană de iederă.

Evenimentul era excepţional şi se desfăşura pe parcursul a cinci zile, în faţa a peste 20 000 de spectatori. Nimeni nu era exclus. Bărbaţi, femei, bogaţi, săraci, sclavi: toată lumea putea şi trebuia să asiste la spectacol. Căci teatrul era un mijloc de a scăpa de emoţii şi de pasiuni, în timpul spectacolului, teatrul desfiinţa frontierele cu realitatea. Intrând, prin intermediul actorilor, în pielea personajelor dominate de pasiunile lor, spectatorul asista la consecinţele devastatoare ale unui astfel de comportament. Tragedia îl făcea să se sperie cu uşurinţă.

Roxane băgă o mână în geantă, sperând, fără prea mari iluzii, să mai găsească un pachet de biscuiţi. De ce îi era aşa de foame? O foame de nepotolit. N-avea chef de o salată detoxifiantă cu castraveţi, nici de peşte alb cu fasole verde. Avea chef de bombe calorice. Grăsime, feculente, prăjeală. Haleală care să astupe arterele şi să crească nepermis de mult colesterolul rău. Închise ochii şi încercă să se concentreze pe anchetă, dar, în loc de asta, nişte imagini cu mâncare îi asaltară mintea. Un *kebab* suculent, pe care-l devorezi rapid, în picioare pe stradă. Un *steukhouse* şi cartofii prăjiţi de la Burger King, în pachetelul lor, calzi încă, pe care-i înfuleci în maşină în timpul filajelor care nu se mai terminã. Prăjitura englezească cu caise pe care o cumpăra uneori dimineaţa, o bucată mare de carne de vită cu sos de piper, o tartă fină cu mere, o gogoaşă cu zmeură, nişte *chicken wings,* un *hotdog* cu ceapă caramelizată, un...

2.

— ROXANE!

Când deschise ochii, Sorbier o zgâlţâia de umăr. *La naiba!* Adormise. Se uită la ceas. Dormise mai bine de două ore! Era deja noapte. Elicopterul se pregătea să coboare, în ciuda ploii şi a rafalelor de vânt.

— Vreo noutate? întrebă ea un pic ruşinată.

Sorbier îi întinse tableta pe care urmărea înaintarea lui

Amyas Longford. Maşina acestuia îşi continuase drumul: Salon-de-Provence, Aix-en-Provence, Brignoles, Fr6jus, Cannes, Nisa... în prezent, se afla la Cap-d'Ail, nu foarte departe de Monaco, la vreo 30 de kilometri de frontiera italiană.

— Brigada Antitero o să intervină în curând! strigă Sorbier pentru a acoperi zgomotul motorului.

Arătă cu degetul pe hartă nodul rutier de la La Turbie spre care cobora elicopterul. Roxane îşi lipi faţa de geam.

Prin ceaţă, luminile maşinilor desenau un lung fluviu portocaliu care şerpuia probabil prin mijlocul vegetaţiei de maquis. _ Unde aterizăm?

Pilotul, care îi auzise întrebarea, arătă printr-o mişcare din bărbie spre ceva ce părea să fie o parcare, construită chiar imediat după punctele de percepere a taxei de autostradă.

Când ieşiră din aparat, trei minute mai târziu, Roxane nu vedea mare lucru. O furtună tocmai se dezlănţuise, cu un bubuit de tunet, pe cerul mediteraneean. Îl urmă pe Sorbier în noapte, protejându-se de ploaie cu geaca pe care o ţinea deasupra capului. Peste tot erau girofaruri, care îi făceau să creadă că au ajuns prea târziu. Un jandarm tânăr, cu o vestă portocalie, le ieşi în întâmpinare în dreptul şirului de aparate de taxat automate.

— Şef de escadron Luigi Muratore, se prezentă el.

Îi invită să treacă de succesiunea de bariere care îi împiedica să vadă. Odată ajunşi în partea cealaltă, înţeleseră situaţia. Circulaţia pe sensul Franţa-Italia fusese blocată şi vreo 10 maşini de poliţişti şi jandarmi veniseră pe banda de urgenţă pentru a-i ajuta pe colegii lor de la Antitero.

— Suspectul a fost arestat?

— Afirmativ, răspunse Muratore. Băieţii de la Antitero au creat un fals ambuteiaj pe autostradă pentru a putea încercui vehiculul suspectului.

Roxane îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se proteja de ploaie. La vreo 50 de metri depărtare, distingea maşina Audi Q7 a cărci vopsea **albastru**-metalizat strălucea în lumina reflectoarelor.

— S-a lăsat arestat fără să opună rezistenţă? întrebă Sorbier.

— Nu. A încercat să fugă, după un schimb de focuri, explică jandarmul, dar a fost prins imediat în ierburile înalte din preajma autostrăzii.

— Nu sunt răniţi?

— Un glonţ l-a nimerit pe suspect în umăr. A fost dus la spitalul Archet, ca măsură de precauţie.
— Şi fata? întrebă Roxane.
— Ce fată? întrebă Muratore.

Roxane îi lăsă pe cei doi bărbaţi care se adăposteau sub o copertină şi începu să alerge prin ploaie înspre SUV. Dădu roată maşinii. Portbagajul era larg deschis. Dar gol.

Un pic mai departe, un mic grup de poliţişti de la Antitero scăpau de presiune făcând glume unii pe seama altora.

— Căpitan Montchrestien, se prezentă ea ajungând în dreptul lor. Voi l-aţi prins pe tip?
— Da, căpitane.
— Şi... în portbagaj nu era nimeni?
— Nimeni. Dar erau multe pete de sânge.

MARC

3.

Aveam nevoie de ajutor ca să merg mai departe cu ancheta mea, dar eram pus pe tuşă ca poliţist. Singura care putea să-mi dea o mână de ajutor, fără să-mi pună prea multe întrebări, era Valérie Janvier, o poliţistă pe care eu o formasem şi care avansase în grad. Ea mi-a înlesnit un contact preţios, Pierre-Yves Le Hénaff, unul dintre aşii Serviciului Central de Informaţie Criminalistică. Am petrecut trei zile cu el la **Cergy**-Pontoise în birourile Departamentului **de** Ştiinţe Comportamentale, DSC, **cercetând** baze de date criminalistice. Cu trei ani mai înainte, procuroarea din Avignon sesizase şi ea DSC-ul în cazul militarului asasinat, dar eu veneam cu elemente noi care l-au făcut pe Le Henaff să se pună din nou pe treabă.

Ce căutam? Voiam să aflăm dacă mai avuseseră loc şi alte crime cu un mod de operare asemănător celui din Avignon. Crime care ar purta semnătura cultului lui Dionysos. Teoretic, era un lucru uşor de verificat, dar detectarea crimelor în serie se loveşte de multe probleme. Competenţa teritorială, dificultatea de acces la baze de date străine, uşurinţa cu care anchetatorii, adesea presaţi de timp, completează chestionarele care alimentează softurile.

De câte ori aveam vreo pistă, vreo bănuială, vreo intuiţie, eu şi Le Henaff dădeam telefoane pentru a verifica. Am dat chix pe toată linia în ceea ce priveşte Franţa, dar o crimă din Regatul

Unit ne-a atras atenția. Terence Bowman, tânăr judecător din comitatul Warwickshire, fusese găsit cu oasele feței rupte, cu craniul zdrobit, în parcul bisericii Sfânta Treime din Stratford-upon-Avon.

Dintr-o clădire folosită de grădinari se recuperaseră ceasul de mână şi portofelul judecătorului, precum şi arma crimei, un baston din lemn dur. Doar că bastonul nu era unul obişnuit. După examinare s-a dovedit că era vorba de o lance din corn, sculptată cu frunze de iederă Şi care avea în vârf un con de pin. Un tirs! Numele dat sceptrului lui Dionysos.

Investigaţiile nu insistaseră pe acest element. Imediat ce anchetatorii puseseră mâna pe un potenţial vinovat — un toxicoman de vreo 20 de ani drogat până-n măduva oaselor —, închiseseră cazul uşuraţi. Dar, în acelaşi timp, Amyas Langford şi Garanc

ede Karadec se aflau la Stratford pentru un festival de teatru, după cum o dovedeau un blog şi site-ul oficial al manifestării. Din acel moment, am înţeles că-i demascasem pe asasinii militarului şi ai judecătorului.

Am decis să păstrez informaţia pentru mine câteva zile şi am continuat să-i filez pe Saltimbancii lui Dionysos în paralel, citeam cărţi şi făceam cercetări pentru a mă familiariza cu această parte a mitologiei greceşti. Care erau motivaţiile acestui duo demoniac? Care era mobilul lor? Observatorii fenomenelor sectare menţionau o reînnoire contemporană a cultului dionisiac. Unele grupuri, organizate în tiase, recunoşteau sincer că se prevalau de el. Dionysos îi fascina pentru că întruchipa inversiunea valorilor, subversiunea şi dezordinea. Un astfel de discurs se potrivea cu uciderea unui militar şi a unui judecător, simboluri ale unei lumi guvernate de norme şl reguli.
în timp ce încercam să înţeleg, nu-i slăbeam din ochi pe cei doi. Amyas cumpărase nişte drone dintr-un magazin de aeromodelism şi-şi petrecea mult timp antre- nându-se să le facă să zboare şl să le programeze. Trecuse să ia ceva de la un anticariat din pasajul Panoramas, dar babomiţa care ţinea prăvălia refuzase să-mi spună despre ce era vorba. Când nu erau la Paris, Garance şi Amyas locuiau ilegal la o fermă de lângă Vitry-le-Franţois. Pe 15 decembrie, Amyas se dusese să vâneze un muflon în Alpii elveţieni. Adusese animalul în Marne. îl ciopârţise în curtea fermei şi îi tăbăcise pielea folosind propriul creier al animalului. Urmărisem scena cu binoclul. Ceremonia te făcea să vomiţi, cu mirosul ei îngrozitor. Chiar şi la mai bine de 50 de metri, mă îngreţoşa. Cuplul pregătea ceva, eram sigur de asta. O nouă crimă sacrificială? Dar cine va fi victima, de data asta?

Luni, 21 decembrie, am ajuns devreme la birou. După reflecţia din timpul weekendului, eram convins că ameninţarea trecerii la act era iminentă şi m-am hotărât s-o sun pe Valerie Janvier pentru a o preveni. Urma să formez numărul ei, când am remarcat ledul care clipea pe soclul telefonului. Am apăsat pentru a asculta mesajul şi am recunoscut o voce venită din trecut:

Bună, Marc, sunt Catherine A timonier, directoarea adjunctă de la infirmeria prefecturii de poliţie. Te sun ca să-ţi cer părerea despre un caz destul de ciudat. Am internat ieri-dintineaţă o tânără, total amnezică, pe care Brigada Fluvială a scos-o goală din Sena. Întrucât n-am e-mailu! tău, îţi trimit dosanil ei prin fax. Sună-mă ca să-mi spui dacă o cunoşti. Pe curând!

Intrigat, nu m-am putut abţine să nu arunc o privire la primul etaj.

— Nu!

Când am văzut documentul trimis de Aumonier, am înţeles că pericolul era şi mai aproape decât îmi imaginam.

Trebuie s-o anunţ pe Ianvier imediat! m-am gândit chiar inainte să cad pe scară şi să-mi pierd cunoştinţa...

ROXANE

4.

Nisa. 24 decembrie. Ora 23.

Aparent foarte calmă, Roxane fierbea pe dinăuntru. Era pornită împotriva lui Sorbier. După arestarea lui Amyas Langford, comandantul profitase de elicopter şi părăsise rapid La Turbie pentru a se duce împreună cu şefii la Cartierul General al anchetei, instalat la comisariatul din Nisa. Sc trezise abandonată la punctul de percepere a taxei rutiere şi fusese nevoită să aştepte ore în şir pentru ca Muratore să-şi termine sarcinile şi s-o însoţească în centrul oraşului-reşedinţă al Departamentului Alpes-Marltimes.

Maşina Renault Megane a jandarmeriei lăsase în urmă Promenada Englezilor de câteva minute, dar în loc s-o ia spre nord, în direcţia sediului Siguranţei departamentale, intra în oraşul vechi.

— Nu mergem la cazarma Auvare? se miră Roxane.

— Nu v-a anunţat nimeni? zise Muratore. Langford a fost transferat la *noul* comisariat de poliţie din cartierul Carabacel, în fostul spital Saint-Roch.

Jandarmul se lansă într-o lungă explicaţie. De ani întregi, municipalitatea urbei autoproclamate „oraşul cel mai sigur din Franţa" se lupta pentru a concretiza un proiect novator, şi anume să adune în unul şi acelaşi loc serviciile de securitate ale oraşului: poliţia naţională, municipală şi centrul de supraveghere urbană. „Comisariatul de poliţie versiunea secolul 21", cum se făIea primarul.

— Schimbarea trebuie să se facă după Sărbători, chiar la începutul anului, continuă jandarmul. Progresiv, 2 000 de poliţişti urmează să se mute în noul sediu.

— Şi de ce l-au adus pe Langford aici?

— Nu mai sunt locuri la Auvare. Şi nici efective suficiente.

Parcă maşina pe strada Hotel-des-Postes, în faţa unei clădiri mari de un cafeniu-gălbui, cu o faţadă monumentală. Frontonul, simetria, basoreliefurile ei erau tipice stilului neoclasic pe care-l regăseai în tot oraşul, de la Piaţa Garibaldl la strada pietonală Saleya.

Cu geaca întinsă deasupra capului, Roxane îl urmă pe jandarm până la scară. Noaptea din Nisa i se părea ostilă.

Cenuşiul cerului era accentuat de umbre negre precum cărbunele. Nişte rafale glaciale îi biciuiau pe puţinii trccători, cărând cu ele sclipiri de fulgere şi bubuituri de tunet. Coasta de Azur în versiunea Finistère.

Interiorul edificiului era impresionant şi nu semăna **deloc** a comisariat. încă de la intrare, vizitatorul pătrundea într-o imensă curte interioară plină de vegetaţie şi înconjurată de galerii cu arcade şi coloane care aminteau de claústrele mănăstirilor sau de unele *paradores* spaniole.

întreaga clădire nu era luminată decât cu torţe sau cu proiectoare de şantier.

— E vreo problemă cu electricitatea?

— Furtuna a provocat o pană de curent. în consecinţă, nu mai avem nici căldură, e un frig cumplit...

Roxane ridică ochii spre ferestrele înalte. Spaţiile imense şi golul ofereau o acustică cristalină care amplifica orice cuvânt şi îl repercuta în multiple ecouri.

— Trebuie să mergem sus, zise Muratore.

Urcară pe scara centrală. l.a etaj, culoare lungi plecau în direcţii opuse pentru a deservi cele patru aripi ale clădirii.

— Pe aici, indică jandarmul. Langford a fost dus în fostul pavilion al alienaţilor.

Chiar dacă sediul comisariatului era cufundat în semiîntuneric, ghiceai cu uşurinţă că lucrările nu erau complet terminate. Uşi fără clanţe, fire electrice fără fasunguri atârnând din tavan, prelate de plastic care mascau zonele aflate încă în şantier. În două rânduri, chiar Şi jandarmul se pierdu pe culoarele labirintice, până să ajungă la un şir de birouri de unde se auzeau voci. Comisarul divizionar al secţiei 3 teritoriale din Direcţia Poliţiei Judiciare îşi trimisese oamenii în număr mare. În mod evident, ei erau cei care puseseră mâna pe interogatoriul lui Amyas langford. Roxane identifică mai multe figuri, printre care şi pe cea a lui Serge Cabrera, pe care îl detesta şi care n-ar mai rămâne în funcţie în ziua în care ar izbucni un #MeToo în poliţie.

Un pic mai departe, îl recunoscu pe Sorbier, singur, vorbind la telefon şi făcându-i semn să se apropie.

— Judecătorul nu răspunde, zise el cu năduf, închizând telefonul.

Cam aşa m-ai abandonat şi tu cu laşitate.

Conducând-o spre sala de arest preventiv, se întoarse pentru a-i arăta grupul din spatele lui.

— Ne călcăm în picioare unii pe alţii, pentru că toată lumea vrea să apară în fotografie, deşi ancheta este departe de a fi terminată: cei din Nisa, DPJ-ul secţia 3, noi...

— Puneţi-mă la curent, şefu'. În ce stadiu sunt căutările?

— Fata este de negăsit. Motociclistul care reperase maşina Audi în dreptul localităţii Tournon-sur-Rhone este categoric: Langford nu s-a oprit nici măcar o singură dată tot timpul cât l-a urmărit.

— Înregistrările camerelor de supraveghere de pe autostradă?

— Le-am examinat. Langford a făcut plinul în Drome, la popasul de la Saint-Rambert-d'Albon. A stat un sfert de oră aici. Am cercetat totul cu minuţiozitate, i-am interogat pe angajaţii de la pompele de benzină, pe oamenii care lucrează în buticuri, pe tipii de la întreţinere. N-am găsit nimic.

— Şi celelalte staţii de benzină?

— Am lansat alerte, dar suntem în seara de Ajun...

— Unde se află Langford în acest moment?

— Aici! răspunse Sorbier arătând spre celulele de arest preventiv.

_ Nu-l ducem la Paris?

_ Da, aşa era prevăzut. Dar vremea asta nenorocită, Crăciunul şi urgenţa situaţiei complică lucrurile. Până la urmă, am început să-l interogăm aici. Vino să vezi!

0 coti la capătul culoarului şi deschise o uşă care dădea acces la o sală mică şi prost luminată, în care nu se afla decât o oglindă mare prin care puteai observa camera

Ctiiltaiiinc Mu*w>

de interogatoriu.

— El este Amyas Langford? se miră ea apropiindu-se de geam.

1 se păru că arată diferit faţă de fotografiile pe care putuse să le vadă. Aşezat la o masă lungă, în faţa a doi anchetatori, părea aproape indolent, cu cotul pe masă, cu capul sprijinit pe pumnul strâns, parcă indiferent la ce se întâmpla în jurul lui.

— N-are avocat?

— N-a vrut.

— Şi rana lui?

— E doar o zgârietură.

— Ce-a spus?

— Deocamdată, nu mare lucru.

— Aş putea încerca să-l interoghez. cu?

- Ştii bine că nu, răspunse Sorbier. Oficial, iu nu participip» »Jr\/»I"i«„»f-i acfa

leşi din încăpere, închizând uşa în urma lui. Roxane

oftă, îşi puse geanta pe mu-u. —- »

dintre cele două scaune.

Miji ochii pentru a-l observa mai bine. Amyas avea în jur de 40 de ani, dar trăsăturile lui îşi păstraseră o latură juvenilă. Purta o haină din velur verde, o cămaşă albă cu

261

„„|cr tunică şi avea părul de lungime medie, foarte îngrijit postura lui, aproape romantică, ii amintea poliţistei (le unele dintre fotografiile lui Oscar Wilde sau, în alt fel, de coperta albumului *Absent Friends* al trupei The Divine Comedy.

Cei doi tipi care îl interogau încercau să-l facă să divulge parolele de la telefonul mobil şi de la laptopul puse în faţa lui, dar Amyas nu părea să-i audă. Roxane îşi masă tâmplele. Simţea că o apucă încet-încet o migrenă, în cel mai rău moment. Căută în geantă nişte medicamente pe care le înghiţi fără apă, apoi aruncă o privire automată la telefonul ei care rămăsese pe modul avion de la drumul cu elicopterul. Un număr necunoscut încercase să o contacteze în trei rânduri, fără să lase vreun mesaj vocal, ci doar un simplu SMS în care spunea: Bună seara, sunaţi-mă, vă rog, este urgent. P.-Y. Le Hénaff (SCRC).

Numele îi spunea vag ceva. Le Hénaff era cu siguranţă un analist sau un referent judiciar de la Serviciul Central de Informaţie Criminalistică. Îl sună imediat.

— Roxane Montchrestien. Aţi încercat să...

— Mda, o întrerupse el într-un mod cam grosolan. Valérie Janvier mi-a dat numărul dumneavoastră. Am o Informaţie care v-ar interesa.

I ipul era, probabil, la o petrecere bretonă. Pe fundal se auzea o repriză de *All 1 Want for Christnms* cântată la cimpoi tradiţional. Sinistru.

— Acum vreo două săptămâni, am lucrat cu Marc Ba- tailley şi am căutat în bazele de date potenţiale crime de inspiraţie mitologică, explică bretonul.

Roxane se gândi imediat la investigaţia ei.

— Asemenea crimelor din Avignon şi din Stratford, nu-i aşa? _ Care au pe fundal figura lui Dionysos, completă analistul. îi spusesem lui Marc că aveam să continui să fac cercetări pentru a vedea dacă pot să mă întorc mal mult în timp şi să încerc să adun informaţii din străinătate.

— Şi aţi identificat un al treilea caz?

— Nu numai unul, răspunse Le Henaff. Am mai găsit cel puţin şase.

Roxane îşi zise în sinea ei că tipul exagerează. încă unul care credea că a dat peste un ucigaş în serie.

— Nu vă ambalaţi cam repede?

— N-aveţi decât să credeţi ce vreţi, dar au mai avut loc şase crime legate de cultul lui Dionysos, în ultimii trei ani.

— Cum ar fi putut să treacă neobservate?

— Aceste crime au avut loc în străinătate. în Balcani, în Grecia, în Italia, în India, în Statele Unite. Şi sunt sigur că mai sunt şi altele.

Sceptică, Roxane rămase tăcută. Dar Le H£naff era de neoprit.

— în punerile în scenă ale crimelor de care vă vorbesc, referinţele la Dionysos sunt cât se poate de evidente: coroana de iederă, pielea de ţap, toiagul, viţa-de-vie... De fiecare dată, victimele erau reprezentanţi ai ordinii stabilite sau ai autorităţii: poliţişti, magistraţi, militari etc.

— La ce vă gândiţi? Acelaşi asasin, în ţări diferite?

Bineînţeles că nu. Mai degrabă, diferite grupuri sau diferiţi indivizi care şi-au umplut capul cu credinţe păgâne şi care, în cele din urmă, au ajuns la o deviere radicală. Dionysos este unul dintre puţinii zei ai Olimpului care au beneficiat de sacrificii umane. Nebunii ăştia vor să reînvie apogeul cultelor orgiastice care se terminau uneori printr-un soi de euharistie. O încorporare a zeului prin intermediul unei cuminecături de carne de om.Asta e, Roxane se resemnă, nu-l mai putea urmări pe l.e Henaff. Tipul bătea câmpii, virând-o drept spre teoria conspiraţiei. Având în vedere ora târzie, probabil că nu băuse doar suc de mere. întrucât îl simţea cam ţâfnos, încercă să-l scoată din priză uşurel.

— Şi credeţi că indivizii ăştia comunică între ei? Bretonul scoase un lung oftat de exasperare, apoi îşi continuă peroraţia.

— Fabio Damiani, un profesor italian de la Universitatea din Perugia, a fost arestat la începutul săptămânii după uciderea unui carabinier, după un ritual care aminteşte de unele aspecte ale crimei din Stratford.

Roxane tăcu din nou.

— Asasinatul a făcut mare vâlvă în Italia. N-ati auzit de el?

— Nu, recunoscu Roxane. Le Henaff se enervă.

— Una dintre sursele mele italiene mi-a permis accesul la un *digest* al declaraţiilor lui Damiani. A făcut mărturisiri complete în arest preventiv, după care a avut o tentativă de sinucidere.

— Şi ce vrea să însemne asta?

Era rândul bretonului să tacă pentru un moment, înainte de a remarca:

— Am văzut la ştiri că l-aţi prins pe Amyas Langford...

— F.-adevărat. Batallley v-a vorbit despre el? Le Henaff îşi drese vocea.

— Squadra Criminale a confiscat calculatorul lui Damiani. Numele lui Amyas Langford apare de mai multe ori. Comunicau pe forumuri.

Aveţi transcrierile...?__ ei drăcie, dar nu credeţi că v-am uşurat destul munca?! O să se întâmple ceva foarte grav săptămâna „ta Aşa că mişcaţi-vă naibii fundul!
__ cc-o s3 se întâmple? O acţiune coordonată?
_ Vă sfătuiesc să lăsaţi imediat cazul în seama celor de ia Crini. Grenada arc cuiul scos şi e pe punctul de a vă exploda în faţă.
Ptwur Kaez Parizian!'
După ce îi trânti această insultă, analistul închise. Când se întoarse, Roxane văzu că Sorbier era din nou în încăpere. Bretonul răcnise atât de tare la telefon, încât nu-l auzise intrând.
— Cine era? întrebă comandantul.
— Pierre-Yves Le Henaff, îl cunoaşteţi?
— Cel supranumit „memoria de la Fort-Rosny²"? Mare canalie, dar excelent poliţist.
— „Mare canalie": da, el trebuie să fie...
— Ce voia?
Roxane ii povesti conversaţia cu analistul. Cu cât ii dădea mai multe lămuriri, cu atât faţa lui Sorbier devenea mai posomorâtă.
— Le Henaff nu greşeşte. Cazul ăsta este într-adevăr al dracu' de îmbârligat, zise el după ce ea terminase. Trebuie neapărat să vorbesc cu judecătorul.
— înainte de asta, lăsaţi-mă să-l interoghez pe Uingford. Nimeni nu cunoaşte cazul mai bine decât mine.
Sorbier se scărpină cu nervozitate pe obrazul drept, ca şi cum încerca să-şi smulgă bucăţi de piele.
— 10 minute, nu mai mult.
Ce pariziancS Mlută-n cap! (în dialectul breton în orig.) (N.I.) Proprietate a jandarmeriei în care îşi are sediul Oficiul central dc luptă împotriva crimelor contra umanităţii, a genocidelor ;i crimelor de rSzboi.

RAPHAËL

S.
Ho! Ho! Ho! Ho! Ho! Ho! Ho! Ho!

Paris. Cu mai puţin de o oră înainte de miezul nopţii. Casa era cufundată în penumbră. Una călduţă. Tristă. Uşor neliniştitoare. O panglică fluorescentă şi o barieră de plastic încă mai împiedicau accesul în partea de sud. Ăţipisem pe canapea, cu telefonul la îndemână, aşteptând veşti. De la tatăl meu sau de la Garance. Ho! Ho! Ho! Ho! Ho! Ho! Ho! Ho!

Repetiţia strigătului m-a făcut să deschid ochii. Un Moş Crăciun care suna dintr-un clopoţel tocmai îmi traversa peluza.

De-abia aştept să se termine ziua asta... Un glumeţ? Un chefliu? în orice caz, tipul se apropia, agitându-şi vesel clopoţelul.

— *Have yourself a Merry Christmas!*

în mâna liberă, Moş Crăciun flutura un pache- ţel-cadou. A dat roată casei, după care a venit şi s-a proţăpit chiar în faţa uşii de sticlă.

— Chronopost! O livrare pentru dumneavoastră, dom'le Batailley!

Deasupra bărbii, purta o mască înspăimântătoare, copie conformă a celei a lui Alex DeLarge din *Portocala mecanică:* un lup negru, care se prelungea cu un imens nas roşiatic de formă falică.

— Chronopost! a repetat el de parc-ar fi zis „Sesam, deschide-tel".

vezi să „ii! De când livrează poşta colete la ora 23, pe 24 decembrie?

N-aveam niciun chef să bag lupul în stână. _ lisaţi coletul în faţa uşii, i-am cerut eu. _ Cum vreţi, dom'le Batailley.

A pus pachetul jos, dar uşurarea mea a fost de scurtă durată.

_ Mi-ar trebui o mică semnătură, a zis el fluturând un clipboard şi un pix pe care-l scosese din buzunar. *Şterge-o, tipuie...*

Manevra mirosea a capcană de la o poştă, dar o oarecare curiozitate mă împingea să aflu mai mult.

— îmi puteţi spune numele expeditorului?

Fără să-şi scoată masca ridicolă, curierul a apropiat pachetul de ochi pentru a descifra scrisul, articulând în mod exagerat flecare silabă:

— Ma-da-meu-Ga-ran-ceu-Ka-ra-de-queu. Poate că era totuşi un curier adevărat.

— OK! O să vă semnez hârtia.

Neîncrezător, am întredeschis uşa, gata să o închid la loc la cea mai mică mişcare suspectă.

Bărbatul şi-a lăsat jos tolba de răchită şi mi-a întins pachetul.

— Chronopost vă mulţumeşte şi vă urează Crăciun fericit!

— Cine vă obligă să purtaţi costumul ăsta caraghios? l-am întrebat eu, în timp ce semnam de primire.

— Bărbatul şi-a scos în cele din urmă masca, pentru a-şi Şterge broboanele de sudoare de pe frunte. Părea epuizat, era tras la faţă şi mi-a fost un pic ruşine de neîncrederea Şi atitudinea mea ostilă.NciK>!Ocl|ii de patroni, cine altcineva? a zis el strâm-liându-se. Cică le-ar plăcea clienţilor. Mai ales copiilor, întotdeauna, totul pentru profitul lor. în detrimentul demnităţii umane. Poftiţi chitanţa, dom'le!

_ Mulţumesc. Vreţi o cafea sau un suc răcoritor?

— N-aş zice nu unui păhărel de tărie. Dacă aveţi, bineînţeles. Am lăsat uşa deschisă şi m-am dus în celălalt capăt al salonului. în micul bar din piele de rechin al tatălui meu, am găsit o sticlă începută de Chartreuse vechi, l-am turnat curierului un pahar, pe care i l-am întins împreună cu un bacşiş de 10 euro.

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

A luat bancnota şi a dat pe gât dintr-o înghiţitură paharul de lichior.

— Ahhh! Chestia asta îţi desfundă nările! Pot? întrebă el arătând spre sticlă pentru a-şi mai turna un pahar.

— Vă rog!

— Sunteţi singur în seara de Crăciun, dom'le Batailley?

— Nu e foarte grav. Termin de scris un roman. Sunt împreună cu personajele mele. în mintea mea.

— Şi eu aud adesea voci în mintea mea, îmi mărturisi bărbatul. Sper ca acest cadou să vă facă plăcere. Bun, nu vă mai deranjez. Trebuie să-mi termin livrările!

— Succes!

Şi-a pus la loc masca şi barba falsă, s-a aplecat spre tolba lui...

— Şi ăsta, zise el, este un cadou din partea casei.

Fulgerător, scoase un soi de bâtă lungă din coşul lui de răchită.

Mi-a dat o lovitură în abdomen nimerindu-mă în ficat. A doua m-a nimerit la gât, în dreptul rănii din ajun.

— Cu complimente din partea Saltimbancilor lui Di- onysos! a zis el, dându-mi un croşeu care m-a aruncat la pământ.

Un picior în plină faţă m-a făcut până la urmă să-mi pierd cunoştinţa.

Ho! Ho! Ho! Ho!

Ho! Ho! Ho! Ho!

6.

Am rămas la pământ mai bine de 10 minute, cu corpul înţepenit de durere, cu capul în jos, fără să înţeleg foarte clar ce mi se întâmplase.

jigodia de Moş Crăciun!

M-am ridicat cu chiu, cu vai. Tipul nu mai era acolo. Ezitam să sun la poliţie, ce puteau să facă? Regretam că nu

fusesem mai prudent. Ar fi trebuit să iau arma tatălui meu, a cărei muniție o găsisem spre seară.

Am luat pachetul rămas pe podea. L-am agitat aproape de ureche, încercând să ghicesc ce conține.

În halul în care suni, ce mai contează...

M-am hotărât să-l deschid. Nu mi-a explodat nimic în față. Era o simplă cutie de carton de la firma de haine pentru copii Bonpoint. înăuntru, un plic roz-deschis și doi botoșei minusculi de bebeluș, din cașmir.

De ce?

Am desfăcut plicul. Conținea o fotografie cu Ga- rance de Karadec care, cu un zâmbet strălucitor, privea spre obiectiv cu mâna pusă pe pântecul gol. Cu oarecare teamă, am întors poza și am descoperit pe spatele ei o frază scrisă de mână: „RaphaCl, o să fii tată!"

Fără să mă mișc, am încercat să nu iau în seamă întâmplarea, să nu mă las afectat de această glumă proastă. Par știam că era ceva mult mai grav de-atât. Am ridicat hârtiile mototolite din cutie, în căutarea altui indiciu. Nimic. În cele din urină, l-am găsit în interiorul unuia dintre botoșei, sub forma unui stick USB metalic.

M-am așezat în fața calculatorului, am conectat stickul și am dat dublu clic pe iconul unui fișier QuickTime. Cu un ghem în stomac și un nod în gât, am pornit filmul.

7.

încă de la primele imagini am recunoscut hotelul La VillAzur, la extremitatea Capului Antibes.

Nu fusesem în acel loc decât o dată: în septembrie, anul trecut. Un producător turnase un film după unul dintre romanele mele, a cărui acțiune se petrecea în acea regiune. Pentru a sărbători sfârșitul filmărilor, mă invitase la o petrecere restrânsă. Pentru acest eveniment fusese rezervat barul panoramic al hotelului. Nu-mi plac petrecerile, nu știu cum să mă comport, nu știu să mă distrez, n-am nicio amintire frumoasă de la ele. Iar petrecerea aceea nu făcea excepție.

M-am aplecat asupra ecranului pentru a cerceta mai cu atenție imaginile. Cine le filmase? Mă vedeam trecând fără entuziasm de la un grup la altul, dând pe gât cupe de șampanie Krug și Jacques Selosse, în sunetul muzicii de tot rahatul a unui DJ la modă pe care toată lumea îl considera „genialisim".

Chiar dacă inima mea nu era acolo, locul era sublim, suspendat deasupra Mediteranei, în fața insulelor Lerins. — Vii să te scalzi cu mine?

Sora mea, Vera, dăduse buzna în mintea mea, chiar în mijlocul terasei. Purta un costum de baie şi o cască de înot fantezie, ochelari pentru scufundare şi un colac în formă de raţă.

— Hai vino, Rapha! a insistat ea arătând în jos la piscina săpată în stâncă. Este cel mai bun moment: oamenii sunt toţi plecaţi şi apa este caldă încă.

Ca de fiecare dată, am refuza:-o.

— Nu, mulţumesc, Vera.

— De ce?

— Pentru că nu exişti decât în mintea mea şi ar părea cam aiurea să vorbesc singur într-o piscină.

— Puţin ne pasă de ceilalţi, nu?

— Problema nu sunt ceilalţi. Ci faptul că eşti moartă.

— Şi tu o să mori într-o zi, îmi răspunsese ea ridicând din umeri înainte de a pleca.

Rămăsesem singur. Inert. Căpitan al unui vas în derivă. Copleşit brusc de o oboseală imensă. Mi-aş fi dorit ca tata să vină să mă ia. Să mă ducă în braţe până în camera mea, să mă bage în pat, să mă învelească şl să mă sărute spunându-mi: „Noapte bună, campionule”.

În loc de asta, apăruse o femeie, venită de nicăieri. Cultivată, spirituală. Poate că făcea parte din echipa de filmare, dar nu o remarcasem înainte.

în casa mea din strada Assas, cu ochii la 20 de centimetri de ecranul laptopului, mă chioram la imaginile furate care îmi reînviau amintiri dureroase.

Cum începuserăm să discutăm? îmi era foarte neclar. Un caleidoscop de frânturi de conversaţii. Un vers al lui Paul Valery — „Căci am trăit aşteptându-te / Iar inima-mi nu-ţi ştia decât paşii” —, câteva anecdote despre clienţii prestigioşi pe care-i avusese hotelul. Banalităţi despre miile de nuanţe ale apusului de soare.Pluteam în ceaţa efervescentă a şampaniei, dar senzaţiile o luau înaintea gândurilor. Legănat de zgomotul liniştitor al valurilor, mă înecam în privirea verde-albăstrie a noii mele prietene. Când soarele dispăru la orizont, nu mai puteam să mă ţin pe picioare. Cu mintea tulbure, o urmasem pe fată în camera ei. Imaginile acelei *sextape* care se derulau acum pe ecranul calculatorului meu mă consternau. Nu mă recunoşteam nicicum: beţia, pierderea controlului. Nu-mi mai aparţineam. Eram o marionetă manipulată, care renunţase la liberul său arbitru.

Când mă trezisem a doua zi, era trecut de ora 8. Camera era inundată de soare. Nu mai aveam nicio amintire din timpul nopţii. Doar un gol imens. Eram singur cu ruşinea mea. Părăsisem fără o vorbă hotelul şi mă hotă- râsem să mă întorc imediat la Paris.

Pe drumul spre aeroport, mă oprisem ca să vomit. Tremuram din toate încheieturile. Nici măcar nu mi se furaseră banii. Nu eram rănit, nu fusesem agresat sau lovit. Dar nu suportam să nu-mi mai amintesc nimic. Ca să fiu cu inima împăcată, m-am oprit la camera de gardă a spitalului Fontonne, am spus în linii mari ce am păţit şi am cerut să mi se facă analize. Am aşteptat până după prânz, ca să primesc rezultatele.

— Aţi făcut ceea ce numim un „G-hole”, mi-a explicat o doctoriţă rezidentă.

— Un soi de *black-out?*

— Da, o comă după consumul de GBL sau de GHB.

— N-am luat nici droguri, nici medicamente.

Rezidenta ridică din umeri.

— Vi s-a pus ceva în pahar. Iar amestecul cu alcoolul transformă substanţa în sedativ şi poate duce la pierderea cunoştinţei. Din păcate, a devenit ceva banal.

Când mă aflam în parcarea spitalului, simţisem că mă clatin, dar, ca de-atâtea ori în viaţa mea, îmi recăpă- tasem controlul în faţa abisului. îngropasem acest episod adânc în memoria mea, hotărând că pur şi simplu nu existase. Dar astăzi, acest trecut prost digerat revenea şi mă izbea în plină figură cu o forţă înzecită.

Mă întorc la film. Orodatarea imaginilor indică ora 7 dimineaţa. O siluetă trage draperiile camerei de hotel, în timp ce eu rămân prăbuşit în pat, apoi se îndreaptă spre o măsuţă de toaletă prevăzută cu o oglindă ovală. Scena este filmată cu telefonul ei mobil pus pe măsuţa de toaletă. Femeia îşi scoate peruca, genele false, lentilele de contact, se demachiază. Şerveţel umed, dischetă de bumbac îmbibată cu apă micelară, tapotări: încet-încet, faţa curăţată de fard a lui Garance de Karadec se recompune şi apare reflectată în oglindă, de unde îmi face cu ochiul şi îmi trimite un sărut.

Acum înţeleg că poate copilul pe care-l poartă în pântec Garance este al meu.

SALTIMBANCII LUI DIONYSOS

ONE NIGHT IN PARADISE.

Vineri, 25 decembri

eLumea este un teatru
facem teatru pentru că avem impresia că n-am fost *niciodată noi în fine fi că în slărfit* o sd *putem fi.*
Louis IOUVET
ROXANE
1.

Sediul poliţiei din Nisa.

Zgâlţâită de deflagraţia unui tunet, unica fereastră din sala de interogatoriu începu să tremure. Plouase toată noaptea. O furtună ca de sfârşit de lume se năpustise asupra oraşului, inundând străzile, dezrădăcinând palmierii, smulgând ţiglele de pe case. Era ora 7 dimineaţa, dar afară încă era întuneric. La miezul nopţii, când Roxane crezuse că avea

să-l poată interoga pe Amyas Langford, actorul se plânsese de dureri de stomac. Arestarea lui preventivă fusese suspendată. Pusese transferat din nou la spitalul Archet, unde-şi petrecuse o mare parte a nopţii, după care fusese adus înapoi la sediul poliţiei

.Tensiunea poliţiştilor crescuse şi mai mult. în ciuda intensificării căutărilor în împrejurimile autostrăzii şi în staţiile service, nimeni nu reuşise să afle vreo informaţie despre dispariţia actriţei C.arance de Karadec.

Bând cafea după cafea, Koxane îşi consacrase ultimele ore citindu-şi cu atenţie cărţile de mitologie. în timp ce zorii zilei întârziau să apară şi oboseala era pe punctul de a o da gata, uşa se deschise, în sfârşit. încătuşat, englezul îşi făcu Intrarea, escortat de Serge Cabrera. Cu un gât ca de taur şi siluetă vânjoasă, cu părul negru lung şl creţ, poliţistul parizian era unul din mahării de la secţia 3 teritorială a Direcţiei Poliţiei Judiciare şi se purta aici ca la el acasă.

— Mi-l ţii 10 minute, ai înţeles, păpuşă? După aia, ne laşi pe noi să ne ocupăm, zise el cu accentul lui algerian.

Roxane privi bestia în tăcere. Cabrera se umfla în pene, cu cizmele lui de cowboy lustruite şi cu cămaşa roz-pal descheiată care lăsa să i se vadă pieptul păros. Apăsă pe umărul lui l.angford pentru a-l forţa să se aşeze, apoi se enervă.

— Ce-i, puicuţo? Vrei să-ţi dau poza mea? întrebă el înainte de a ieşi din încăpere, cu aerul lui de idiot şi cu brăţara lui din zale.

Rămasă singură cu Amyas, Roxane mai întârzie un moment în picioare în faţa lui, bătând uşor cu degetele în ecranul laptopului pus pe masa lungă de metal. Tipii de la Brigada Antitero îl recuperaseră de pe scaunul pasagerului automobilului Audi. Decât să-l trimită tehnicienilor, cărora le-ar lua oricum mai multe zile ca să-l cerceteze, echipa de anchetă hotărâse că era mai bine să-l păstreze, sperând să obţină parola de la englez în timpul arestului preventiv.

__ Şi dumneavoastră speraţi să vă dau parola? Chiar credeţi că asta o să vă ajute să găsiţi fata?

Cu mâinile legate, actorul îşi ridică pe umeri haina de catifea reiată pe care o purta ca pe o capă. Cusută la butonieră, un soi de broşă înspăimântătoare îi amintea lui Roxane de păianjenul sculptoriţei Loulse Bourgeois, cu corpul lui atrofiat şi picioarele monstruoase ridicate pe verticală.

— Nu, puţin îmi pasă de parola ta, răspunse Roxane. Eu încerc să înţeleg. Atâta tot.

— Ce să înţelegeţi?

Amyas Langford avea o voce ciudată. Suavă, dar cu un accent englezesc care trăgea mai mult spre germană. Ceva între Jane Birkin şi Christoph Waltz.

— Nu pricep prea bine care-i plăcerea ta, de fapt, zise ea punând cartea pe masă şi aşezându-se în faţa lui.

El se uită pe furiş la titlul volumului: *Serbările dionisiace. Naşterea teatrului clasic în Grecia.*

— Hai să te ajut să te simţi mai în largul tău, Amyas! Ştiu că eşti implicat în crimele din Avignon şi Stratford. Am dovezile pentru a te inculpa şi chiar şi în Franţa justiţia te va condamna la 20 de ani de închisoare. Jocul s-a terminat.

— *Yes, yott're right. Game is almost over,* răspunse el, fatalist, după care adăugă: Dar am păstrat ce-i mai bun la sfârşit.

— Aşadar povestea asta despre cultul lui Dionysos... ea îţi conferă autoritatea asta brutală?

Langford îşi întinse braţele în faţă, trosnindu-şi articulaţiile degetelor. Pe interiorul încheieturii de la mâna stângă, un tatuaj cu litere gotice: *Totus mundus agit histrionem.* „Toată lumea joacă un rol." Altfel spus: *Lumea-ntreagă e un teatru.* Deviza teatrului Globe, teatrul lui Shakespeare. Întrucât urmărise privirea poliţistei, o întrebă:

— Vă place teatrul?

— Nu chiar, piesele clasice mă adorm şi cele moderne mă consternează. Unele sunt prea lungi, celelalte prea proaste.

Amyas o aprobă cu un zâmbet.

— Cel mai rău este că nu sunteţi departe de adevăr!

— Şi ţie... ce-ţi place în teatru?

Fidel obiceiului pe care şi-l făcuse, el răspunse cu o altă întrebare.

— Sunteţi mulţumită de viaţa pe care o duceţi? De relaţiile pe care le aveţi? De job?

Roxane clătină din cap.

— Deloc. F. dezastru pe toată linia.

— Şi cum faceţi ca să scăpaţi de nefericirea asta?

— Hm... Antidepresive, haşiş, caipirinha, chardonnay...

— Ah! Ah! Şi vă ajută?

— îşi fac treaba. Timp de câteva ore... Dar tu?

Ochii lui Langford se aprinseră de parcă tocmai şi-ar fi injectat heroină.

— Pe mine mă fac fericit JOCUL şi PUNEREA ÎN SCENĂ, pentru că ele îţi permit să creezi o realitate alternativă. Asta este adevărata forţă a lui Dionysos: să-ţi arate drumul, pentru a aboli realitatea şi pentru a te elibera de ea.

Roxane se dădu înapoi, rezemându-se de spătarul scaunului, obosită.

— Dar de ce anume vrei să te eliberezi, de fapt?

— De Stat, de autoritate, de hipercapitalism, de această lume care ne alienează.

— Catehismul tău marxist nu e foarte original.

Fa îi imită accentul german caricaturizându-l. _ *Vml deci ca sil te eliberezi tie Stat tintl tler hiberkapitalis- ,",., te amuzi ucigând oameni? Este ceva foarte logik!* ' De data asta, Langford păru să râdă împreună cu ea

din toată inima. _ cunoaşteţi etimologia cuvântului „tragedie"? _ Da, am citit-o în cartea asta, în timp ce te aşteptam. Mi-am făcut bine temele, vezi? Tragedie înseamnă literal „cântec al ţapului".

El confirmă dând din cap, prefăcându-se impresionat.

— Exact! Este o trimitere la animalul care era sacrificat în Antichitate în timpul ceremoniilor care aveau loc în cinstea lui Dionysos.

— Scuză-mă, dar mi-e greu să înţeleg de ce este interesant să tai gâtul unei capre. în afară de cazul în care o mănânci.

— Este un sacrificiu simbolic. Să ucizi ţapul la sfârşitul unei reprezentaţii înseamnă să regenerezi teatrul. Să însufleţeşti beţia jocului, este singurul exorcism prin care scăpăm de durerile vieţii noastre.

Roxane oftă.

— Deci asta-i pasiunea ta: în fiecare an faci un mic sacrificiu. O micuţă crimă *bentru a-l onora pe Dionyzos, bentru a rezenera teatml...?*

Convins că era stăpânul jocului, Amyas nu mai 'enunţa la zâmbetul lui. Era în mod clar acolo unde voia să lie, la ora la care avea întâlnire cu destinul său. Şi impresia asta o intriga pe Roxane.

— Aţi ucis vreodată un om? întrebă el brusc.

— Nu, minţi poliţista.

— Chiar ar trebui să încercaţi.

— Mă voi gândi la asta.

— Să iei viaţa cuiva pentru a aduce o ofrandă, *tliere is nothing more exciling aiul regarding at the same time.*

Roxane îşi trase fermoarul la geacă, frigul o pătrundea până la os. Pentru a compensa absenţa încălzirii centrale, fusese instalat un radiator portabil, de pe vremea lui Matusalem, care nu scuipa decât un aer călduţ. în lumina albăstrie a zorilor, poliţista se uita fix la rânjetul de lup al lui Amyas Langford. De când îl interoga, nu aflase nimic, în spatele oglinzii, pretinşii ei „colegi" probabil că-şi băteau joc de ea. Şi nu greşeau deloc. Tipul o aburea după bunul lui plac. Era în reprezentaţie, îşi desfăşura liniştit show-ul.

Dar care era publicul?

Ea rămase la ideea de atmosferă teatrală. Pentru a-şi juca rolul, Amyas avea nevoie de un public şi de un partener. Şi în acest moment al piesei, ea, Roxane Montchrestien, era cea care îi dădea replica. Englezul îşi trosni degetele în ciuda cătuşelor, trăgându-se de articulaţii ca şi cum încerca să le rupă, şi Roxane îi văzu din nou tatuajul. Ştia foarte bine că această coregrafie nu era întâmplătoare şi că făcea parte din spectacol. Ştia foarte bine că Langford căuta să-i atragă atenţia asupra tatuajului. Pentru ca ea să se întrebe: „Şi dacă asta ar fi parola de la laptop?”

Ştia foarte bine că, reacţionând aşa, s-ar lăsa manipulată. Ar accepta să joace un rol pe care altcineva îl scrisese pentru ea. Ştia foarte bine că Langford nu aştepta decât asta. Ştia foarte bine..., şi totuşi o făcu.

Roxane luă laptopul MacBook argintiu, pus la celălalt capăt al mesei. Sub privirea amuzată a suspectului, ea introduse ceea ce credea că este parola: *Totus Mundus Agii Hlstrionem.*

Eroare.

ŢotusMundusAgitHistrionem.

Eroare.

încercă din nou, fără majuscule, şi în sfârşit calculatorul se deschise şi se conectă instantaneu la reţea, graţie stickului Wi-Fi cu care era echipat.

Armata de poliţişti dădu buzna în încăpere ca un singur om şi se năpusti în faţa calculatorului. Primul lucru care apăru pe ecran era fereastra unui soft pentru conferinţe video la distanţă. Platforma era setată pentru a permite afişajul tuturor participanţilor. La ora aceea erau 10 invitaţi la reuniunea online. Cinci bărbaţi şi cinci femei. Bărbaţii în costum cu cravată, iar femeile în rochie dreaptă neagră. Trupurile lor erau umane, dar fiecare avea pus peste bust câte-un cap de cal cu urechile ridicate. Un soi de centauri inversaţi. Fuziunea între reflecţia umană şi instinctul animalic.

Tabloul înspăimântător încremeni toate privirile. O tăcere adâncă se lăsă în încăpere, până când unul dintre poliţişti remarcă o luminiţă verde care tocmai se aprinsese.

— Ei, drăcie, dar... laptopul tocmai ne filmează! Nenorociţii ăştia ne văd! strigă el chiar înainte ca Roxane să rabateze ecranul.

RAPHAEL

2.

Paris. Ziua de Crăciun. Ora 00:12.Un zgomot de avertizor sonor sparse liniştea nopţii. Un sunet violent şi insuportabil. Capabil să trezească jumătate de cartier. Vuvuzela suporterului de fotbal perfect. Am aruncat o privire pe fereastră, temându-mă de întoarcerea lui „Moş Crăciun" sau a unuia dintre complicii lui. Nu era nici ţipenie de om. Poate un grup de petrecăreţi cam aghesmuiţi şi cam grosolani care treceau pe strada Assas. Dar claxonul era insistent şi sunetul se auzea tot mai aproape. *Ce mama dracului...*

Mi-am lipit nasul de geam. Era întuneric beznă. Lumina era redusă la minimum în casă şi jumătate din spoturile exterioare erau defecte. Un urlet de sirenă mă făcu din nou să tresar. *Fir-arsă fie...*

M-am repezit spre biroul tatălui meu. Am luat dintr-un sertar revolverul lui MR73. L-am încărcat cu şase cartuşe de calibrul .38 Special, mi-am pus paltonul şi am ieşit în noapte.

La capătul peluzei, lângă gărduţul de bambus, ceva clipea slab. Am aprins lanterna de la iPhone şi am înaintat cu prudenţă. Era o dronă. Un cvadricopter portocaliu cu negru, echipat cu un pavilion de plastic, care emitea fără îndoială sunetele stridente care mă treziseră. Am stat două minute să mă uit la aeronavă, dar aceasta rămânea nemişcată. Urma să mă întorc înăuntru, când s-a pus în mişcare, mai întâi ridicându-se pe verticală, apoi luând-o înspre grădina botanică. La început am urmărit-o cu privirea, apoi, după o clipă de ezitare, am alergat după ea, ca să n-o pierd din vedere.

Pentru un moment, a ieşit din câmpul meu vizual, dar am regăsit-o pe stradă, aşezată pe trotuarul din faţa maşinii mele Renault Alpine. Nu era nimeni în jur, dar acest gen de aparat putea foarte bine să fi fost programat dinainte. Maşina era descuiată. M-am urcat la volan. O tijă de iederă fusese înfăşurată în jurul ecranului GPS-ului. Am

deschis dispozitivul. Cineva introdusese un itinerar pentru mine.

Aşa, anmcă-te însura lupului...

Dar în punctul în care mă aflam aveam oare de ales? Ce era mai important decât *să înţelegi* Am verificat dacă niai aveam portofelul în palton, mi-am pus centura de siguranţă şi am închis portiera. Nu voiam să mă gândesc, să cântăresc avantajele şi dezavantajele, să-mi dau cu presupusul sau să fac raţionamente. Rotiţele creierului meu erau înţepenite şi stricate. *Trebuia* pur şi simplu să înţeleg. Să merg până la capătul acestei poveşti, indiferent de pericole.

Am ieşit din Paris pe poarta Orléans şi m-am lăsat dus ca un zombi, urmând mecanic traseul care se afişa pe ecranul GPS-ului: autostrada spre Chartres urmată de traversarea regiunii Perche. Un plin de benzină în Le Mans, înainte de a porni din nou spre Laval, apoi spre Vitré.

Ora 3:30 dimineaţa. Pauză de cafea la Rennes. Am profitat de ea ca să-l sun pe medicul de gardă de la spitalul Pompidou care-mi lăsase numărul. Nicio schimbare în ceea ce priveşte starea de sănătate a tatălui meu. O a doua operaţie — din nou o vertebră — trebuia să aibă loc a doua zi, dar nu avea să se încerce nimic pentru a-l scoate din comă mai devreme de câteva zile.

Mi-am continuat drumul spre capul peninsulei bretone: Saint-Brieuc, Guingamp, Morlaix. Noaptea acea a de Crăciun se scurgea în afara timpului- Od«^ printr-un tunel cu sens un. ^ meu ," ceea ce pierdut. în gândurile mele.. în ^ ^ M5 gândeam ar putea să fie de acum Garance de Karadec
la copilul pe care-l P^.fsă fie ai meu. La aces, an- şi care avea
grenaj monstruos „e puseşem în mişcare prin minciunile mele şi care continua să distrugă totul în drumul lui.

Am ajuns la destinaţie pe la ora 7 dimineaţa. GPS-ul mă condusese până la un ambarcader, apărut din ceaţa dimineţii, undeva între Roscoff şi Saint-Pol-de-Leon. Ciudat

terminus. Am lăsat maşina în parcarea pustie şi am înaintat pe digul înecat în întinderile de ceaţă fantomatică. Simţeam furnicături în picioare, mă dureau coatele şi spatele, întrucât condusesem şase ore. Eram mort de obosealã, l.ipsa somnului din ultimele zile îmi tulbura mintea şi vederea. în acest decor de roman poliţist, împresurat de fâşii de melasă lăptoasă, aveam senzaţia că o creatură sinistră putea să apară pe neaşteptate şi să mă înghită cu totul.

3.

Trei noi urlete de sirenă au anunţat mişcare, asemenea celor trei lovituri de baston de la începutul unei reprezentaţii teatrale.

Silueta unui bărbat a apărut brusc din ceaţa deasă. în jur de 60 de ani, scund, musculos, purtând pe capul chel o şapcă decorată cu o insignă a vameşilor francezi.

— Domnu' Batailley?

— Eu sunt.

— Eu sunt Fred Narracott. La dispoziţia 'mneavoastră.

Purta nişte pantaloni de uniformă de vameş, ornaţi cu o vipuşcă roşie. Faţa îi părea crispată precum o mască, în afara unui ochi cu care se uita cruciş şi care clipea frenetic ca o insectă nebună.

— Mă aşteptaţi?

Vameşul îşi scărpină bărbia acoperită de un barbişon grizonant prost tăiat.

__ Md3 su,nt căpitanul 'mneavoastră. Io trebuie să vă duc pe insulă.

— Ce insulă?

_ Insula Karadec, firește.

îmi aminteam că Garance îmi spusese într-o zi despre o insulă privată pe care o deţinea familia ei de mult timp. Fieful breton al Karadecilor.

— Vreţi să vedeţi bestia! întrebă el.

L-am însoţit la capătul ambarcaderului şi am descoperit bestia în chestiune: o barcă semirigidă de tip Zodiac, de şapte-opt metri, cu o cocă din aluminiu şi flotoare gonflabile.

— Dar cine v-a cerut să mă duceţi acolo?

— Păi, 'mneavoastră! -Eu?

— M-a sunat un tip alaltăieri. Mi-a zis că se numeşte Raphael Batailley şi că vrea să rezerve barca mea ca să dea

o fugă pe insulă în dimineaţa de Crăciun. Nu sunteţi 'mneavoastră?

Dându-mi seama că ar fi zadarnic să încerc să aflu mai mult, am decis să nu-l contrazic.

— Şi insula asta este departe de ţărm?

— La trei sferturi de oră cu barca.

— Aha! Totuşi e prudent să ieşim pe mare pe o vreme ca asta?

— Ce vreme? E destul de frumoasă, nu? Nu *mă lua drept idiot...*

— Insula aparţine familiei Karadec, nu-i aşa? Ştiţi dacă mai locuiesc acolo?

Vameşul ripostă.

Nimeni n-a mai pus piciorul pe insulă de la moartea celor doi bătrâni beţivani, la începutul anilor 2000. Tar

ele mai plăcea moşilor să bea poşircă şi să-şi bage droguri în venă.

— Ce e interesant acolo?

— Singurătatea, dacă vă place chestia asta. Dar nu vă ascund că nu-i o plăcere să tragi barca la ţărm acolo.

Scoase din buzunar un baton de lemn-dulce şi începu să-l mestece ca pe tutun.

— Bun, hotărâţi-vă! Eu, unul, fac ce ziceţi.

Am dat din cap şi am acceptat să-l urmez în bimotor. Narracott îmi întinse o vestă de salvare, apoi luă loc pe scaunul lui bolster. Aprinse motoarele şi două mici ecrane de control. Consola de pilotaj era instalată destul de departe de solariu. M-am înghesuit lângă lada de depozitare, adăpostindu-mă cât de mult posibil în spatele parbrizului din policarbonat. Încă din adolescenţă, am suferit mereu de un teribil rău de mare şi, evident, n-aveam nicio pastilă la mine.

— O să ne zgâlţâie rău? l-am întrebat eu pe vameş.

Narracott îşi îndesă mai bine pe cap şapca de vameş şi îşi puse nişte ochelari de scufundări.

— Da, băiete, o să ne cam zguduie! zise el accelerând.

ROXANE

4.

Pentru un lung moment, timpul şi spaţiul încremeniseră. Pe cât de fugitivă, pe atât de terifiantă, imaginea celor 10 busturi care se prelungeau cu măşti de cal încordaseră atât de mult atmosfera, încât o făcuseră irespirabilă. Poliţiştii erau cu nervii întinşi la maximum, paralizaţi de frică, îngroziţi de armata de diavoli ieşiţi din tiilc lor. Numai zâmbet, cu ochii strălucind, Amyas

■ ansfoid jubila.

0 jerbă de fulgere brăzda încăperea şi repuse oamenii în mişcare.

_ Cine erau tipii ăia? întrebă Cabrera.

Întrebarea lui rămase fără răspuns, repercutându-se în ecou între pereţii încăperii înghemţate. Cuprins subit de un acces de furie, algerianul îl apucă pe Langford de gât. — Cine erau tipii ăia? repetă el urlând.

Dar, cu cât poliţistul îl zgâlţâia mai tare, cu atât Amyas părea mai satisfăcut. Toată lumea înţelesese că raportul de

foițe se schimbase. Sorbier interveni pentru a-l calma pe căpitanul de la Poliția Judiciară.

Retrasă mai deoparte, cu fruntea sprijinită de geamul șiroind de apă al camerei de interogatoriu, Roxane privea rigolele clădirii nou-nouțe care nu mai reușeau să evacueze apa de ploaie. O frumoasă metaforă a situației în care se aflau acum.

— Așadar, vlăjganule, nu-ți prea mai vine s-o faci pe șmecherul când te trezești de partea cealaltă a baricadei, constată englezul după ce Cabrera îi dăduse drumul din strânsoare.

Accentul lui german dispăruse cu totul. Cameleonul își lua o piele nouă pentru a disputa o altă manșă.

— Despre ce barieră vorbești, ticălosule?

— Sunteți în fața JURIULUI.

— La judecată, tu o să fii în fața unui juriu, idiotule. Care o să te trimită să înfunzi pușcăria.

Cuvântul „juriu” declanșă o revelație bruscă în mintea lui Roxane. Plecă de la fereastră pentru a merge să caute în cartea de pe masă, în care găsi o pagină privind organizarea Serbărilor Dionisiace antice, pe care o citise fi o adnotase în elicopter.

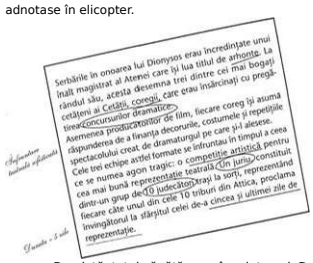
Serbările în onoarea lui Dionysos erau încredințate unui înalt magistrat al Atenei care își lua titlul de arhonte. La rândul său, acesta desemna trei dintre cei mai bogați cetățeni ai Cetății, coregii, care erau însărcinați cu pregătirea concursurilor dramatice.
Asemenea producătorilor de film, fiecare coreg își asuma răspunderea de a finanța decorurile, costumele și repetițiile spectacolului creat de dramaturgul pe care și-l alesese.
Cele trei echipe artfel formate se înfruntau în timpul a ceea ce se numea agon tragic: o competiție artistică pentru cea mai bună reprezentație teatrală. Un juriu, constituit dintr-un grup de 10 judecători trași la sorți, reprezentând fiecare câte unul din cele 10 triburi din Attica, proclama învingătorul la sfârșitul celei de-a cincea și ultimei zile de reprezentație.

Deodată, totul căpătă sens în mintea ei. Dronele, camerele de supraveghere ascunse, Saltimbancii, rețeaua identificată de Henaff, epopeea dionisiacă, povestea ro-

manescă a necunoscutei din Sena, dimensiunea teatrală care plana de la bun început asupra acestei anchete... Logica ce îi scăpase în ultimele zile se lumina acum precum un drum al pelerinilor. Cei 10 indivizi cu mască de cal constituiau un juriu online care făcea trimitere la cel din Antichitate.

— Iiste vorba de o înfruntare teatrală, nu-i aşa? întrebă ea apropiindu-se de Amyas. Saltimbancii lui Dionysos sunt una dintre cele trei trupe care se înfruntă sub privirea unui juriu în felul competiţiilor din timpul Serbărilor Dionisiace.

Zâmbetul lui Amyas Langford deveni şi mai larg. Roxane îi dădea în sfârşit replica pe care o aştepta.

La interval de câteva secunde, mai multe telefoane începută să piuie, antrenând o mişcare epidemică. Rând pe rând, toţi poliţiştii din încăpere îşi scoaseră smartphone-urile. Cu faţa crispată, Sorbier stătu îndelung cu ochii în ecranul mobilului său înainte do a i-l arăta lui Roxane. *Le Parisien* îşi continuase ancheta, care era citată într-un comunicat al Agenţiei France Presse sub titlul: „Necunoscuta din Sena este pianista Milena Bergman?" Ziarul era cu un pas în urmă, dar era scânteia care făcuse ca faptul divers să capete amploare în mass-media. Preluat de toţi, comunicatul iniţial se învârtea în marea maşină de spălat a informaţiei. Reluată până la îngreţoşare pe Twitter, comentată, deformată, ştirea inflama reţelele de socializare pentru a deveni mondială.

Se simţea clar că răspândirea acestei ştiri, cu iuţeala fulgerului, îi îngrozea pe poliţiştii prezenţi în încăpere. Expunerea mediatică avea drept consecinţă căutarea unor ţapi ispăşitori. Dacă ancheta avea să fie un fiasco, mai devreme sau mai târziu, nişte capete trebuiau să cadă. Şi când ghilotina era scoasă, nu mai căutai nici adevărul, nici chibzuinţă, nici nuanţa.

Roxane vedea că privirile se întorseseră spre ea. Colegii săi erau depăşiţi. Depăşiţi de o anchetă ale cărei cauze şi consecinţe nu le înţeleseseră niciodată, lată că ea câştigase. Acum, nu aveau alternativă, trebuia să se încreadă în ea. Aşa că, asemenea unei regine în palatul el de iarnă, Roxane se uită la ei cu tot dispreţul. Sorbier, care o respinsese în urmă cu cinci zile, namila de Cabrera, care dădea impresia că avea să moară de o criză de apoplexie, imbecilii de la DPJ Rive Gauche, ţărănoii de pe Coasta deV ui i.no o (Hit.hi pe <111111 cu accentul lor care duhnea
.1 l'.IMK

> .1 şl unii s .ir ti înţeles între ei, şobolanii părăsiră unul i .m* unul corabia, iar ea rămase singură pentru o ultimă confruntare cu Airiyas Langford. Englezului nu-i scăpase nimic din ceea ce se „întâmplase şi se bucura de duelul care avea să urmeze. Pentru prima dată, el o tutui.

— I'u eşti ca un mic ardei iute, îi zise el în timp ce poliţista se aşeza în taţa lui. Cel care o să condimenteze mâncarea pe care am pregătit-o cu atâta grijă.

Roxane analiza situaţia în mare viteză. în mod evident, l.angford avea nevoie de ea şi o considera un fel de instrument util deznodământului reprezentaţiei lui macabre. De ce? Un detaliu îi reveni în minte.

— în Antichitate, Serbările Dionisiace durau cinci zile, nu-i aşa? Azi e vineri dimineaţă. Povestea necunoscutei din Sena a început cu adevărat lunea trecută, ceea ce înseamnă...

— ...că se apropie de sfârşit. Ai perfectă dreptate, scumpo.

— Deci e momentul focului de artificii, nu-i aşa?

— Se poate spune că expresia este bine aleasă.

— Ce mal aştepţi, atunci? Aprinde-1!

— A început deja, nu? Dacă am înţeles eu bine, mass-media din lumea întreagă vorbeşte despre noi...

— Da, dar asta e doar spuma de la suprafaţă. Pentru a câştiga lupta, ai nevoie de altceva. Trebuie să reproduci sacrificiul ţapului, nu?

— în sfârşit, începi să înţelegi. Pentru a câştiga, trebuie să reproduc sacrificiul suprem.

— Luminează-mă!

El se strâmbă şi respiră zgomotos pe nas, ca şi cum loc mai prizase o linie de cocaină invizibilă. Faţa îi era schimonosită de ticuri. Simţeai la el o violenţă înăbuşită, gata să explodeze.

— Bătălia de la Salamina îţi spune ceva?

Din nou, amintirea cursurilor din clasele pregătitoare îi reveni în memorie, cu o mulţime de detalii. 1997. Liceul Louis-le-Grand. Cursul de cultură antică de marţi seara, de

Necunoscuta din Una

la ora 17 la 18, cu domnişoara Casanova. Răspunsul îi ieşi din gură ca şi cum răspundea la un examen.

— Una dintre bătăliile navale dintre greci şi perşi.

— Războaiele medice, bravo! Eşti o tipă cultivată, lucru rar la poliţişti. Salamina a fost o bătălie decisivă. Nu numai în istoria Greciei, ci şi în cea a umanităţii. Ştii de ce?

— Sunt numai ochi şi urechi.

— Mulţi istorici cred că, dacă perşii ar fi ieşit învingători, dezvoltarea Greciei antice ar fi fost atât de frânată, încât ar fi împiedicat naşterea culturii occidentale şi a lumii, aşa cum am cunoscut-o noi. Imaginează-ţi că soarta civilizaţiei noastre a depins de deznodământul unei bătălii!

În câteva secunde, fizionomia lui Langford se schimbase. Privirea îi devenise pătrunzătoare, pupilele îi erau dilatate, rânjetul feroce, iar muşchii gâtului şi ai feţei, încordaţi precum cei ai unui animal aflat la pândă.

— în timpul acestei bătălii, flota grecilor condusă de Temistocle n-a avut la dispoziţie decât 200 de corăbii, spre deosebire de cea a perşilor, care număra mai bine de 2 000! înfruntarea părea pierdută dinainte. Pentru a-şi reînsufleţi trupele, generalul grec decide să-i sacrifice pe cei mai preţioşi dintre prizonierii săi de război şi ordonă să fie jertfiţi în onoarea lui Dionysos trei prinţi persani.

— Deci asta este jertfa supremă? Trei sacrificii?

— Da, trei crime.

— Corectează-mă dacă mă înşel, dar nimeni n-a fost încă ucis în povestea asta.

Langford dădu impresia că se sufocă, respirând greu şi gâfâind. Rămase câteva secunde cu capul în mâini şi fruntea plecată. Când o ridică, expresia de pe chip devenise şi mai înfricoşătoare. Faţa îi era de o plasticitate neobişnuită, o adevărată mască din plastilină. Arbora acum nişte sprâncene în formă de accent circumflex şi un păr zburlit care-i desena nişte coarne. Un Belzebuth dement scăpat din bârlogul lui. Sau Jack Nicholson în unele scene din *Shining*.

— Nimeni n-a fost ucis? Ah! Ah! Ah! O uiţi cam repede pe drăguţa mamă strivită de japoneză, care a lăsat orfan un biet copilaş de trei luni. O să vezi ce părere are presa despre întâmplarea asta şi despre eşecul poliţiei care a fost incapabilă s-o împiedice!

— Îţi atribui cu prea multă uşurinţă nişte morţi! E o pagubă colaterală pe care n-ai putut s-o prevezi.

Cu faţa scăldată în sudoare, el obiectă:

— Dar Ssta-i tot farmecul teatrului total şi al improvizaţiei! Semeni semințele şi te uiţi cum cresc plantele.

— Şi a doua crimă?

Zâmbetul lui maliţios se deformă şi două flăcărui furioase se aprinseră în locul ochilor. Cădea fizic în nebunie.

— A doua victimă sunt eu.

— Tu?

— Trebuie să mă sacrific, nu vezi?

— Tot ce văd deocamdată e un tip încătuşat şi supravegheat de vreo 10 poliţişti.

Nu vei putea să mă supraveghezi mereu.Cu o faţă de halucinat şi un rictus înspăimântător, începu să dănţăne din dinţi ca şi cum era cuprins de convulsii şi intra într-o transă mistică.

În acel moment, poliţistei i se făcu frică. Ştia că aerul lui de dement nu era jucat cu exagerare. Îşi scoase pistolul Glock din toc, în timp ce percepu agitaţie în sala din spatele oglinzii.

— Uită-te bine, o sfătui Langford în delirul lui.

Deodată, cu toată violenţa posibilă, el se izbi cu capul
de muchia metalică a mesei de interogatoriu. Prima lovitură făcu să-i plesnească osul nasului, fracturându-l vizibil şi eliberând un gheizer de sânge. A doua lovitură îi spintecă fruntea dintr-o parte în alta ca şi cum o sabie scurtă îi tăiase adânc pielea pentru a atinge osul cranian.

Legiunea de poliţişti dădu buzna în încăpere şi se repezi la Langford pentru a-l imobiliza.

— Chemaţi o ambulanţă, repede! ordonă Sorbier.

Cu faţa plină de sânge, Amyas continua să dănţăne din dinţi cu frenezie.

— De ce face aşa ceva cretinul ăsta? întrebă Cabrera în timp ce englezul părea potolit.

Dintr-odată, Roxane îşi aminti de ceea ce-i spusese directoarea de casting: *Acum câţiva ani, în timp ce interpreta rolul unui membru al Rezistenţei într-un film de televiziune despre al Doilea Război Mondial, a împins verosimilitatea atât de departe, încât şi-a implantat un dinte găurit care avea o capsulă adevărată de cianură în interior! Vă daţi seama cam de ce-i în stare lipul...*

În acea clipă, își dădu seama că dintele fals tocmai se spărsese. Fața lui Amyas înțepenea într-un rictus dement, pe măsură ce substanța toxică i se răspândea în corp.Roxane se repezi să-l dea la o parte pe Cabrera și îl apucă pe actor de păr.

— Cine este a treia victimă, Amyas?

Ea se aplecă și își apropie urechea de gura lui Eangford, sperând să primească ultima lui confidență. Își simțea părul lipindu-se și amestecându-se cu dârele de sânge care șiroiau pe fața actorului agonizant, îi simțea răsuflarea caldă și feruginoasă care încerca să articuleze ceva.

Apoi se ridică dintr-un salt și rămase o clipă nemișcată, simțind din cap până-n picioare cum i se face pielea de găină. În ultimele două zile, voise să se convingă că momentul ei de glorie venise, că obținuse în sfârșit ancheta vieții ei și că avea s-o rezolve. Ancheta la care nu mai spera și care avea să-i readucă viața pe făgașul cel bun. Dar se înșelase încă o dată.

Deschise din nou laptopul englezului. Oamenii cu cap de cal dispăruseră de mult. Dădu clic pentru a face să apară o fereastră minimizată într-un colț al ecranului. Se afișară niște imagini filmate de mai multe drone. Roxane crezu mai întâi că recu noaște un peisaj grecesc, apoi înțelese că era vorba de insula bretonă Karadec, pe coasta căreia tocmai acosta o barcă.

Simţi cum îi urcă fiori reci pe şira spinării. A treia şi ultima crimă avea să aibă loc. Şi ea se afla la mai mult de 1 000 de kilometri de teatrul de operaţiuni.

Necunoscuta de pe scenă

Nu te eliberezi de un lucru evitându-l, ci confruntându-te cu el.
Cesare PAVESE

1.

Barca Zodiac înfrunta valurile puternice, cu preţul unui tangaj permanent. La cârmă, mestecându-şi batonul de lemn-dulce, Narracott era în elementul lui. Pe cât de frică îmi era mie, pe-atât de bine se simţea el pe mare. Drumul

spre insula Karadec nu se mai sfârşea. Pe marea asta agitată, totul mă deranja şi mă înspăimânta. Ceaţa sidefie şi apăsătoare, stropii de apă cu miros de alge putrede, valurile îngheţate care izbeau fără încetare ambarcaţiunea.Şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, începuse să plouă. Tangajul îmi întorcea stomacul pe dos. La fiecare nouă izbitură a valurilor, aveam senzaţia că o gură neagră ieşită din adâncuri avea să ne înghită. Ghemuit pe bancheta din spate, cu mâna încleştată pe armătura metalică, am închis ochii pentru a încerca să uit de acest coşmar. Nu puteam decât să strâng din dinţi aşteptând ca furtuna să treacă, Şi-mi lăsam mintea să devieze într-o ceaţă lăptoasă, incapabil să-mi fixez atenţia pe ceva.

N-aş putea spune cât timp a mai durat traversarea, dar când m-am hotărât să deschid ochii, peisajul se schimbase complet.

Străpuns de lumina matinală, vălul de nori începea *şi* se risipească, lăsând să apară insula Karadec. Mi-am pus mâna streaşină la ochi pentru a o vedea mai bine. Insuliţa m-a făcut imediat să mă gândesc la coperta cărţii *Insula neagră* a lui Merge. Nu se zărea nlcio fâşie de nisip, numai stânci şi o coroană mare de landă care înconjura un pisc în vârful căruia se ridica un soi de mic turn fortificat, cu siluetă medievală.

— Arată bine, nu? zise Narracott.

Barca Zodiac pierduse din viteză. Se pornise vântul şi vremea era aproape frumoasă.

— Debarcăm pe celălalt versant?

Vameşul clătină din cap.

— *Nlet.* Accesul la insulă se face doar pe-aici, pe coasta de sud, îmi explică el. Celălalt versant este şi mai abrupt.

Pe măsură ce ambarcaţiunea se apropia, înţelegeam că acostarea va fi periculoasă. Nu exista nimic amenajat cu adevărat, în afara unui dig destul de scurt şi a unei rampe de piatră pe jumătate distrusă.

Narracott era în dificultate. Vântul, puternic şi schim-

bător, îl obliga să ajusteze în mod constant asieta motorului, nereuşind niciodată să stabilizeze cu adevărat barca.

— Puteţi să săriţi? m-a întrebat el când a considerat că nu va putea să înainteze mai mult.

Mi-am luat avânt şi am sărit, căzând grămadă pe cala cimentată. M-am ridicat şi am înaintat până la ţărmul cu pietricele şl galeţi.

___*Well tlone,* băiete! a strigat vameşul. *Aiul now, lt's lip to you!*

Mi-a făcut un semn cu mâna, apoi a accelerat şi a dispărut din câmpul meu vizual.

2.

După o zonă cu ferigi şl arbuşti spinoşi, peisajul căpătă accente irlandeze: o turbă măloasă se incrusta în aflorimente stâncoase, desenând un soi de drum al giganţilor[1] care urca până la castel.

Insula trebuie că avea vreo 40 de metri înălţime. Am escaladat „scara" şi m-am trezit în faţa unui turn cu patru unghiuri, flancat de două gherete de piatră. Un spaţiu de locuit şi de apărare care semăna cu acele *tower liouses* pe care le văzusem în Scoţia. Dar fostul conac al familiei Karadec era în ruină de mult timp. O parte a acoperişului fusese luată de vânt, ferestrele nu mai aveau geamuri şi ghereta din partea sudică stătea să se prăbuşească.

Dând roată edificiului, am zărit în depărtare o cărare ce cobora pe partea cealaltă, printre stânci şi vegetaţie. Am luat-o pe acest drum până la un afloriment stâncos de forma unui platou, care oferea o vedere panoramică asupra versantului ascuns al insulei. Narracott îmi spusese

adevărul. Acoperită cu drobiţă, această parte a insulei era şi mai abruptă, fiind totodată paradisul şoimilor, al creţilor şi al papagalilor-de-mare.

Mi-am continuat drumul până în vârful estic, dar m-am trezit rapid în faţa unui lanţ ruginit care te

1 Aluzie la Giant's Causcway, o aglomerare de coloane de bazalt, datând de 50-60 de milioane de ani, pe ţărmul Atlanticului, în Irlanda de Nord. **(N.t.)**

moiedica să mergi mai înainte pe cărare. O veche pancartă

emailată te punea în gardă: ACCESUL STRICT INTERZIS. _ Salut, Rapha!

Am făcut stânga-mprejur, recunoscând vocea surorii mele în spate. -Salut, Vera!

În ziua aceea avea şapte-opt ani, la fel ca în apariţiile ei din ultimele săptămâni. Purta un şort kaki, un tricou galben-deschis şi un bidonaş agăţat la un rucsac de drumeţie.

— Pari obosit, îmi zise ea oprindu-se în faţa pancartei.

— E-adevărat, n-am dormit prea mult.

Ea mă privi prin ochelarii de soare în formă de inimă şi se încruntă remarcând rănile de pe faţa mea.

— Cine ţi-a făcut asta?

— M-am bătut cu Moş Crăciun.

— Rapha! Ştiu bine că Moş Crăciun nu există! Soarele răsărise complet şi începea să se înalţe pe cer, împroşcând orizontul cu o lumină schimbătoare, în funcţie de lupta lui cu norii. Vera plecă să se aşeze sub două mimoze şi îmi întinse bidonaşul ei, cu un zâmbet larg.

— Am suc de portocale! Ţi-e sete?

— Da, vreau.

M-am dus lângă ea şi am luat două înghiţituri mari care mi-au dat senzaţia că beau sucul răcoritor şi dulce din copilărie. Apoi m-am aşezat alături de ea şi am privit-o cum râde, cântă şi se amuză de vântul care-i mângâia codiţele.

Mă dusesem la toţi psihiatrii, luasem

toate medicamentele, făcusem toate terapiile din lume. Şi totuş

inu era zi în care să nu mă gândesc la moartea surorii mele. În care să nu văd chipul Verei urlând, prizonieră în cuptorul metalic. Ştiam foarte bine că trebuie să mă fi strigat ca să-i sar în ajutor. întotdeauna apelase la mine când avea vreo problemă. Când i se dezumfla roata de la bicicletă, când îşi înţepenea piciorul încercând să escaladeze gardul din fier forjat al grădinii. Ea mă chema, iar eu reuşeam să o scot din necaz. Eram eroul ei. Şi era locul pe care îmi plăcea să-l ocup.

— Ţi-am zis deja că nu puteai face nimic, îmi spuse ea ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

De fiecare dată jucam aceeaşi scenă, purtam acelaşi dialog aproape cuvânt cu cuvânt.

— N-ar fi trebuit să te las cu mama. N-ar fi trebuit să scriu acea scrisoare anonimă.

Ea ridică din umeri, cu o expresie ciudată de stoicism.

— Aveai 10 ani. N-aveaL de ales. Nu foloseşte la nimic să-ţi faci sânge rău gândindu-te la asta.

— Dar, atunci, de ce te întorci mereu? De ce nu pleci definitiv?

A evitat întrebarea, strâmbându-se la mine ca un clovn. Am insistat.

— Nu vei pleca niciodată, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Vera.

— De ce?

— Pentru că nu mă vei lăsa niciodată să plec.

O lacrimă solitară mi-a curs pe obraz şi, preţ de câteva minute, nici eu, nici ea n-am vorbit. Ne-am mulţumit să admirăm peisajul şi norii care defilau cu o viteză nebună pe deasupra noastră. Ne simţeam bine. Vântul foşnea printre ramurile mimozelor. Lumina se schimba constant, ca şi cum Dumnezeu se amuza, jucându-se cu variatorul unui lampadar uriaş. în câteva secunde, stâncile puteau să treacă de la alb la cenuşiu, de la falezele din Etretat la cele din Dunnet Hcad.

Mi-ar fi plăcut ca acel moment să dureze la infinit, dar paranteza fericită luă sfârşit când Vera se ridică şi îşi agăţă din nou bidonaşul la rucsac.

— Trebuie să plec.

— Unde?
— Să-l văd pe tata, zise ea punându-şl rucsacul în spate. Ne-am dat întâlnire pe o mică plajă, nu foarte departe de aici.
— Nu există nicio plajă în zonă, Vera, iar tata nu se află acolo. Este la Paris, în spital.
— Nu pentru mult timp.
Şi-a înnodat un şiret desfăcut şi a trecut peste lanţul care bara drumul.
— Aşteaptă-mă!
Am vrut s-o urmez, dar am simţit că îmi scapă şi, o clipă mai târziu, dispăruse.

3.

Paris. Spitalul Pompidou. Dimineaţa de Crăciun, ora 8:28.
— Domnule doctor, avem o problemă cu pacientul din salonul 18.
— Marc Batailley? Care-i problema?
— Suntem pe punctul de a-l pierde.
— Imposibil. Era perfect stabil când l-am văzut!
— Ei bine, nu mai este...
— OK, urc acum.
Sunt tot în comă şl totuşi îi aud vorbind. îi simţ cum se agită în jurul meu. îi văd cum încearcă să-mi reanimeze trupul bătrân. Masaj cardiac. Cardioscop. De-fibrilarc. Palete. 200 de jouli în muşchi, în speranţa că maşinăria o să pornească din nou! Dar degeaba. Plec. îmi fac bagajele. Mă car din spitalul ăsta sinistru. Din această existenţă devitalizată. Precum somonii sălbatici, o iau în susul fluviului spre lumină, pentru a muri. Adrenalină. Fiole de Cordarone. Inutil să pui benzină sau să încerci să încarci acumulatorii. Bateria e moartă. Maşina nu mai are chef să meargă nicăieri. Plec. Uşurat. Nu mă reţineţi. Nu mai am nimic de luat sau de dat. Usaţi-mă. Lăsati-mă!
— Tati?
întorc capul, nu mai sunt la spital. Soarele mă orbeşte. Vântul încărcat de sare îmi biciuieşte faţa, nisipul are culoarea aurului.
— Tati!
— Vera...?

N-am visat-o niciodată. De când am pierdut-o, ca să fiu sigur că n-o s-o întâlnesc în vreun coşmar, nu mai dorm decât cu doza mea de pastile. Mai bine abrutizare decât durere.

— Vino să te scalzi! Apa e superbună!

În timp ce înaintez în mare pentru a ajunge la ea, mi se aruncă de gât şi o regăsesc printre stropii de lumină. Plâng, râd. Mă agăţ cu toate puterile de mirosul ci, de ochii ei de cristal, de hohotele ei de râs.

Ştiu că, de data asta, nu voi mai lăsa pe nimeni să mi-o răpească.

4.

Insula Karadec.

De când mă despărţisem de Vera, mergeam de-a lungul falezei pe un drum îngust săpat de eroziunea marină. panorama era ameţitoare. Marea scânteia, dar zgomotul valurilor care se izbeau de pantele abrupte îmi amintea că un pericol mortal se putea ascunde în spatele oricărui pas greşit. La o cotitură, razele soarelui m-au orbit ca şi cum cineva mi-ar fi aruncat mercur în faţă. Nemaiputând să văd nimic, m-am protejat cu antebraţele. Petele negre care-mi fluturau prin faţa ochilor s-au estompat şi am descoperit un peisaj incredibil, l.a câteva sute de metri de apă, cineva reconstituise un mic teatru antic, cochilie gigantică ieşită din stâncă.

De când data această construcţie? Arena sub cerul liber fusese ridicată în partea laterală a colinei, pe pantele care coborau către mare. Nişte trepte din piatră construite în semicerc înconjurau o mică orchestră, în centrul căreia trona o statuie în picioare a lui Dionysos. Puţin mai departe, câţiva metri mai sus, se afla scena din scânduri de lemn. Iar în centrul acestei scene, legată pe un scaun rudimentar din crengi, am recunoscut-o pe Garance de Karadec, îmbrăcată cu o piele de animal. Expusă din toate părţile, ca o victimă sacrificială.

M-am uitat în ¡ur, dar n-am văzut pe nimeni. Am scos pistolul MR 73 din buzunar, am tras piedica şi am luat-o pe un rând pentru a ajunge la ea.

— Garance!

în momentul în care am urcat pe scenă pe o scară laterală, o mulţime de drone au apărut deasupra mea. Patru, cinci, apoi şase aparate echipate cu camere de filmat patrulau în aer.

— Raphael! strigă îngrozită Garance, în ciuda faptului că era legată la gură cu o eşarfă.

l-am scos călugul şi cătuşele de plastic strânse în jurul mâinilor şi gleznelor. Pielea de animal pe care o purta ca pe o capă era hidoasă şi urât mirositoare: o blană veritabilă de animal, care se continua în partea de sus cu un cap de ţap.

— Cine te-a legat aici?

— O să-ţi explic. Trebuie să plecăm. Repede!

— Dar cum?

— Există o barcă legată la un ponton, chiar în spatele cărării.

— Atenţie!

Dronele care se învârteau în jurul nostru se apropiau periculos de mult, descriind cercuri concentrice, ca şi cum erau programate să ne atace. Sperând să le pun pe fugă, am îndreptat arma în direcţia lor. Cu palma transpirată, cu degetele crispate pe trăgaci, am încercat să dobor una. Evident, am ratat ţinta, căci nu trăsesem cu arma loonumKticn niciodată în viaţa mea. Garance mi-a smuls revolverul din mână.

— Lasă-mă pe mine să încerc!

Ca şi cum făcuse asta toată viaţa, a apucat patul armei cu ambele mâini, a ţintit spre cer cu ţeava pistolului şi a tras de două ori, făcând să explodeze două drone. Celelalte patru aparate rămase au bătut în retragere, pentru moment.
Satisfăcută de isprava ei, Garance rămase o clipă nemişcată şi zâmbitoare în faţa soarelui. Lumina dădea o intensitate anormală privirii ei albastre-verzui.
Grăbit să plec, i-am întins mâna, dar ea a refuzat-o.
— Nu trebuie să ai încredere, Raphael.
— În cine să nu am încredere?
— În mine.
În timp ce o priveam fără să înţeleg, a îndreptat revolverul spre mine şi, fără somaţie, a tras un glonţ care m-a nimerit deasupra genunchiului.

5.

Urletul meu s-a suprapus cu ecoul detonării. Am fost proiectat în spate şi am aterizat pe scaunul din crengi. Din reflex, am dus mâna la rană pentru a verifica dacă rotula mai era la locul ei. Şocul fusese atât de violent, încât aveam senzaţia că glonţul îmi smulsese o parte din picior.
— De ce?... am murmurat eu.
În primele secunde, am avut impresia că trupul meu devenise în întregime insensibil, apoi, încet-încet, s-au deschis zăgazurile durerii.
— De ce? De ce faci asta?
— Pentru că tu eşti a treia victimă. Al treilea sacrificiu oferit lui Dionysos.
Încercam să înţeleg şi să-mi recapăt suflul. O parte din mine credea că aveam să reuşesc s-o aduc pe calea raţiunii. O alta îmi spunea că doar aveam să fiu ucis foarte repede. . . .
— Garance, revino-ţi! Amyas e cel care te-a tarat în chestia asta. El ţi-a băgat tâmpeniile astea în cap.
— Bineînţeles, întotdeauna e vina bărbaţilor. Şi noi, noi suntem nişte biete victime neajutorate ale patriarhatului opresiv. Ha! Ha! Ha! Dar Amyas nu este decât un anarhist jalnic, se enervă ea. Un mediocru care făcea ceea ce EU îi ceream să facă.

Zâmbetul cedase locul furiei. Se debarasase de acea piele de țap grotescă, sub care purta o rochie uimitoare realizată din sute de bucățele de oglindă care reflectau cerul și marea.

— Toate astea n-au niciun sens, Garance.

— Libertatea nu are sens?

— Ce treabă are libertatea cu asta?

— Libertatea nu se poate atinge decât prin beție, droguri, imaginar, vis, teatru, travestire: tot ceea ce ne poate deconecta de locul ce ne-a fost atribuit. Știi că, în perioada elisabetană, puritanii numeau teatrul „casa diavolului"? îl considerau propice viciului și desfrâului, căci era deviant și transgresiv.

Acum, sus pe cer, soarele strălucea cu putere. În picioare, singură pe scenă, Garance își declama textul, ca o regină în palatul ei de vară. Gâfâind, i-am spus din nou.

Imi pare rău, dar nu văd care-i legătura

— .Ba da, o vezi foarte bine, mi-a răspuns ea, pe un ton aproape matern. Pentru că tu și cu mine suntem la tei. Am știut-o încă de la prima noastră întâlnire. Viața este insuportabilă pentru noi. Căutăm portițe de scăpare peste tot, ca să nu murim de la atâta adevăr. Nu ne putem accepta existența decât recurgând la paliative. Pentru tine, acestea sunt scrisul și toate minciunile pe care i le spui dintotdeauna tatălui tău. Pentru mine, sunt jocul, identitățile multiple, vertijul manipulării. Noi nu trăim în viața adevărată, Raphaei. Evoluăm într o „realitate virtuală" pe care am creat-o și care îi face concurență. Știai că sintagma asta a fost folosită prima dată referitor la teatm?

Jovială și radioasă, mă privea agonizând, fără empatie și fără să se simtă vinovată.

Am strâns din dinți. Durerea era îngrozitoare. Mai rea decât tot ce cunoscusem până atunci. Aveam impresia că femurul era pe cale să mi se dezintegreze.

— Dacă... dacă sunt ca tine, de ce... de ce vrei să mă ucizi?

— Pentru că asta este esența tragediei, iubitule. Tu ești eroul care luptă în zadar pentru a scăpa de destinul lui.
— Și tu cine ești?
— Eu sunt binefăcătoarea care vine să-ți elibereze spiritul înăbușit. Și mai sunt brațul înarmat al destinului. Cel care te ucide pentru a-ți permite să renaști.
— Să renasc?...
Mi-am adunat puterile și, cu prețul unui ultim efort, am încercat să mă ridic și să-i smulg pistolul. Dar s-a îndepărtat cu ușurință și a tras un nou foc de armă, care m-a atins în torace.

Am căzut cu brațele încrucișate în mijlocul scenei, în timp ce cele patru drone înarmate cu camere de filmat se întorceau să se învârtă pe deasupra capului meu pentru a-mi capta ultimele clipe de viață

.6.

Lacrimi călduțe și sărate îmi curg din ochii pe jumătate închiși. Prin acest filtru translucid văd — sau mai degrabă ghicesc — că Garance de Karadec părăsește scena, adresându-mi un ultim zâmbet. Apoi vederea mi se înceţoşează aproape cu totul şi închid ochii.

Aud zgomotul valurilor în surdină. Râsul batjocoritor al unui zeu răzbunător. Transpir, mi-e frig, apoi mi-e cald. Simt cum mi se umflă venele cu un sânge călduț care-mi pulsează în gât. Imagini şi senzaţii liniştitoare mă invadează. Răcoarea vegetației, nori de argint, triumful soarelui binevoitor.

Apoi totul tremură ca o inversiune a polilor şi mă trezesc deodată în plină lumină, cu picioarele goale pe o plajă.

Corpul meu mi se pare incredibil de uşor, despovărat de toate suferinţele. Am din nou 10 ani! Fac câţiva paşi veseli pe nisipul ud.

— Rapha!

Mă întorc, recunoscând vocea surorii mele.

— Ştiam eu că ai să vii!

Vera şi tata erau acolo.

Mă aşteptau.Dor vom cobori împreună spre soare. Va veni o vreme când, în pofida tuturor durerilor, vom fi uşori, veseli şi sinceri. [...] Vom părăsi aceste ţări ale umbrei, îmi voi recăpăta întreaga forţă şi vom fi nişte copii frumoşi şi bronzaţi din Sud.

Albert Camus către Maria Casarfes, 26 februarie 195

25 decembr
Jandarmeria maritimă din Rosc
pe insula Karadec pentru a salva un bărbat grav rănit.
Bri-
Citiți mai multe informații...

0

închide
=
=S
Q. Căutare

ouest^u
france W

Roscoff — Intervenție a jandarmeriei maritime pe insula Karadec

li 2020- ora 8:52

aff (Finistere) a intervenit

U solicitarea căpitanului Roxanc Montchrestien de la gada Naţională de Căutare a Fugarilor (BNRF), şase militari din cadrul jandarmeriei maritime au debarcat a/i-dimineaţă devreme pe coasta de sud a insulei Enei-hunvreadell, mai cunoscută sub numele de Karadec, dupi numele de familie al proprietarului. Nelocuită de mulţi ani,

muita a fost scena unui schimb de focuri în împrejurări încă necunoscute. Schimbul de focuri s-ar fi joldat cu cel puţin un rănit, un bărbat în jur de 40 de ani care ar fi fost impujeat cu mai multe gloanţe în torace ji picior. El a fost evacuat cu elicopterul şi dus la spitalul militar din Brest (Spitalul Universitar al Armatei ClMflrtbrtt-Tonnerre).

Starea lui este considerată foarte gravă }i prognosticul vital rămăne rezervat

.Referinţe

Pagina 5: Romain Gaty, *La Promesse de l'aube (Promisiunea* zorilor), Gallimard, 1960; p. 11: George Simenon, *Le Fils (Fiul),* Presse de la Cité, 1957; p. 25 (şi p. 15): *Le Malin des magiciens (Dimineaţa magicienilor),* Louis Pauwels, Jacques Bergier, Gallimard, 1960; p. 26: Jules Supervielle, *L'enfant de la haute mer (Copilul din largul mării),* Librairie Gallimard, 1931; p. 34: compozitorul Harold Arien, în filmul *Vrăjitorul din Ol,* 1939; p. 43: Louis Aragon, *Aurélien,* Gallimard, 1944; p. 55: Marcel Proust, *Timpul regăsit]* p. 61: Serge Filippini, *L'Homme incendié (Bărbatul incendiat),* Phébus, 1991; p. 63: Louis Aragon, „Nous dormirons ensemble" („Vom dormi împreună"), Le Fou *d'Elsa (Nebunul Elsei),* 1963; p. 63: Franz Kafka, Lettre à Fellce Bauer (Scrisoare către Felice Bauer); p. 66: *La Timidité des cimes (Timiditatea crestelor),* Raphaël Batailley; p. 73: „O grămadă de secrete mizerabile", *Les Noyers de l'Altenburg (Nucii din Altenburg),* André Malraux; p. 76: Scrisoare a lui Paul Cézanne către Louis Aurenche, 25 ianuarie 1904; p. 86: *Tristan,* Thomas Mann; p. 90: atribuit lui Honoré de Balzac, conform eseului său *Théorie de la démarche (Teoria mersului),* 1851; p. 105: Philip K.
Dick, *JIo.K Ta Build A Univers Tliat Doesn't Fait Aparl Two Days Later" (Cum să construieşti un univers care să nu se destrame două zile mai târziu),* 1978; p. 118: Donna Tarit, *Le Maître îles illusions (Maestrul iluziilor),* colecţia Feux Croisés, Pion, 1993; p. 127: *Bacantele,* Euripide; p. 133: Boris Vian, *Berceuse pour les ours qui ne sont pas là (Cântec de leagăn pentru urşii care nu sunt acolo),* Fayard, 2001; p. 143: Pierre Louys, *Les Chansons de Bilitis (Cântecele lui Bi- litis),* Librairie de l'art indépendant, 1895; p. 164: Francis Picabia, *Jésus-Christ Rastaqnouère (Iisus Hristos aventurier),* col. Dada, Editura Au Sans Pareil, 1920; p.

183: Marceline Desbordes-Valmore, „Les séparés” („Despărţiţii”), în *Les Oeuvres poétiques (Operele poetice),* Presses universitaires de Grenoble, 1973 (1839|; p. 189: Constantin Stanilavski (1863-1938); p. 204: Philip Roth, *Pastorale américaine (Pastorala americani),* Gallimard, 1999; p. 210: *Ah! Le petit vin blanc (Ah! Vinişorul aib),* versuri de Jean Dréjac; p. 214: *În căutarea timpului pierdut,* Marcel Proust; p. 218: Gérard de Nerval, „El Desdichado”, *Les Chimères (Himerele),* în *Les Filles du feu (Fiicele focului),* 18S4; p. 28S: Joyce Carol Oates, Blonde *(Blonda),* col. La Cosmopolite, Stock, 2000; p. 248: *L'abécédaire de Gilles Deleuze (Abecedaml lui Gilles Deleuze),* documentar, cu Claire Parnet, 1996; p. 271: Paul Valéry, „Les pas” („Paşii”), *Charmes (Farmece),* Gallimard, 1922; p. 361; Louis Jouvet, *Le Comédien désincarné (Comediantul care şi-a părăsit trupul),* col. Champs, Flammarion, 2009; p. 298: Cesare Pavese, *Le Métier de vivre (Meseria de a trăi),* Gallimard, 1958; p. 309: în notaţiile făcute de Nietzsche pentru opera lui neterminată *Voinţa de putere;* p. 311: Albert Camus, Maria Casarès, *Conés- pondance (Corespondenţă),* 1944-1959, scrisoare din 26 februarie 1950, Gallimard, 2017.

Alţi artişti şi opere evocate

Beatles, David Bowie, Marlon Brando, Peter Brook, Lewis Carroll, Nathan Fowles, E.M. Forster, Hergé, J.-M.G. Le Clézio, Marilyn Monroe, Romain Ozorski, Elvis Pres- ley, William Shakespeare, Pierre Soulages, Charles Trenet, Oscar Wilde. *Poliţist sau delincvent, Geronimo Stilton, Scandai în cartierul chinezesc, Scursurile paradisului, Nosferatti, Portocala mecanică, Panică în oraş, Pif Gadget, Shilling, Zbor deasupra unui cuib de cuci.*

Liberty Bar, Joan Moers şi Valéry Janvier sunt, bineînţeles, aluzii la romanele lui Georges Simenon. în acelaşi fel, numele de Fred Narracott aduce un omagiu scriitoarei Agatha Christie. Veritabilul ceas de mână Résonance, sursă de inspiraţie pentru cel

din roman (p. 62), este o creație a lui François-Paul Journe. Dintre locurile unde are loc intriga, *The Glass House* s-a născut din al te,, Case de sticlă" care există prin lume, și mai ales m Statele Unite.